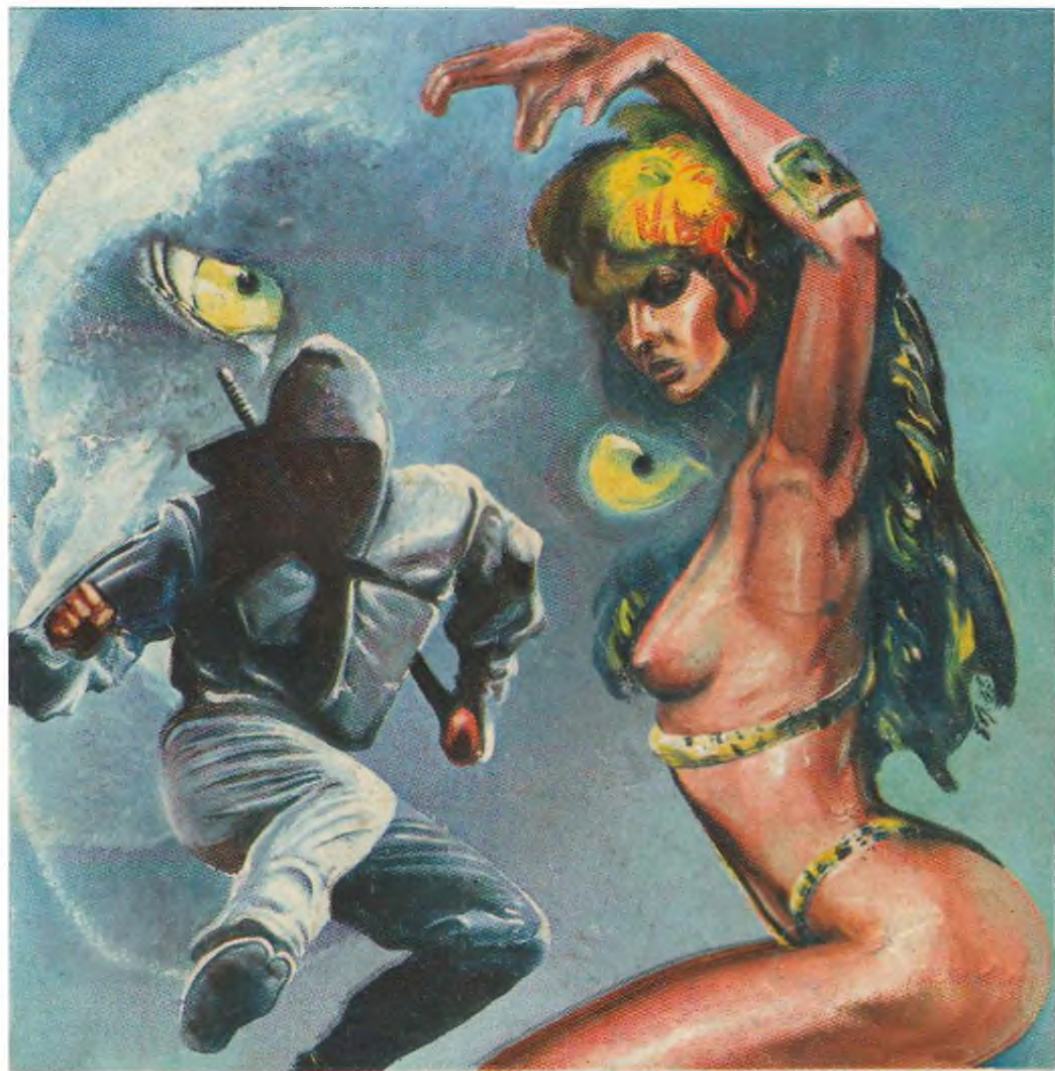

BORILACKE VEŠTINE

BROJ 56

CENA 600 DINARA

NINJA

NINJA DOLAZI GAZEĆI PO KRVI

DEREK FINEGAN

NINJA DOLAZI GAZEĆI PO KRVI

SERIJA

Borilačke veštine

NINĀA

Naslov romana:

NINĀA DOLAZI GAZEĆI PO
KRVI

Autor:

Derek Finegan

Glavni i odgovorni urednik:

Mirjana Šterijeovski

Urednik:

Borivoje Lošić

Recenzent:

Slobodan Lukić

Lektor:

Mica Trifunović

Korektor:

Nada Maksimović

Slog i štampa:

»Litopapir« — Čačak

© 1988. DEN PRESS

NINĀA 56 — JANUAR 1988. GODINE.

Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4, Telefoni: (032) 712-247 lokal 28 uredništvo i 714-250 prodaja, Telex: 13731. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu 60811-620-16-257310-03292.

Derek Finegan

NINĐA DOLAZI GAZEĆI PO KRVI

»Ninđucu je veština tako razgranata da je još jedino sam život složeniji od nje; jedino život je u stanju da obuhvati i opiše sve ono što ninđucu sa drži...«

Tvrđi se da telepatija postoji, iako su dokazi za to još uvijek prilično neuverljivi, bez obzira na napore raznoraznih instituta za parapsihologiju u svim delovima sveta. Uzmimo, dakle, da telepatija odista postoji i pokušajmo da shvatimo tok misli čoveka koji je, naizgled potpuno mirno i opušteno, sedeo na stolici od trske u hladu vitkog drveta sa širokom krošnjom.

»Prvo i osnovno pravilo svakog života«, mislio je čovek, »jeste borba za sopstveno očuvanje. U tome je i koren harageija, veštine kojoj su me tako dugo učili u školi ninđucia u Japanu. Sve dok jed-

nog dana sama moja podsvest i moje telo, do poslednje ćelije, nisu shvatili šta je zapravo haragei — način da se sačuva ono što se zove — ja«.

Bile su to odista čudne misli za ovo vreme i mesto, hiljadama milja udaljeno od Japana. Bujno suptropsko rastinje delte Misisipija je poput zelenog zida okruživalo mesto na kome se čovek našao, dopuštajući oku da tek povremeno kroz lišće nazre odbleske sunca na vodi brojnih rukavaca reke koja kao da okleva da se približi svom cilju u Meksikanskom zalivu.

Čovek, bolje rečeno ninđa, jer on jeste bio jedno od tih čudesnih stvorenja iz japanskih legendi, otpi gutljaj iz visoke zamagljene čaše koja je dotle počivala na stolu pred njim. Unaokolo, stolovi i stolice od trske, razbacani u hla-

du drveća ispred niske prizemne zgrade motela »Delta star«, bili su prazni.

I ostaće prazni, iako su novi posetioći već u blizini...

On vrati čašu na sto i osmeh ozari njegovo preplanulo lice oštarih crta. Tamnoplave oči, međutim, pokazivale su opreznosti koncentraciju; svaki pokret izvodio je hitrinom i preciznošću koji su pokazivali da mu je takav način kretanja postao druga priroda.

— U redu, Les — reče tihim glasom krikla devojka niskog rasta i ogromnih tamnih očiju pod slapovima crne kose. Zbacila je kosu unazad, otkrivajući istaknute jagodice i onu gotovo neuhvatljivu kosinu očiju koja čini tako privlačnim žene sa jednim delom japanske krvi u sebi. — Mene ne možeš prevariti. Šta se događa?

— Ništa — osmehnu se ninda, prelazeći pogledom po okolini. — Za sada ništa. Jedna kola dolaze nasipom.

Treća osoba za stolom zbunjelog izraza na licu obrisa usne od bogate pene iz pivske čaše pred njim. Stolica od trske škripala je pod težinom tog čoveka, ali nju nije pove-

ćavao ni gram nepotrebnog sala. Mišići zaigraše pod tankom majicom kada se promuklo na smeja, zabacujući unazad glavu sa dugom plavom kosom.

— Kola! Boga mu... a ja sam mislio da neki komarac zuji unaokolo, ljudi!

Haragei je zagonetna reč ja panskog porekla koja pokušava da obuhvati neuhvatljivo. Nagon samoodržanja, predosećanje opasnosti, bliska veza sa okolinom, sve su to termini koji samo donekle opisuju ono što haragei čini u podsvesti ninde. Njegove spoljne manifestacije, srećom, mnogo se lakše zapažaju, a glavna od njih sastoji se u tome što je nindu praktično nemoguće iznenaditi.

Kao i sada, uostalom, u opuštenoj atmosferi motela podignutog kraj obale jednog od rukavaca Misisipija, pored puta koji je, duž nasipa i preko mnogih mostova, povezivao Buras sa Glorijom i dalje sa bučnim Nju Orleansom. U sezoni tuda dnevno prođu hiljade vozila, ali je sada put bio pust, ako se ne računa povremeni prelazak kamiona lokalnih farmera koji su otimali svaku stoku sa tla od nemirne vode.

Izvežbani sluh ninde je gotovo bez napora izdvojio zv-

uk motora snažnog sportskog automobila iz gomile šumova u okolini. Još od prvog trenutka znao je da će vozač stati ispred motela.

Nimalo čudno, uostalom. Momak u razdrljenoj košulji, koji ih je poslužio tobože bezbrižno žvaćuću gumu, otrčao je odmah zatim do telefona, bacajući iz ugla očiju poglede prema triju na travnjaku.

Njegov posao sastojao se u tome da nekome javi za dolazak nepoznatih ljudi u motel. Za svaki slučaj, čim i on čuje zvuk motora, prići će da na plati račun...

Osmehnuo se pritajeno, jer je momak prilazio žurnim korakom. Devojka se takođe osmehnu, shvatajući u čemu se sastoji ta mala igra konobara.

— Oprostite — reče ovaj. — Dolazi mi smena, pa sam mislio da...

— Koliko? — prekide ga plakoski džin, ljubazno se smekajući. Oni koji su bolje poznavali Tabasko Pita već bi zaključili da taj osmeh ne služi ništa dobro.

Svečano vadeći izgužvani blok iz zadnjeg džepa pantaloona, momak počeo da žvrlja po

njemu, bezvučno pomerajući usne.

— Trideset osam, pedeset — reče konačno, spuštajući list iz bloka pred Pita.

Ovaj ga dohvati sa stola i zamišljeno pogleda. Ninda i devojka razmeniše poglede, već sluteći šta će se dogoditi.

— Trideset osam i po, a? — ponovi Tabasko. — Ortak, imaš pedeset dolara ako mi još jednom napišeš taj račun. Važi?

— Uh... ja, ovaj...

-- Šta se dogodilo? Zaboravio si šta si napisao? Ili možda ne znaš cene?

Momak se nemoćno osvrte oko sebe. Na licu mu se pojavio izraz olakšanja kad ču kako se sa druge strane niske zgrade zaustavljaju jedna kola.

— Odmah se vraćam — dobaci žurno, preko ramena. — Izgleda da stiže novi gost...

Troje prijatelja se pogledaše.

— Gost — reče ninda. — Doći će samo jedan, znači.

— Imaju loše mišljenje o nama — promrmlja Tabasko protežući se dok je stolica krcкала pod njim. — Sumiko, mož-

da ti želiš da preuzmeš našeg novog radoznalog prijatelja?

— Ne, on je moj — reče ninda okrećući se prema zgradi kroz čija će vrata posetilac uskoro stići. — Želim da doznam ko ga je poslao i zašto.

— Nimalo originalno — osmehnu se devojka. — Kladi se da je to prvo pitanje koje će on postaviti nama, Les!

— Bez sumnje. — Ah... stiže. Divan primerak, zar ne, Sumiko?

Žena sa malo manje rafiniranim ukusom svakako bi se složila sa nindom, jer im je lenim, a opet arogantnim korakom, prilazio uzor grube muške lepote koji je Holivud ove kovečio sa Staloneom ili Švarcenegerom. Visok skoro kao Tabasko Pit, izvanredne građe, zalizane crne kose i belih zuba otkrivenih drskim osmehom koji je na žene morao delovati kao udarac po glavi.

Jednim pogledom ninda proceni pojavu pred sobom.

»Čovek koji sebe smatra do brim borcem«, zaključio. »I to, bez sumnje, jeste... kada se radi o kafanskim i uličnim tučama. Lak zalogaj za pravog majstora borilačkih veština, ia

ko neće oklevati da potegne onaj nož skriven u sari čizme ako shvati da je van svoje kategorije...«

— Halo! — reče pridošlica ležerno, zastajući između Leslija i Pita sa rukama na bokovima. Ninda se osmehnu u sebi proučavajući njegov stav koji je pokazivao da Pita smatra opasnijim protivnikom, verovatno zbog njegove građe.

— Da? — reče, tobože iznenađeno podižući pogled.

— Dobro došli u okrug Burros! — krupni čovek cinično se osmehivao, ali mu oči ostadoše hladne. — Pretpostavljam da ste samo u prolazu?

— Da? — ponovi ninda kao da ne shvata šta mu se govori.

— Ovo je vrlo neugodan kraj — produži pridošlica, svakako mnogo puta izgovorenu tiradu. — Naročito za ljude sa strane. Komarci, koralne zmijske, aligatori, znate već šta mislim...

— Da?

— Pa, to je otprilike sve, prijatelju — ponovo cinični osmeh. — Moj savet vam je da platite račun, strpate se u kola i vratite u Nju Orleans.

Kažu da je tamo mnogo zabavnije...

Ninda se zavalila u stolicu sa osmehom na licu.

— A šta ako ja, na primer, ne volim tuđe savete?

Čovek se malo pomeri u mestu kako bi istovremeno motrio i na njega i na Pita.

— Postoji način da te ubeđim da me poslušáš, prijatelju — reče preteći.

— Zaista? Koji?

Bez upozorenja, dve snažne ruke poleteše prema grudima ninde sa vrlo jasnim ciljem: ščepati protivnika za košulju, podići ga sa stolice i zadati udarac čelom u lice. Grif izveden mnogo puta do sada, oči gledno, ali...

Ali još nikada sa jednim ničdom!

Siledžija promuklo zaurla, nesvesno odstupajući korak unazad. Zbunjeno je buljio u svoje ogromne šake u kojima se, umesto košulje nesuđene žrtve, na neki volšeban način stvorila čaša, još do polovine puna crvenkaste tečnosti.

Krupni komadi stakla štrčali su iz dlanova, a oko njihovih ivica počeo da curi krv, najpre slabo, a onda sve jače.

— Ovo neće valjati — mirno reče ninda ne dižući se sa stolice. — Znaš možda neki trik koji će te manje boleti, prijatelju?

Tabasko Pit se grohotom nasmeja, zabacujući glavu unazad. Njegovi refleksi bili su mnogo bolji od refleksa pridešlice, ali čak ni on nije opazio munjeviti pokret kojim je ninda gurnuo čašu među raširene šake.

— Dobar trik, Les! — reče. — Moraš mi ovih dana pokazati kako se izvodi. Imam utisak da je Lujizijana puna nevaspitanih momaka poput ovoga ovde!

Režeći kroz zube, siledžija potrga iz dlanova najveće komade stakla i okrvavljenom desnom šakom poseže prema sari čizme. Prsti se sklapiše oko drške noža i on naviknutim pokretom istrže oružje iz skrovišta.

Opruga škljocnu i oštrica blesnu na suncu. Korak napred, zamah, i ona će se zariti u grudi neopreznog protivnika...

Još jednom napadač shvati da protivnik pred njim nije običan. Vrh lakovane čizme kretao se brzinom munje, po-

gađajući ga u članak ruke pre ciznošću koja je odavala odlično poznavanje anatomije.

Kost suvo krcnu, nož ispade iz omlitavelih prstiju. Zaurlavši, napadač steže prelomljeni članak levicom i procedi kroz zube gadnu psovku.

Tabasko Pit se stvori iza nje ga i ščepa ga otpozadi za kosu na potiljku, povijajući mu glavu unazad.

— Ta pesma mi se ne sviđa, ortak — procedi kroz zube. — Znaš neku bolju?

Njegov pogled susrete se sa pogledom ninđe i ovaj jedva приметnim pokretom glave pokaza prema zgradi motela. Pit klimanjem potvrdi da je i sam čuo kako su se iza nje zaustavila još jedna kola.

Vukući ga za kosu, Pit pri nudi napadača da se okrene prema motelu.

— Reći ćeš nam najpre ko to dolazi! — prosikta. — Tvoji prijatelji, a?

Korak u stranu, skok. Ispružene ruke ninđe ščepaše vodoravnu granu drveta i on bez šuma nestade u gustom krošnji dreveta pod kojim je do maločas sedeo. Kao da se ništa nije dogodilo u međuvremenu, Sumiko prinese svojim usna-

ma čašu i otpi gutljaj osvežavajućeg mint hulepa.

Zapravo, ništa se još nije ni dogodilo, jer sve ovo bilo je samo mala uvertira pred pravi obračun koji će početi za nekoliko trenutaka...

*
* *

Bilo ih je trojicaa. I nisu žurili.

Isprva nisu žurili zato što su znali da sporo, preteće približavanje ostavlja strahu dovoljno vremena da savlada žrtvu pre nego što uopšte stignu do nje. Zatim su shvatili da je njihov prijatelj iz pret hodnice prošao gore nego što je očekivao, pa su zastali da bolje pogledaju ko ga je to savladao.

Iz svog zaklona u lišću ninđa je proučavao njihova lica i držanje, nesvesne pokrete koji tako mnogo odaju iskusnom oku.

»Svaka vrsta oružja«, tiho je šušketao sensei Tanaka kroz gustu belu bradu, »zahteva određeni način držanja i kretanja od onoga ko to oružje nosi. Nauči da to raspoznaš, sine moj. Isto onako kako si

naučio da po brzini kojom oči protivnika prelaze s predmeta na predmet prosudiš kakvi su mu refleksi i koja je najveća brzina kojom se može kretati...«

Dvojica visokih i vitkih moćaka hladnih očiju spadaju u istu vrstu sa onim s kojim je već imao posla. Praznoglave siledžije, opasne kada im okreneš leđa dok imaju pištolj ili nož u rukama...

Treći čovek, međutim...

Onizak, širokih ramena, sa upadljivim trbuhom ispod raskopčanog skupog sakoa. Palac šake sa ogromnim kamenom prstena zataknut za opasač, ali odmah pored drške pištolja skrivenog skutom. Sitne oči utonule u salo, ali njihovi pokreti svedoče da pripadaju čoveku koji se može kretati i reagovati iznenađujuće brzo.

Prsti ninde lagano se pokreću i on neprimetnim pokretom iz skrovišta ispod opasača izvuče tanak predmet od glatkog čelika neobične plavkaste boje.

Šuriken. Smrtonosna šestokraka zvezda, oružje kojim ninde ubijaju na daljinu, brzo i gotovo bešumno...

Ispod njega, Sumiko je i dalje sedela naizgled opušteno, ali je i ona bila pravi majstor borilačkih veština i njen stav omogućavao joj je da trenutno pređe u položaj za napad ili odbranu. Tabasko Pit, sa svoje strane, zaklonio se telom prvog napadača, i dalje ga nemilosrdno držeći za kosu i ne obraćajući pažnju na bolne krike prekidane psovka.

Debeljko levom rukom izvađa nedopušenu cigaretu iz usta i baci je u travu, a zatim krene laganim korakom napred. Revolveraši su ga pratili kao senke, nespreno kopirajući njeve pokrete.

— Šta se dogodilo, Klinton? — upita.

U svom skrovištu, ninda razvuče ruke u osmeh. Taj glas...

Piskav, nerazgovetan, naizgled nesiguran. Samo vrlo iskusno uho razabraće u njemu prizvuk koji podseća na škripu kremenja po čeliku.

Kremen i čelik. Rezultat je — neizbežno — varnica!

— Taj... prokleta priljava kopile! — cedio je Klinton, mlitavo pokušavajući da se oslobodi Pitovog stiska. — On je...

— Uvek sam ti govorio da ti duga kosa loše stoji, Klinton — reče debeljko bez smeška. — Pusti ga, prijatelju!

Tabasko Pit se isceri.

— Ja ga samo pridržavam — objasni ljubazno. — Momak je nesiguran na nogama, bojim se da ne padne...

— Pusti ga, do đavola — po novi debeljko umornim tonom, kao čovek kome je dosadilo dugo raspravljanje. — Biće bolje za sve nas ovde, veruj mi...

— Možda, ali ne i za nje-ga.

Kratak pokret glave. Stežući pesnice, dvojica revolveraša za obidoše svog šefa i ustremiše se prema neobičnom paru nasred travnjaka.

Kao i obično u obračunu većeg broja ljudi, mnogo stvari dogodilo se za svega nekoliko desetih delova sekundi...

I dalje se cereći kao da je upravo čuo odličan novi vic, Tabasko Pit poduhvati Klintonu na slobodnom rukom za opasač pantalona, odvoji ga od zemlje i kao dete zavitla pod noge dvojici napadača. U istom trenutku Sumiko se odvoji od stolice i jednim dugim skokom stvori na travnjaku

pored Pita, već u stavu karate šampiona.

Jedan od revolveraša lako zaobiđe Klintonovo telo, dok je ovaj urlao od bola zato što je pokušao da ublaži pad slomljenom rukom. Slučaj je hteo da to bude gotovo ispred Sumiko, što devojka iskoristi hitrinom zvečanke.

Još jedan skok unapred, fiinta levom, a zatim dva hitra udarca, najpre desnom, pa za tim levom rukom. Čovek zasta de kao da je naleteo na nevidljivi zid i zbunjeno zatrepta; udarac nogom u trbuh povi ga i baci preko Klintona koji tek što je uspeo da se podigne na kolena.

Drugi je zastao na vreme, konačno shvativši da to što pokušava da uradi neće biti lak, rutinski posao kao što je očekivao. Stežući usne u tanku liniju, on posegnu pod svojom raskopčani sako i strže mali policijski revolver kalibra 38 iz futrole pod pazuhom.

Pit se glasno nasmeja i podiže levu ruku u nameri da mu privuče pažnju. Uspelo mu je, naravno, jer revolveraš nije ni sanjao da će smrt doći iz drugog pravca...

Cev revolvera tek je započela kretanje u Pitovom smeru kad nešto blesnu u vazduhu i kratko zazuja, poput razljućene ose. Šuriken se zari sa strane u vrat iznenađene žrtve, jedan od krakova glatko prereza žilu kucavicu, šaljući u vazduh debeo mlaz tamne krvi.

Zanjihavši se od udarca, po gođeni pokušava da prinese levu ruku rani, buljeći u Pita zamućenim očima. Krv je i dalje brizgala dok je otvarao usta na krik očajnika kada je shvatio da umire.

Na svom mestu debeljko istrže pištolj ispod opasača munjevitim glatkim pokretom. Lice mu ostade nepomično kao maska, samo je iz sitnih očiju blesnuo trenutni plamen gneva.

— Ne mrdaj! — reče svojim visokim, metalnim glasom pokrivajući pištoljem prostor između Pita i devojke, spreman da opali prema onome ko prvi načini preteći pokret. — Ni pokreta, inače ste gotovi, oboje! Klinton, Erl!

Ninda razvuče usne u hladan osmeh. Drugi šuriken bio mu je već među prstima, iako je po ponašanju debeljka

bilo jasno da čak ni on nije shvatio odakle je doleteo smrtonosni hitac.

Razloga za žurbu nije bilo, jer debeljko ume da se kontroliše. Pucaće tek kada hladnokrvno proceni da se pucnjava ne može izbeći.

Ali će tada pucati da ubije, u to nije bilo ni najmanje sumnje...

Stenjući, Klinton se zabatrga prema svom šefu, izlazeći iz zone koju je pokrivao upezeni pištolj. Onaj drugi, Erl, samo krkljavo uvuče vazduh u pluća i prevrte se na travi, ne moćan da ustane posle preciznih udaraca Sumiko.

— Polako — govorio je debeljko tiho, kroz zube. — Polako, dok još neko nije poljubio travu...

Zamagljenim očima Klinton pogleda oko sebe.

— Mič... — zastenja. — Mič, gde je ON?

— Ko?

— On... onaj koji me je... Nestao je, Mič!

Debeljko se ukruti, njegove oči predoše po okolini hitrinom munje koja u deliću sekunde osvetli čitav kraj.

Mislilo je veoma brzo, očigledno. Cev njegovog pištolja skrete prema grudima Sumiko.

— Ako si negde iza tog drveća, prijatelju — reče glasno — znaj da ću imati vremena da pogodim ovo dete tačno između sisa ako nešto pokušaš!

Tabasko Pit se promuklo na smeja.

— Nećeš — reče jednostavno.

— Šta?

— Nećeš imati vremena, de beli.

Mič prede vrhom jezika preko usana, ali ruka sa pištoljem ostade potpuno nepomična.

— Bolje će biti da to ne proveravamo — reče prigušeno.

— Slažem se. Bolje. Po tebe.

Iza nepomične maske Mičvog lica videlo se da on ubrzano procenjuje situaciju. Za to, zapravo, nije bilo potrebno mnogo vremena. Tako iskusan borac poput njega morao je znati da se nalazi u lošoj poziciji.

— U pravu si, ortak — reče pomirljivo. — Ovo je sve samo glupi nesporazum. Nema potrebe da još neko...

Jedini koga pomirljivi ton njegovog glasa nije zavarao bio je ninda koga je haragei odmah upozorio da je to samo

vešto izveden trik. U času kad cev pištolja skrete prema Pito vim grudima, drugi šuriken polete kroz vazduh, zarivajući se smrtonosnom preciznošću tačno u debeljkov pleksus.

Ninda je skočio kroz lišće čim je šuriken napustio njegovu ruku, ali za tim nije bilo više potrebe, jer dvojici preživelih, Erlu i Klintonu, više nije bilo do bombe, čak i da su bili u stanju da je produže.

Ispustivši pištolj, Mič pritisku raširene šake na ranu pod grudima, malo se savijajući u pojasu. Njegov zamagljeni pogled sreće se sa plavim čelikom u očima ninde.

— Ti... — prostenja. — Ti...

— Da, Mič. Ja sam te ubio...

Ukrućena kolena popustiše naglo i Mič ispusti dug, šumni uzdah, padajući na travu. Za koprcalo se još nekoliko puta, život nije želeo da napusti to snažno i otporno telo, ali je taj otpor bio samo simboličan.

Klinton promuklo kriknu, buljeći u telo pred svojim nogama, a onda lagano počeo da se izmiče prema zgradi, podižući okrvavljene šake pred sebe kao da želi da se zaštititi od tih ljudi koji izgledaju tako obično, a seju smrt hladnokrvnošću koja zastrašuje.

— Nemojte! — mucao je.
— Ja ne znam ništa... Mič, on je...

Troje prijatelja izmeniše po glede. Ljudi u ovakvom stanju uvek su spremni da govore, čak i više nego što je potrebno. Tabasko Pit se isceri i koraknu prema Klintonu, podižući ruku.

— Samo trenutak, ortak — reče. — Jako me zanimao ko ... prokletstvo!

U Klintonu više nije bilo ni tračka želje za borbom, još manje želje da ostane na ovom mestu gde se lako umire. Iznenađujuće dugim skokom, nošen strahom, on prelete rastojanje između zgrade i sebe i nestade iza lakih pokretnih vrata, ostavljajući ih da se njišu kao na jakom vetru.

— Davolski je brz — reče Tabasko Pit s divljenjem u glasu. — Da pođem za njim, a?

Ninda pređe dugim pogledom po okolini, osluškujući. Na drugoj strani zgrade motor automobila u koji je Klinton uskočio već je urlao.

Njegov pogled zastade na Erlu koji se oprezno pridigao na kolena, izgledajući kao zvjer uhvaćena u zamku.

— Nema potrebe — reče ninda mirno. — Imamo ovoga... a sve mi se čini da je raspoložen za jednu dugu i zanimljivu priču...

*
* *

Kola kojima su njih troje stigli u Deltu, jedan prostrani i robusni džip građen specijalno za močvarno tle i otkupljen iz vojnih viškova, sada je bio skriven u trsci na obali rukavca i samo oštro oko otkrilo bi dvostruki trag u mekom tlu koji se pružao od puta na nasipu do ovoga mesta.

Ninda se, međutim, nije zavaravao. Okrug Buros, gotovo izolovan na kraju dugog močvarnog poluostrva, bio je retko naseljen i to uglavnom ljudima koji su, baveći se ribolovom ili lovom na aligatore, upoznali ovaj deo Delte bolje od sopstvenih, obično praznih džepova. Ako je tajanstveni Erlov gazda želeo da ih pronađe, a svakako jeste, to će biti samo pitanje vremena.

Ne previše vremena, svakako, ali sasvim dovoljno za razgovor sa Erlom kome je kra-

tka vožnja od motela pomogla da povрати dah i bar deo hrabrosti. Sedeći pored njega na zadnjem sedištu džipa, ninda je sa zanimanjem pratio igru osećanja na čovekovom licu i osetio trenutak u kojem je Erl savladao strah i odlučio da još jednom pokuša sa otporom, bez obzira na ishod prvog obračuna.

I njegov stav, dok je prkosno stajao u gustoj travi na sa-
moj obali rukavca sa rukama na bokovima pokazivao je da se Erl još uvek nada.

To, naravno, neće trajati dugo. Kao i mnoge druge veštine, veština izvlačenja podataka od uhvaćenih protivnika činila je već vekovima bitan sa-
stavni deo ninducia.

U pitanju je bilo samo vreme, ništa drugo.

Tabasko Pit je oprezno koraćao duž obale, udarajući povremeno dugom motkom po trsci. Nekoliko puta njegovi napori bili su nagrađeni pojavom aligatora koji su sa dostojanstvenim prezirom u očima pljusnuli u vodu da bi potražili neko mirnije mesto za sebe.

— Ima ih — reče Pit zadovoljno, odbacujući motku u

vodu. — Možeš da počneš, Les.

Sve to bila je proračunata igra da se Erl slomi za što kraće vreme i njegovo lice ponovo je pokazivalo prve tragove straha. Aligatori u principu ne napadaju ljude, ali...

Dakle, Erl? — mirno upita ninda, paleći cigaretu.

Revolveraš iskrivi usta u ružnu grimasu.

— Ti si lud — reče promuklo. — Posle onoga što si učinio Miću, najbolje je da što pre kidaš odavde i zauvek za boraviš gde je okrug Buros. Inače...

— Sumiko, prošetaj malo unao-kolo — dobaci Tabasko Pit, lagodno oslonjen o obližnje stablo. — Prizor neće biti baš prijatan, znaš. Te jadne aligatore niko nije učio lepim manierima za stolom...

— Nemam vremena, Erl — produži ninda. — Ko je tvoj gazda i zašto te je poslao na nas?

— To će ti on sam reći, kućkin sine! — procedi Erl hrabro, iako je njegovo blede lice odavalo drukčija osećanja. Krajnjim naporom održavao je pozu tvrdog momka. — Kažem ti, ako imaš trunku pame-

ti, vodi tu žutu drolju i onog glupana što dalje iz Lujzije!

Jednim skokom ninda proguta rastojanje do Erla. Ovaj za mahnu širokim desnim krošom; ali je taj udarac bio užasno spor za kriterijume jednog ninde. Uхватivši ga za po dignutu ruku, Les načini oštar pokret i Erl se nađe na tlu, licem u travi.

Pritisnuvši mu kolenom leđa, ninda odmota kraj tankog konopca od crne svile koji mu se stvori u rukama. Sekund kasnije Erlrove ruke bile su vezane na leđima i ninda odskoči, držeći drugi kraj konopca u rukama.

— Znaš li kako se u ovim krajevima love aligatori, Pite? — upita on nemarno, vadeći kratak nož širokog sečičva iz sare svoje čizme. — Na veliku čeličnu kuku natakne se komad mesa kao mamac, a on da sve to iz čamca ili sa obale baci u vodu. Da, meso mora da bude krvavo da bi ga ti odvratni gmizavci lakše osetili. Ovako, na primer...

Erl dreknu, ali ne stiže čak ni da se ukloni sa puta sečivu koje mu fижuknu pred očima. Sa dva munjevita i precizna zamaha ninda mu rase-

će sako i košulju, ostavljajući na grudima duge zareze ukrštene poput slova X. Rane nisu bile duboke, još manje opasne po život, ali krv odmah natopi ostatke odeće na telu revolveraša.

— Uvek sam se pitao — produži ninda smešeći se — kako se oseća taj komad mesa koji služi kao mamac. Mislim da je ovo prilika da to otkrijemo, a, Pite? Erl, ti ćeš biti ljubazan da za nas komentarišeš šta se događa kad aligator stignu, zar ne?

Po zelenkastoj koži lica revolveraša naglo izbi krupan znoj.

— Ti to nećeš učiniti — reče — drhtavim glasom. — Moj gazda...

— Da, tvoj gazda — klimnu Les glavom. — Upravo nas on zanima, Erl!

Erl lagano odmahnu glavom.

— Ne — procedi. — Ne mogu...

Ninda omota slobodni kraj užeta oko leve ruke i priskoči Erlu, kao da ne mari što je ovaj zamahnuo nogom u nameri da ga pogodi u trbuh. Udarac promaši, naravno. Podižući revolveraša kao dečju lutku od plastike, ninda ga

naglim zamahom odbaci u plitku vodu iz koje je štrčala trska, nekih dvadesetak stopa dalje.

Erl zauzela i pokuša da se ispravi, ali je mulj na dnu okivao njegove noge čineći nemoćnim svaki pokret. Trska u blizini zašusta i jedan veliki aligator uplašeno potraži zaštitu dublje vode na sredini ručavca.

Erl to nije mogao videti, okrenut leđima, ali svi ljudi u okrugu Buros dobro znaju kako šusti trska dok se aligator probija kroz nju. U njegovom vrisku pomešale se strah i molba za milost.

— Neeee! Spasi me... govoriću! Govoriću! Sve!

Snažnim trzajem ninda ga iščupa iz mulja i dovuče do obale povlačeći konopac dok se Erl očajnički koprcao nogama. Čak i tada prošlo je nekoliko dugih minuta dok nije umirio telo koje je drhtalo kao na velikoj hladnoći.

— U redu, Erl, dosta si se izležavao — reče Tabasko na kraju. — Moji prijatelji su ne strpljivi, a i ja...

— Šta... šta želite da doznate?

— Sve.

— Uh... ovaj... Mič, Mič O'Donel poveo je mene i Lomaksa da vidimo ko su ti stranci u motelu »Delta star«. Klinton... trebalo je da vas on samo drži na oku dok mi ne stignemo, ali je prokleta budala zabrljala. Uvek se pravio važan.

— To sve znamo, Erl. Mič O'Donel nije bio tvoj gazda — reče ninda. — I njega neko plaća, kao i tebe. Ko?

Erl obližnu usne.

— To ne znama — reče nesigurno. — Mič nije želeo da nam to kaže, a meni je bilo svejedno. Do đavola, lova je bila dobra, a ja...

— Zašto ste mislili da bismo nas troje mogli biti opasni, Erl?

— Ne znam. Naređenje je da uklonimo sve koji se muvaju po okrugu.

— Uvek?

— Neee... tek u poslednjih petnaest-dvadeset dana. Pre toga...

— Šta se to dogodilo u okrugu Buros što bi nagnalo tvog gazdu da spreči pristup strancima, Erl?

— Ja... u stvari ne znam. Ninda se leđeno osmehnulo, ponovo namotavajući užu oko leve ruke.

— Aligatori su još uvek samo nekoliko stopa iza tebe, Erl, ne zaboravi!

— Mislim da ja znam šta se ovde dogodilo — umeša se Tabasko Pit. Oči su mu sevale od pritajenog gneva. — Po okruhu se muvao jedan vrlo radoznao tip, zar ne?

— Možda — sleže Erl rame nima. — Ne bih znao, stvarno. Mič...

Bez upozorenja ninda ga šće pa i još jednom odiže od tla.

— Nemoj! Čekaj... govoriću!

— Govori odmah — reče ninda, bez napora održavajući u vazduhu telo teško više od sto šezdeset funti. — Hajde!

— Jeste... neki tip se muvao unaokolo i postavljao čudna pitanja...

Ninda ga vrati na travu. Pit je prilazio krupnim koracima, stežući pesnice.

— Momak širokih pleća, duge riđe kose i brade — govorio je promuklo. — Momak po imenu Hjuji Bakster, je li tako?

— Da... on...

— Samo što nije bio sam, je li? — Pit je sada tresao čoveka, stežući ga za grlo. — Ne

ko je bio s njim! Ko, Erl? Ko?

— Devojka... — prostenja drugi. — Plavuša...

— Tačno. Vrlo zgodna mala plavuša po imenu Silija Tompson. I ona i Hjuji nađeni su mrtvi na Hjujevom brodiću, Erl. Ubijeni. S tim što je ona pre toga bila i silovana!

— Ja... časna reč...

— Ko je to učinio, Erl? — u glasu Tabasko Pita osećala se užasna pretnja. — Govori!

— M-M-Mič... Mič i Clinton!

— A ti?

— Bio sam tu, ali...

Sav gnev i bol Tabasko Pita isprazni se kroz udarac pesnicom koji se sruči na Erlovo lice. Revolveraš prevrte očima i kliznu naniže u travu.

Tabasko zbunjeno pogleda u njega, pa onda u svoju pesnicu i pokajnički se osmehnu.

— Žao mi je, ortak — reče. — Nisam znao da je tip tako mekan...

— U redu je, Pite. Najvažnije je da smo na pravom trag. Hjuji i Sil zaista su bili ovde, kao što sam pretpostavljao.

— Da. To što je brodić pronadjen na pučini dosta je pro-

vidna varka. Pa, sada imamo jednog od njih u šakama, a dvojica su već kažnjeni. Ovo ne bi trebalo da traje previše dugo.

Ninđa se osmehivao, ali su mu oči i dalje imale onu neobičnu boju glatkog čelika.

— Misliš?

— Zašto misliš da ne... oh, do đavola!

Nešto dalje, Sumiko se okrenula i hitrim korakom krenula u njihovom pravcu napetog lica. I ninđa se pokrenuo, hitrim i elastičnim korakom koji je stvarao utisak da on na neshvatljiv način guta prostor pred sobom.

Haragei ga je upozorio, ali su novi protivnici već bili blizu, veoma blizu.

Protivnici naviknuti na preke u močvari koje su savladivali veštinom divljih Indijanaca. Jedino oni bili bi u stanju da se toliko približe jednom ninđi, a da ne budu opaženi.

Trska se zanjihala levo od njih i ninđa naglo promeni pravac kretanja, nastojeći da što pre stigne do tačke na polovini rastojanja između tog mesta i mesta gde se zatekla Sumiko.

Prekasno; tupi kljun čamca izbi iz trske, a za njim i dvostruka cev sačmare velikog ka libra, u rukama krupnog čoveka u sivoj odeći koji je klečao na pramcu.

Ninđa zastade. Ne samo zbog cevi koja ga je preteći posmatrala svojim mračnim očima.

Na grudima čoveka sa puškom presijavala se velika srebrna zvezda. Ista kao kod drugog čoveka na čamcu, onoga koji ga je pokretao, odupirući se dugom motkom o muljevitom dno.

Trska je sada šuštalala i pomerila se pred telima još nekoliko ljudi koji su dolazili iz pravca nasipa. Bez sumnje sa puškama u rukama i sa zvezdama na grudima.

Ninđa se nasmeši i odmahnu glavom na Tabaskov upitni pogled. Mogli su pružiti otpor, naravno, i verovatno rešiti eventualni okršaj u svoju korist, ali je rizik bio nepotrebno velik sa tako velikim brojem protivnika skrivenih u trsci.

Neko u okrugu Buros nije video strance, to je sada bilo očigledno. Isto kao što je bilo očigledno.

gledno da će zakon — zakon okruga Buross — biti na njegovoj strani...

*

* *

Šerif okruga Buross mogao bi biti brat bliznac pokojnog Mića O'Donela, iako nisu imali previše fizičke sličnosti. Ona bitna sličnost videla se u pogledu i u hitrim pokretima ruku koje su se igrale srebrnastim zvezdama bez reda pobacanim po njegovom potpuno praznom stolu.

Ninđa se osmehnu u sebe. Tobožnji šerifovi pomoćnici za vršili su svoj posao, vratili zvezde i nekud se izgubili. Sve tvrdi, snažni i iskusni momci, ali od one vrste koja se baš ne ističe u poštovanju zakona.

I nikada skromna u zahtevima. Njihove usluge uvek su skupe. Preskupe za bedni godišnji budžet čitavog okruga. Buross.

Privatna armija, naravno. Bio je to jedini mogući odgovor. A gazda tih ljudi besplatno je ustupao njihove usluge okružnom šerifu. U stvari, ne baš besplatno. Cena tih usluga

se zna, iako se ne izražava u novcu.

Osmehnuvši se devojci i Pitu koji su ga napeto posmatrali, ninđa lako odmahnu glavom. Njih troje, čak i ninđa sam, bez muke su mogli savladati šerifa i jedinog njegovog preostalog pomoćnika koji se leno premeštao s noge na nogu. Oslonjen ramenom o zid drsko je buljio u devojku, žvaćući duvan i zasipajući pod žučkastim ispljuvcima.

Još nije bilo vreme za to. Pre nego što gužva počne, ninđa je želeo da dozna bar ime čoveka koji je odnekud iz pozadine vukao sve konce u okrugu Buross, a možda i mnogo šire. Onaj ko jednom oseti moć više ne ume da se zaustavi.

Sve dok ga ne zaustavi neko moćniji od njega...

— U redu — reče umorno šerif svlačeći pokretom ruke zvezde sa stola u otvorenu fioku. Gledao je pravo u ninđu, osetivši instinktom iskusnog borca ko je najopasniji protivnik. — Ime?

— Eldridž. Leslie Eldridž.

— Gde živiš, Eldridž?

— U San Francisku. I bavim se novinarstvom. Sve to piše u dokumentima koje su

mi oduzeli pri pretresu, šerife. Ako nemaš nekih pametnijih pitanja, onda je red na mene: zašto smo uhapšeni?

Šerif se promuklo nasmeja i zavalio u stolici, zureći u nindžu kroz upola spuštene kopke.

— Novinar, a? Njuškalo... Kog đavola tražiš ovde?

— Zašto smo uhapšeni?

— Uvek radoznao — zaključio šerif, cereći se. — Siguran si da ti mene ne lažeš, momak?

Ninđa se takođe isceri njemu u lice. Istini za volju, ime koje je dao bilo je izmišljeno, a za nuždu se mogao poslužiti još tucetom drugih, potkrepljenim isto tako pouzdanim dokumentima kao što su oni u šerifovoj fioci. Ipak, imenom Eldridž najčešće se služio i bilo je to ime koje su koristili i Sumiko i Tabasko Pit u kontaktu sa njim.

Ni podatak o zanimanju, uostalom, nije bio mnogo pouzdaniji, iako su se Leslievi prijatelji, novinari često služili materijalom prikupljenim u njegovim istragama.

Telefon na stolu zazvoni i šerif leno pruži ruku prema slušalici.

— Čapman — reče u mikrofona. — Ah, vi ste, mister Bergson... Da, u najboljem redu... Nikakvih problema... Ja sno... Svakako, mister, mister Bergson, svakako... Da, vidimo se...

Iako je napregao sluh do krajnjih granica, ninđa je uspeo da razabere samo nekoliko reči koje su do njega doprle iz slušalice. Za početak, i to je bilo dovoljno, jer je saznao da sa šerifom govori čovek naviknut da se njegove reči slušaju s pažnjom.

— Edi — reče šerif spuštajući slušalicu — zatvori ih dok mister Bergson ne dođe.

Pomoćnik se odvoji od zida i dohvati gomilu ključeva sa kuke na zidu.

— Sve zajedno, Fil?

— Hmmm... Neee, bolje ne. Možda će mister Bergson poželeti da nešto šapne ovoj lepotici, a?

Pomoćnik se isceri, izvlačeći revolver iz prave kaubojske futrole za opasačem.

— 'Ajde — reče pokazujući glavom prema vratima na suprotnom zidu. — Izvolite u Filov apartman, gospodo!

Još jedan letimičan pogled prijatelja, još jedan neupadljiv

znak da je suviše rano za borbu. Tajanstveni mister Bergson je, po svemu sudeći, čovek koga traže.

Čovek odgovoran za ubistvo Hjuia Bakstera i njegove devojke...

Poslušno su krenuli pred uperenom cevi revolvera. Ninda se morao osmehnuti, jer je pomoćnik morao još mnogo toga da nauči o sprovođenju opasnih tipova u njihove ćelije. On sam, recimo, imao je i prilike i vremena da stupi u stranu čim pređe u mračni hodnik na drugoj strani vrata, jer su ga široka pleća Tabasko Pita potpuno zaklanjala od pogleda pomoćnika. Posle toga...

Ne. Najpre Bergson, jer neće biti potrebno previše napora da se izađe iz ovog zatvora, ma šta šerif i njegov pomoćnik mislili o tome...

I pored profesionalno obavljenog pretresa, ninda je kod sebe još uvek imao nekoliko sitnih predmeta koji će mu pomoći da napusti ćeliju kad to poželi. A naročito ćeliju ovog zatvora...

Vrata sa rešetkama činila su prednji deo uskih odaja, razdvojenih jedna od druge tankim zidom od cigala. Ninda

dotače rukama zidove bočno od sebe dok je pomoćnik cereći se zaključavao vrata za njim. Budžet okrug Buros odista je bio bedan; jedan odlučniji udarac načiniće u ovom zidu dovoljno veliki otvor da se čovek može provući u susednu ćeliju.

Zbog zida sa strane, nije mogao videti Sumiko i Tabaska u dve susedne ćelije, ali to nije bilo ni potrebno, jer su se mogli savršeno dobro čuti.

Oslonjen o rešetke vrata, Lesli sačeka da se pomoćnik vrati u kancelariju, a onda iz tajne pregrade ispod opasača izvuce malu, ali tešku strelicu od odličnog čelika. Njen vrh poslužiće mu sasvim dobro da u mekim cigalama iskopa dve nevelike rupe pored mesta za koja su u zidu bile pričvršćene šarke vrata.

— U ovom zatvoru ima krtica — dopre do njega šapat Tabasko Pita. — Da nisi to ti, ortak?

— Aha... Tiho, možda neko prisluškuje, Pite.

— Nemam nameru da kažem ništa protiv države, časna reč. Ko je taj Bergson, Les?

— Videćemo.

Prva rupa bila je gotova. Opreznim pokretom ninda sme sti u nju kuglicu ne veću od dečjeg klikera, takođe izvučenu iz jednog od skrovišta u njegovoj odeći.

— On je gazda okruga Buros, Pite — reče Sumiko iz svoje ćelije. — Da nisi bio tako besan, do sada bi to i sam zaključio.

— Misliš li da je on...?

— Meni bi to zvučalo logično — glas devojke bio je savršeno miran i jedino je oštro uho ninde — ili možda uho čoveka koji voli — moglo u njemu naslutiti tragove izvesne napetosti. — I sami smo primetili da strance ovde drže na oku u poslednjih petnaest ili dvadeset dana, otkako je ovamo stigao Hjuj Bakster. Svi smo ga dobro poznavali, Pite, a ti najbolje. Hjuj Bakster bio je jedan od najboljih novinara na Zapadnoj obali, zar ne?

— Da — tiho reče Pit. — I imao đavolski talenat da pronađe bisere u hrpama đubreta.

— Tačno. U svojoj karijeri nagazio je nekoliko krupnih žuljeva i razorio mnoge hrpe đubreta. Ovoga puta...

— Ovoga puta — reče ninda, stavljajući drugu kuglicu u rupu u zidu — naišao je na čoveka dovoljno drskog i dovoljno moćnog da ga jednostavno ukloni s puta, uveren da će se izvući...

— Bergson?

— Najverovatnije. Sve ukazuje na njega: Bakster i Silija ubijeni su u močvari, to je po kazala obdukcija. Neko ih je stavio u brodić i ostavio na pučini kako bi zameo tragove. Od Erla smo doznali da su to bili Mič O'Donel i Klinton, ljudi koji su dotrčali da vide ko smo čim smo stigli u motel. Jedan i jedan još uvek su dva, Pite. Čitav okrug radi za Bergsona. Ako i nije ubio Hjujja sopstvenim rukama, on je morao izdati naređenje da se to učini.

— Zašto, boga mu? Zašto?

Ninda pažljivije oslušnu šumove koji su dopirali kroz vrata hodnika iz kancelarije.

— Možda ćemo i to uskoro doznati, Pite — reče sa osmehom koji nije obećavao ništa dobro Bergsonu. — Samo još jedna stvar: ostani uz desni zid svoje ćelije, ma šta da se dogodi.

— Desni? Ali...

— Videćeš. A sada tiho, oni dolaze!

Vrata hodnika se otvoriše, pružajući nindi priliku da pro uči lica i držanje ljudi koji su arogantno ušetali kroz njih.

Onaj na čelu morao je biti Bergson. Visok, vitak, odeven sa neupadljivom elegancijom koju pokazuje rad samo najskupljih krojača. Usko, aristokratsko lice pod proređenom kosom, krupne vatrene oči, sa mouvereno držanje kroz koje se povremeno probije neki nervoz, nekontrolisan pokret ruku ili čitavog tela.

Čovek koji nije navikao da mu se neko suprotstavlja. Moćan čovek, okružen pomagačima spremnim na sve.

Opasan protivnik, sve do trenutka kada shvati da je pred njim neko snažniji i opasniji od njega. U tom trenutku ljudi njegovog tipa lome se kao krhki kristal od udarca palicom za bezbol...

Šerif je išao za njim, sa rukom na dršci kolta, ali mu je držanje bilo opušteno, pokazujući da je to samo njegova navika, ne pokret načinjen u očekivanju pucnjave.

Još neko je došao sa Bergsonom, ali je taj drugi čovek

ostao u kancelariji, tako da je ninda samo na trenutak uspeo da vidi njegovu figuru i profil. Još jedan visok i vitak čovek, sa hitrinom i sigurnošću mačke u pokretima.

Telohranitelj. Jedan od onih najskupljih i stoga i najboljih...

Bergson, dakle, nije očekivao gužvu. Vrlo dobro, to vre di znati...

Bergson zastade pred vratima nindine ćelije i ošinu čoveka u njoj ledenim pogledom.

— Eldridž, je li? — reče prijatnim, dubokim glasom. — Novinar?

Ninda je ćutao. Pod njegovim upornim pogledom Bergsonov kapak nervozno zaigra i on ga nestrpljivo protrlja šakom.

— Ko te je poslao ovamo, Eldridž?

— Niko.

— Ha! Čist turizam, a?

— Pa, ne baš. Zanimalo me je kako je umro Hui Bakster, ako već hoćeš da znaš.

— To već znam, čoveče. Eri mi je rekao šta ste tražili od njega. I kako.

— Fino. Onda možemo otvoreno da razgovaramo, zar ne?

— Bakster ti je bio prijatelj?

— Da.

Bergson je svakako morao biti dobar pokeraš. Lice mu je ostalo nepomično sve vreme, pa čak ni oko ninde nije moglo na njemu primetiti izdajnički znak krivice.

— Žao mi je momka — sleže Bergson ramenima. — I te male što je bila s njim. Ali za ista nemam nikakve veze sa onim što im se dogodilo.

— Erl misli drukčije, Bergson.

— Šta?!

Ninda se hladno osmehnu. Jedna strelica konačno je pro bila oklop Bergsonove hladnokrvnosti.

— Erl je zaboravan momak, Bergsone. I mi smo se namučili pre nego što je počeo da se priseća tog događaja. Kladiš se da je i tebi zaboravio da ispriča šta nam je sve otpevao tamo na obali.

Bergson instinktivno ustuknu.

— Erl ti je rekao da...?

— Sve, Bergsone. Sve!

Kratak pogled između šerifa i Bergsona, a onda ovaj drugi odmahnu glavom i pride vratima Pitove ćelije. Bacio je samo kratak pogled unutra i krenuo dalje.

— Buu! — vikao je podrugljivo Tabasko. — Zar je moja faca toliko ružna, Bergsone?

Sa svog mesta više nije mogao videti Bergsona, ali nije bilo teško naslutiti šta se događa pred ćelijom u kojoj je Sumiko. Do ušiju ninde dopre tihi zvižduk divljenja. Kada je ponovo progovorio, Bergsonov glas bio je mek i ljigav.

— Gle, gle! — rekao je tiho. — Kakvo prijatno iznenađenje posle ona dva orangutana! Nisi mi rekao, Ffile, da je mala ovako zgodna!

Šerif se promuklo nasmeja.

— Niste me ni pitali, mister Bergson. A onda, moje godine...

— Tvoje godine? Matori jare, da nisi znao da dolazim, ovo dete već bi ležalo pod tvojim odvratnom, debelom mešinom! Izvedi je!

Kiljučevi zazveketaše. U svojoj ćeliji Pit se baci na rešetke tako da one zaškripaše.

— Da se nisi usudio da je takneš svojim prljavim šapama! — zaurla. — Pseto! Ubico!

Ninda se bešumnim korakom pomeri unazad i ulevo, dalje od vrata.

— Mirno, Pite — reče tiho.
— Desni zid, ne zaboravi!

Treća kuglica, ispunjena eksplozivom užasne razorne snage, po sopstvenom receptu koji je usavršio vekovima čuvanu tajnu japanskih nindži, već je bila među prstima desne ruke.

Bilo je prerano da je baci i izazove eksploziju druge dve, skrivene u zidu. U ovako malom prostoru eksplozija bi mogla biti fatalna za sve koji se zateknu u hodniku, a i on sam naći će se na direktnom putu udarnog talasa.

Ne, još ne. Još koji trenutak, dok se vrata kancelarije zatvore za Sumiko...

Oborene glave devojka je prošla pored njega, praćena Bergsonom koji je gutao očima pokrete njenih kukova u uskim pantalonama.

Šerif je hodao poslednji. Pre nego što je izašao, zastao je na vratima da po navici još jednom proverí svoja dva zatvorenika.

Oči mu se raširiše od iznenađenja. Taj visoki momak plavih očiju, on...

— Ne! — zaurla, hvatajući za dršku pištolja. — Ne čini to!

* *

Zgrčenih nogu ninda se odbaci od betonskog poda ćelije i njegova stopala dotakoše levi bočni zid. Snažni mišići delovali su kao čelične opruge; odbačen od zida, on zaštití glavu podignutom levom rukom i ramenom napred, kao kamen bačen iz katapulte, polete prema suprotnom zidu.

— Pite! — viknuo je u letu, izbacujući kuglicu iz desne šake.

Njegovo rame probi zid kao da je ta prepreka načinjena od vlažnog kartona i on se u oblaku prašine nađe nasred Pitove ćelije, zajedno sa komadima cigala koje je njegovo telo iznelo pred sobom.

U istom trenutku kuglica pogodí zid pored vrata na polovini rastojanja između one dve koje je nekoliko minuta ranije sakrio.

Tri eksplozije slile su se u jednu, potresavši trošnu građu vinu kao zemljotres. Oblak cr-

vene i bele prašine u deliću se kunde ispuni čitav prostor, ali čulo vida nije ni bilo potrebno nindži; metalni tresak jasno mu je dao do znanja da su vrata izletela iz svog ležišta i sručila se na betonski pod hodnika.

Komadići cigala i kreča još su pljuštali po podu i zidovima kada se vratio kroz naćinje ni otvor između ćelija i iskoćio u hodnik, sklapajući oći da bi ih zaštitićio od prašine. Od vida ionako nije bilo velike koristi i on se prepusti sluhu i ostalim ćulima da ga provedu preko krša po podu hodnika.

Haragei je treptao u podsvesti i on se prignu, gotovo dotićući pod prstima ruku. Šerif je ostao na vratima sa revolverom u ruci; do sada se već mogao oporaviti od udarca s kojim ga je talas eksplozije tresnuo o zid. Svakog ćasa iz tog pravca mogu poleteti naslepo ispaljeni hici, još opasniji zato što se njihova putanja ne može predvideti.

Prsti nindže sklopiše se oko iskrivljenih šipki koje su do maloćas ćinile vrata ćelije. Snaćnim trzajem on ih diže s poda, razbacujući nagomilane krhotine cigala.

Ćak i sklopljenih oćiju savršeno dobro je znao poloćaj vrata u zidu ispred sebe. Kao iz praćke, ostaci vrata poleteše prema tom mestu u oblaku prašine, paralelno sa podom.

Poznati meki šum prodiranja ćelika u ljudsko telo, polukrik, polu-ćecaj, tup udar šipke o zid i klizanje tešćkog tela niz hrapavu površinu.

Ni ovoga puta nindža nije promašio. Još jednom, njegov hitac doneo je brzu smrt...

Osetivši pokret vazduha na licu, on uspori kretanje i zastade pored vrata koja vode u kancelariju. Ovde je oblak prašine već bio reći, zahvaljujući ćinjenici da je neko otvorio naspramna spoljna vrata zgrade, stvorivši promaju. Pognut, dotićući prstima ruku telo opušćeno po podu, nindža otvori oći.

Pomoćnik je stajao samo dva ili tri koraka dalje, široko razjapljenih usta, tako da mu se crnkasti sok duvana ćedio niz bradu. Kolt u njegovoj ruci kretao se nesigurno levo-desno dok je traćio neki ćilj u oblaku prašine pred sobom.

Bergson je već bio jednom nogom na trotoaru, lica iskrivljenog od straha.

— Požuri, boga mu! — dobacio je kroz zube svom telohranitelju koji je vukao Sumiko za sobom, pritiskujući joj cev pištolja na slepoočnicu. I njegov pogled bio je uperen prema vratima zatvora iz kojih su sukljali dim i prašina.

Iza ninđe otpaci zakrckaše pod težinom tela Tabasko Pita. Sklopivši usta, šerifov pomoćnik se prenu i podiže cev kolta.

Ninđa kao senka izroni iz oblaka prašine i čovek zastrašeno kriknu. Kratko, jer za duži krik nije ni bilo vremena.

U prolazu ninđa gotovo blago dotače njegovo telo vrhovi ma ukrućenih prstiju leve ruke, ali je zapravo u pitanju bio dobro odmeren i precizan udarac u predeo srca. Efekat je bio otprilike isti kao kada bismo čoveka pogodili teškim maljem; polomljeni, nazubljeni krajevi rebara zariše se u srce na nekoliko mesta istovremeno, donoseći trenutnu smrt.

Bergson kriknu i odskoči od vrata kad njegove zakrvavljene oči uhvatiše taj trenutak. Odgurnuvši Sumiko od sebe, telohranitelj se hitro obrte, okrećući cev pištolja prema nindi.

Bio je brz, čak veoma brz, ali su za refleksne jednog ninđe njegovi pokreti bili samo slabšni pokušaj da se savlada uobičajena inercija ljudskog tela. Stigao je do njega pre nego što je cev prešla polovinu potrebnog rastojanja i obe ma rukama ga šćepao za zglavak ruke sa oružjem.

Vrisnuvši, čovek se obrte oko sebe, pokušavajući da sledi pokret koji mu je bolno uviđao ruku u laktu, ali za takvo nešto nije imao dovoljno brzine. Zglavak suvo zapucketa, pištolj ispade iz naglo otvorenih prstiju, a krik iznenađenja pretvori se u bolno zavijanje ranjene zveri.

Pustivši ruku, ninđa sklopi prste obe ruke oko zatiljka žrtve i naglo mu povuče naniže čitav gornji deo tela, podižući istovremeno oštrim pokretom svoje desno koleno.

Smrskanog lica i lobanje, žrtva se sroza na pod i ninđa preskoči telo čiji su se udovi refleksno pomerali, kao da odbijaju da priznaju poraz kretanju koje donosi smrt.

Novim skokom Leslie izlete na vrata, iako mu je urlanje snažnog automobilskeg motora dalo do znanja da je Bergson

veoma brz kada se radi o nje govov cenjenoj koži. Svetlopla vi »ševrolet« već se zanosio na raskrsnici sa glavnom ulicom Burosa, izazivajući paniku među pešacima koji su se zatekli na prelazu.

Bergson je bežao, ali nije gubio prisustvo duha. Na rastojanju od gotovo stotinu jardi, oči ninde jasno su nazrele pokret kojim je begunac pri-neo ustima mikrofona radio-telefona.

Koliko će vremena biti potrebno da se njegovi plaćenici ponovo okupe? Ne mnogo, sudeći po brzini kojom su intervenisali zajedno sa šerifom posle gužve u motelu.

Po navici, ninda pređe pogledom po okolini, urezujući u memoriju otrcane fasade, izloge, natpise, lica bleđa od iznenađenja, tela ukočena u raznim položajima u času kada je u šerifovoj kancelariji odjeknula snažna eksplozija...

Ništa neobično... nikakvih pokreta koji bi predstavljali pretnju...

Ipak, ono lice tamo na drvenoj verandi saluna koji kao da je sačuvan posle snimanja filma o Divljem zapadu...

Ne, sada nema vremena da proučava to lice i traži mito-

ve za veseli plamičak u očima i zadovoljni osmeh. Iako te motive verovatno ne bi bilo teško otkriti. Moćni uvek imaju neprijatelja, a naročito mnogo imaju ih oni koji, poput Bergsona, ne biraju sredstva da dođu do moći.

Pit i Sumiko izjurili su za njam iz odaje smrti u koju se za tili čas pretvorila šerifova kancelarija. Na ulicu se život vratio isto onako naglo kao što je i zastao kada je odjeknula eksplozija; ljudi su dotrčavali, spuštali prozore zaustavljenih kola, dovikivali nešto jedni drugima pokazujući na trojku ispred zgrade.

— Idemo! — reče ninda kratko, krećući brzim hodom prema njihovom džipu parkiranom na drugoj strani ulice. U ovom trenutku više bi voleo neka brža i okretnija kola, ali je sva oprema ninde bila tu skrivena i nije bilo vremena da je premešta u drugi automobil.

— Kuda? — upita Tabasko Pit čije su oči još uvek borbeno svetlucale. — Za Bergsonom?

— Ne sada. On je u radiovezi sa svojim ljudima, video sam kada ih je pozivao. Uklonićemo se na neko vreme, ali ne daleko.

— Močvara? — upita Sumiko. — Oni je poznaju bolje od nas, Les.

— Znam — odvrati ninda, okrećući džip u uskom luku na sred ulice. — Ali, da bi nas pronašli, moraju se razići. U tome je naša šansa, zar ne?

Projurili su uskom vijugavom ulicom, ostavljajući za sobom veliki oblak prašine. Peltja kojom se izlazilo na glavni put bila je samo pola milje dalje. Poskočivši na neravnom prelazu sa makadama na asfalt, džip naglo skrete i pojuri u pravcu Glorije i Nju Orleansa.

— Želiš da pomisle kako bežimo? — tiho upita Sumiko.

— Pa naravno — osmehnu se Lesli, na trenutak joj dotičući ruku položenu na sedište. — Bergson je svestan činjenice da smo od Erla saznali dovoljno da se čak i federalni agenti zainteresuju za okrug Buros. Ne sme nam dopustiti da umaknemo.

— Zaseda, dakle? — Tabasko Pit veselo protrlja svoje ogromne šake. — Vreme je da i ja malo razmrdam mišiće, a?

— Nećemo ni pokušavati da se probijemo, Pite.

— Nego?

— Skrenućemo na onaj poprečni put koji vodi na obalu zaliva Baratarija, do napuštenog ribarskog naselja. Sekcija pokazuje da je severno od nje ga veoma gusta šuma u kojoj se može sakriti čitav bataljon begunaca.

— Begunaca! — prezrivo promrmlja Tabasko. — Tim sportom još se nismo bavili, ortak!

— Samo privremeno, Pite — uteši ga Sumiko. — Ne bismo probili zasedu, znaš.

— Mi? Šta ti je, devojko?

— Ona je u pravu, Pite — mirno reče ninda. — Ako nam postave prepreku na nasipu u blizini motela nećemo moći da je zaobiđemo. Rizik je preveliki.

— Rizik preveliki... do đavola!

I Lesli i Sumiko nasmejaše se Pitovom gundanju, znajući da je njihov snažni prijatelj uvek željan gužve. Ovaj dan počeo je baš po njegovim željama: krvavi obračuni, pucnjava, dim i prašina eksplozija, jurnjava u brzim kolima, a sada mu se činilo da je sve-mu tome kraj.

Varao se, naravno. Duboko u podsvesti ninde haragei je počeo da pulsira, šaljući sig-

nale upozorenja kroz čitav organizam.

»Bergsonovo malo kraljevstvo organizovano je mnogo bolje nego što sam pretpostavljao«, mislio je ninda, istražujući po gledom vijugavi put ispred se be. »I ima jako mnogo dobrih i iskusnih boraca u svojoj privatnoj armiji! Zbog čega? Možda njegovi planovi sada već prevazilaze granice okruga Buenos i on želi nešto više, neki krupniji zalogaj? Da li je to možda ono što je u svojim istraživanjima otkrio Hui Bakster i to otkriće platilo životom?

Još nešto više od pola milje do poprečnog makadamskog puta koji vodi do napuštenog naselja na obali zaliva. S malo sreće zaseda će biti postavljena upravo na raskršnici, dajući više manevarskog prostora džipu na inače uzanom kolovozu, oivičenom visokim močvarnim drvećem čije se korenje najčešće kupalo u varljivoj plitkoj vodi Delte.

— Spustite se malo niže — reče on svojim prijateljima, dodajući gas i izvlačeći iz pojačanog motora džipa svu njegovu snagu. Bergsonovi ljudi neće oklevati da pucaju, a mo-

gućnost da poseduju i neko teže oružje nije bila isključena...

Da!

Tačno nasred uske asfaltna trake stajao je veliki stejn-vagon nad čijim su krovom štrčale tri pušćane cevi, ali su Bergsonovi ljudi načinili krupnu grešku ostavljajući slobodnim prolaz ulevo, na sporedni put.

Sa njihove tačke gledišta to, u stvari, i nije bila greška. Oni su znali da se taj put završava pet ili šest milja dalje, na močvarnoj obali zaliva. Ako begunci i skrenu na tu stranu, više neće moći da im umaknu.

Dobro poznavajući mogućnosti džipa, ninda još uvek nije smanjivao gas, iako se rastojanje do zaustavljenih kola smanjivalo užasnom brzinom.

»Prevarili ste se, gospodo«, pomisli ninda, a hladan osmeh na trenutak mu prelete preko usana. »Računali ste sa uobičajenom reakcijom vozača koji iznenada ugleda prepreku ispred sebe, nipošto s tim da će on i dalje juriti prema vama nesmanjenom brzinom. Sa da već razmišljate šta će se dogoditi ako džip punom br-

zinom uleti u bok kola iza kojih stojite; moće vam se već napinju na skok koji će vas ukloniti u stranu. Vaši prsti na obaračima miruju, dajući mi upravo onaj delić sekundi koji mi je potreban za ovo što nameravam da izvedem...»

Za oštro i iskusno oko ninde trzaj jedne glave pod šeširom oboda bio je sasvim dovoljan signal. Naglo nagazivši kočnicu, on okrete volan, znajući da će ga savršeno podešena mašina poslušati.

Oblačić na puščanoj cevi u sredini; prvi metak već je započeo svoj smrtonosni let prema čoveku za volanom džipa...

*
* *

Zanevši se, džip naglo okrete na dva točka na levoj strani, ostavljajući trag u obliku pravilnog luka na asfaltu i skrećući prema sporednom putu.

Prvi hitac proleteo je gotovo čitav jard iza zadnjeg dela vozila. Druga dva, ispaljena sa velikim zakašnjenjem i zato neprecizno, završiše u li-

šću krošnji nadnetih nad usku makadamsku stazu.

Tabasko Pit vrisnu kao kauboj, tako da se Sumiko iznenadeno trže.

— Glupi su! — urlao je plavokosi džin. — Bože, kako su glupi!

— To ćemo tek da vidimo — smireno se osmehnu ninda smanjujući brzinu. — Mi smo u čorsokaku, ako nisi zapazio.

— Jesam. Pa šta?

— Za koji trenutak krenuće za nama. Bez žurbe, pošto ostale obaveste gde se nalazimo.

— Čekaj malo, do đavola... Zar nisi upravo to hteo?

— I da i ne. Nadao sam se da neće imati vremena da postave zasedu pre motela, što bi značilo da moraju pretražiti mnogo veću površinu kad shvate da smo ostali u okrugu, ali bismo u svakom slučaju mi završili na ovom istom putu.

— Pa onda je sve u redu, prokletstvo!

— Da. Za sada...

Nasmejali su se svi troje istovremeno, kao ljudi navikli na opasnost, navikli čak da uživaju u njoj. Nisu se bojali potere u ovom pošumljenom

i močvarnom predelu, ali je on sam po sebi postavljao pred njih mnoštvo prepreka, pogotovu za Pita koji je rođen i odrastao na asfaltu San Franciska.

Put, kojim je Leslie vozio brzinom neshvatljivom za svako ga ko nije imao prilike da upozna refleksje jednog ninđe, po kazivao je da u poslednjih nekoliko godina njime nije prošlo više od desetak vozila. Ponegde se močvara, palac po palac, vraćala na tle nekada oteto od nje naporima ljudi i točkovi džipa skoro do polovine upadali su u gnjecavo tle, podižući talase po obično mirnoj površini vode skrivenne barskim rastinjem. Na drugim mestima nasred puta nikla je po neka mladica, nedovoljno otporna da čak uspori zahuktalo teško vozilo.

— Ostavljamo trag kao tenik — progundā Tabasko neza dovoljno posle još jednog takvog susreta.

— Žao mi je, Pite, premda si donekle i sam kriv za to...

— Ja kriv? Šališ se?

— Da, ti. Predlagao sam ti da na džip ugradimo rotor i pretvorimo ga u helikopter, zar ne?

Još jednom smeh. Neupućeni posmatrač nikada ne bi zaključio da pred sobom ima troje ljudi koje smrt očekuje možda već u narednih nekoliko minuta...

Šuma je ponovo osvajala humku na kojoj je nekoliko ribara i lovaca na aligatore u svoje vreme podiglo kolibe, sada već upola snušenę pod dejstvom prirodnih sila. Leslie zaustavi džip na samoj obali za tona koji se kao klin zadržavao u šumu. Na obali je trulio mali drveni mol za pristajanje čamaca.

— Dakle, tu smo — uzdahnu Pit izvlačeći svoju telesinu sa zadnjeg sedišta. — Šta sada?

Ninđa je pogledom lagano prešao preko okoline dok je Sumiko iz skrovišta izvlačila vreću od grubog platna sa opremom i oružjem ninđe.

— Ovuda — reče ninđa bez oklevanja pokazujući rukom duž obale. — Ova humka produžuje se još nekoliko stotina jardi i tle je malo više nego na okolnim mestima. Tuda ćemo napredovati brže nego kroz vodu do kolena.

— Misliš da oni to ne znaju?

— Znaju, ali će naši tragovi voditi na drugu stranu.

— Odlična ideja — isceri se Pit — ako znaš način da u ovako mekom tlu ne ostavi mo tragove kada se budemo vraćali.

— Znam. Na vodi ne ostaju tragovi, Pite.

— Vodi? Misliš da... plivamo?

— Sem ako nisi naučio da hodaš po vodi — nasmeja se ninda. — Hajdemo! Trkom, da pomisle kako smo uplašeni kad vide naše tragove!

U nekoliko dugih skokova oni predoše čistinu, ostavljajući duboke otiske u uvek vlažnom tlu. Iza prvog reda drveća, obraslog šibljem počinjala je močvara, sa vodom čija je dubina varirala od mesta do mesta, efikasno prekrivajući tragove njihovog prolaska.

— U redu — doviknu ninda — a sad u duboku vodu!

— Ti prvi — dahtao je Tabasko, skrećući udesno kroz grmlje. — Znaš da nikada nisam voleo aligatore!

Bacajući se napred, prema vodi zaliva oslobođenoj od rastinja, ninda se osmehnula. Izgleda da ih neki aligator napadne bili su mali, ali je u nje-

govaj ruci ipak bio spreman nož sa dugim, šiljatim sečivom, nalik na bođež.

Svi troje bili su izvrsni plivači i gnjurci, tako da su veoma brzo ponovo prošli pored istrulelog mola i produžili na drugu stranu. Ninda je zastao i podigao glavu nad vodu kako bi bolje čuo šumove iz oko line.

— Dolaze — reče tiho — ali imamo dovoljno vremena da stignemo do drveća na drugoj strani.

Gacajući po vodi dubokoj Tabasko Pit do pojasa, oni na doše put među klizavim korenjem po dnu i nestadoše u grmlju koje je činilo zeleni zid između čistine i početka šume.

Sada su već i Sumiko i Tabasko Pit mogli čuti brujanje motora kola koja su se probijala putem mnogo sporije nego njihov džip nekoliko minuta ranije.

— Sada tiše — upozori ih ninda. — Čim stejšn-vagon ugasi motor, mogu nas čuti. Nemojte ih potcenjivati; sve su to ljudi koji odlično poznaju ovaj kraj, oštiri čula i dobrih refleksa.

— Uopšte, vrlo fini momci — mrmljao je Tabasko Pit na

stojeći, bez naročitog uspeha, da svoju telesinu što tiše provuče između grančica koje su mu se tvrdoglavo postavljale na put. — Prokleta džungla... i smrdi isto kao onaj zeleni pakao u Vijetnamu!

Bulke motora na čistini iznenada nestade i ninda pokretom ruke upozori svoje prijatelje da moraju biti još tiši. On sam zastao je, sklopljenih očiju, kako bi se što bolje koncentrisao na šumove koji su dopirali do njegovih ušiju.

Prigušeni glasovi, ali ne na ročito uzbuđeni. Za ljude na čistini ovo je očigledno bio deo uobičajenog posla.

»Znači li to da Bengsonova vlast nije bez protivnika?«, po misli ninda pokušavajući da po sluhu odredi u kojem se pravcu uputila potera. »S vre mena na vreme neko se svakako pobuni, a poznajući naše nove prijatelje, nimalo ne sumnjam kako se sve takve pobune završavaju...«

— Je li upalilo? — šapnu vrlo tiho Sumiko.

— Ne. Još uvek su na čistini. Kao da nešto čekaju...

— Prokleti bili — procedi Tabasko. — Pojačanje, a?

— Vrlo verovatno. Neće valjati ako su u blizini njihovi prijatelji na brzom čamcu. U ovom kraju po vodi se napreduje mnogo brže nego po suvom.

— Suvom? Nisam video suvo mesto otkako smo sišli sa prokletog puta!

— Nećeš ga ni videti tako brzo, Pite. Oni... tiše!

Sumiko i Pit ostadoše nepomični, zureći u nindu. On se pognu, gotovo dotičući uhom površinu vode u kojoj je stajao.

Njegova desna ruka podiže se da pokaže pravac iz kojeg je dopro novi šum...

Iz smera kojim su oni krenuli, tačno ispred njih!

— Lukavi su — reče Sumiko, oblikujući te reči samo usnama, bez ikakvog šuma. Ninda potvrdi glavom da se slaže s njom. Njegove ruke već su bile zauzete razvezivanjem vreće od grubog platna u kojoj se skrivalo oružje ninde.

U prolazu je dobacio vreću Tabasko Pitu dok se bešumno probijao u smeru iz kojeg je maločas dopro novi šum. U ruci mu je bio katana, samurajski mač u bogato ukrašenim koricama.

Katana je najopasnije oružje ninda, ma šta o tome mislili ljubitelji i poštovaoci oružja koje ubija na daljinu. Taj mač od plemenitog čelika opasan je, zapravo, u svakoj ruci, ali u ruci ninde postaje sredstvo za ubijanje koje ne zna za milost...

Korak po korak, ponegde palac po palac, Leslie se privlačio od drveta do drveta, zastajući sve češće da sluhom proveri položaj još uvek nevidljivog protivnika.

Tamo... pod krošnjom čije je lišće savijenim granama gotovo dodirivalo površinu zali-va...

U zbrci linija i boja, oko ninde nazre pravilne konture niskog čamca zadržanog u tom prirodnom zaklonu. Neko je se deo na njegovoj krmi i takođe nepomično osluškivao.

Ni dvadesetak stopa do tog mesta. Da je malo sigurniji u tle pod svojim nogama, mogao bi tu razdaljinu savladati jednim skokom.

Ne, mora biti strpljiv. Još nekoliko koraka bliže...

Zgrčen kao tigar koji se sprema na skok, on utroši nekoliko dugih sekundi da pronade čvrst oslonac pod nogama.

U srednjovekovnom Japanu pesnici su pisali ode o zvuku kojim plemeniti čelik samurajskoj mača napušta svoje korice, spreman da prolije krv protivnika. Pesnika nije bilo u blizini, a i da ih je bilo, ne bi ovoga puta mogli čuti taj karakteristični šum, jer je izostao.

Zaklanjajući isukani mač svojim telom da ga ne bi odao slučajni odblesak sunca sa vode, ninda nape mišiće na skok.

— Nemoj načiniti neku glupost, mladi čoveče — progovori iznenada čovek sa čamca glasom u kome oštro uho ninde nasluti tračak podsmeha. — Ja sam na tvojoj strani...

*
* *

Taj glas, naročito podsmešljivi prizvuk i mirno i opušteno držanje nepoznatog, rekli su nindi da — trenutno — nema razloga za uznemirenje. Sem toga, i hagarei je čutao, što je nekoliko minuta ranije odista iznenadilo nindū.

Okrenuvši se, on dobaci Sumiko mač vraćen u korice i tiho se probi kroz poslednju prepreku između sebe i čam-

ca, ne zaboravljajući da se ljudi iz potere još uvek nalaze na čistini.

Starac je sedeo na krmi, na indijanski način prekrštenih nogu, održavajući čamac u mestu dugom motkom zarivenom u mulj. Lice skriveno do očiju gustom sedom bradom bilo je poznato nindi. Kao i veseli plamičak u svetloplavim očima, ispranim mnogobrojnim burama nad Deltom.

Starac je bio pred salunom u trenutku kada je on izleteo u poteri za Bergsonom iz šerifove kancelarije...

— Znam da si na mojoj strani — reče ninda mirno, gle dajući čoveka pravo u oči. — Video sam pogled kojim si ispratio Bergsona.

— Video si? — zakikota se starac piskavo. — Boga mu... postao saam neoprezan, izgleda. Ali, isplatilo se; bila je to retka prilika da ove oči vide kako jedan od Bergsonovih beži povijenog repa, hi-hi-hi!

— Tiše — upozori ninda.

— Nisam slep, mladiću! —
— Njegovi ljudi su na čistini. osorno odvrati starac. — 'Ajde, zovi ono dvoje i uskačite. Stari Džejk Devre poznaje ovu močvaru bolje od svakog aligatora, hi-hi-hi!

Laki čamac zaklati se pod težinom Tabasko Pita, ali mu je širina davala dovoljno stabilnosti da se ne prevrne. I dalje se tiho kikoćući sebi u bradu, starac se otisnu motkom od dna i čamac najpre lagano, a zatim sve brže zaplovi duž obale držeći se zaklona drveća.

Pola milje dalje, starac im dade znak da budu tihi, a onda se sa krme nađe nad mirnu površinu vode, prinoseći ruku uhu.

— Dobro je — reče običnim glasom kada se ispravio. — Još nisu ukapirali na koju ste stranu umakli.

— Ostavili smo najpre tragove na drugoj strani čistine — objasni ninda, a zatim doplivali do mesta gde si nas našao.

— Mudro — klimnu starac glavom odsecajući nožem ogroman komad duvana za žvakanje koji je izvukao odnekud ispod svog bezobličnog lovačkog kaputa. — Odmah sam znao da si mudar momak, čim sam zavirio u kancelariju i video matorog Fila Čapmana i onu dvojicu šmokljana.

— Čapman je bio šerif, zar ne?

— Aha... i najgadniji čovek sa ove strane Meksikanskog zaliva, časna reč. Ubio je mnogo ljudi, i to ne samo za Bergsona. Kako se zoveš?

Ninđa se nasmeši na iznenadno pitanje.

— Eldridž. Leslie Eldridž. Ovo je Sumiko, a ovo Tabasko Pit.

— Drago mi je, gospodine Devre — reče devojka sa osmehom. — I mislim da je ovo pravi čas da vam zahvalim na pomoći...

— GOSPODIN Devre, hi-hi-hi! — zakikota se starac ponovo. — Boga ti, poslednji put su me tako nazvali devetsto dva'este ili dva'es prve u jednoj javnoj kući u Nju Orleansu. Jes' da sam onda bio u uniformi, ali opet...

— U uniformi? — začudi se Pit. — Niste valjda bili u ratu?

— Da li sam bio u ratu? — frknu starac gnevno zarivajući motku u mulj. — Jakako, mladiću! I gde sve nisam bio: Armantijer, šuma Belo, ono mesto u Belgiji, kako se zvaše... do đavola, ne mogu da se setim, ali...

Ninđa ga utiša pokretom ruke, osluškujući. Od površine

vode, čujan samo za njegovo uho, sada se odbijao neki drugi šum kome još uvek nije uspevao da razazna poreklo.

— Šta je bilo? — prošaputa Devre. — Motorni čamac?

— Nešto slično. Postoji li neki zaklon u blizini?

Starac ne odgovori, već samo ubrza svoje zamahe motkom kako bi što pre prešli uski rukavac otvorene vode između dve grupe drveća. Tabasko Pit upitno pogleda ninđu, a ovaj mu očima dade znak da gleda naviše.

Bergson odista nije štedeo ni novca ni truda da bi zaštitio sebe i svoje interese. Vekovni mir močvare sada je na rušavala buka helikoptera!

Odjeci od površine vode i zelenog zida šume varali su uho, ali je ninđa imao utisak da helikopter nije daleko. S malo sreće nestaće u zaklonu pre nego što...

Ne!

Činilo se da motor trijumfalno grmi kada se blistava čelična ptica iznenada uzdigla nad šumom ni pola milje daleko. Na trenutak ninđa se ponadao da će ih skriti duge senke koje je drveće bacalo po površini vode pod zracima su

na zalasku, ali je nada nešto na šta ninđe jednostavno nemaju pravo. Kao i kompjuteri, i oni mogu delovati samo na osnovu hladnih, tvrdih činjenica.

Graciozno se nagnuvši na stranu, helikopter ponovo poletela naniže, pravo prema čamcu sa četvoro ljudi. Da nema bezazlene namere svedočila je crna cev mitraljeza koja je štrčala ispod njegovog trupa.

Hladnokrvnog izraza na licu, Devre odloži svoju motku duž boka čamca i kratkim, preciznim pokretom uključi mali spoljni motor. Razloga da budu tihi više nije bilo, naravno, ali je jedan pogled rekao ninđi da čak ni nekoliko puta povećana brzina čamca neće biti dovoljna da ih na vreme ukloni sa opasnog mesta.

Pit i Sumiko napeto ga pogledaše, spremni na skok preko boka čamca i on potvrdno klimnu glavom. Njihova jedina šansa sastojala se da što pre nestanu pod površinom vode, daleko od mesta koje će svakog trenutka zasuti kiša metaka.

Ali, šta sa Devreom? Ima li starac dovoljno snage i brzine za takvo nešto, ili...

Svetloplave oči još jednom zasijaše već poznatim veselim plamičkom. Starac se isceri i ispljunu duvanski sok u vodu iza sebe.

— Ostanite gde ste — reče on sa mirnoćom koja je impresionirala.

Ninđa otvori usta da nešto kaže, ali se predomisli, pokušavajući da u nekoliko sekundi analizira neobično osećanje u sebi. Poverenje... nešto slično kao pri prvom susretu sa senseijem Tanakom, čovekom koji ga je uveo u sve tajne ninducua...

Nad njima, helikopter je neznatno korigovao kurs da bi strelac mogao lakše nanišati u čamac. Dve stotine jardi, ne više. Za koji trenutak, on će pritisnuti okidač i...

Pucanj!

Ali ne rafal mitraljeza, već jedan jedini pucanj iz puške čiji tip ninđa nije uspeo odmah da odredi zbog odjeka nad vodom. Strelac koji je ispalio taj jedini hitac nalazio se negde u šumi kraj koje je čamac prošao nekoliko minuta ranije.

Pogled mu je bio uprt u helikopter, tako da je sasvim dobro video zvezdicu od puko

tina koja se pojavila na blistavom pleksiglasu kabine, tačno u visini lica pilota. Posledice takvog pogotka morale su biti fatalne po čeličnu pticu i dvoje ljudi u njoj.

Umesto da produži pravolinijski let, helikopter naglo po veća visinu, neprestano podižući prednji deo, sve dok nije poleteo vertikalno uvis, kao da pokušava da načini luping, figuru za koju letilice te vrste jednostavno nisu sposobne.

Na trenutak čelična ptica za stade na vrhuncu svoje putanje kao da razmišlja šta dalje, a onda se lagano, nespreno, prevrte na bok. Motor se ugasi.

U istom trenutku i Devre isključi motor čamca. U iznenadnoj tišini nad vodom odjeknu još jednom njegov piskavi kikot.

Kao kamen, helikopter je sada padao prema mestu udaljenom pedesetak jardi od njih. Ninda vide kako se čovek pored pilota očajnički kopreca pokušavajući da se oslobodi sigurnosnog pojasa.

Nije bilo vremena za to. Prevrnuta na leđa, kao neka ogromna buba, leteća mašina zaroni u vodu, narušavajući njen mir.

Piljusak vode, tup udarac, lomljava metala, a onda gnevno šištanje vodene pare nastale dodirrom sa zagrejanim motorom. Eksplozija ispod površine bila je prigušena, ali se na tom mestu pojavi ogromni mehur vodene pare da bi delić sekunde kasnije prsnuo rasipajući tople kapi u širokom krugu oko sebe.

Ninda ču kako Pit naglo ispušta vazduh iz pluća i shvati da je njegov prijatelj sve vreme zadržavao dah. Okrenuo se da potraži Devreov pogled.

— Ko je to bio? — upita.

— Hi-hi-hi! Jedan prijatelj...

Ninda se osmehnu, a Tabas ko Pit se široko cerio, udarajući šakom o šaku. Bilo je jasno da Bergson ima mnogo problema da savlada otpor za sada još uvek nepoznate grupe ljudi kojima se ne dopadaju njegove metode.

— Imaš li puno takvih prijatelja, čale? — ljubazno upiti Tabasko Pit. — Ovaj maločas mi se dopada. Ako su ostali i upola takvi, onda se Bergsonu loše piše!

Devre je čutao, pažljivo uvođeći čamac pod svod od zelenila i provlačeći ga između dva stara debla kroz tako uzan prolaz da su bokovi na trenu-

tak zagrebali koru. Iza tog za klona zeleni svod se dizao ali postao i gušći, potpuno skriva jući taj deo močvare od pogleda iz vazduha.

Neupućeni posetioci morali su zalutati u spletu polumračnih kanala koji su vijugali, za obilazeći prepreke nevidljive pod vodom i stabla u svim stadijumima života, od mladog grmlja do upola trulih telesina koje leže u plitkoj vodi.

Stotinaak jardi dalje ninda više nasluti nego što vide tamnu masu pravilnih oblika zaklonjenu drvećem. Njene konture postadoše određenije tek kada se čamac sasvim približio kolibi podignutoj na drvenim stubovima pocrnelim od starosti.

Čamac zastade uz isturenu verandu kućice od dasaka koja je služila i kao mol. Iznenadujućom hitrinom i spretno šću, starac iskoči na daske, vezujući čamac za nakrivljeni drveni stub.

— Dobro došli u dvorac Džeka Devrea, gospodo! — reče on živahno. — Nije nešto naročito, ali ga niko neće pronaći sve dok to Džek Devre ne bude pozeleo, hi-hi-hi!

Jedna jedina prostorija bila je uređena mnogo udobnije ne

go što se moglo očekivati usred močvare; čista prostirka, životinjska krzna po zidovima, nameštaj od grubog drveta neke čudne divlje lepote, mala peć u uglu, ležaj prekriven šarenim navaho-čebetom.

— Ovde je divno, mister Devre — reče Sumiko tiho.

— Ha! — osorno graknu starac, iako se videlo da mu ova pohvala laska. — Smestite se nekako. Večera će uskoro, čim zađe sunce. Ne bi valjalo da baš sada neko ugleda dim iznad šume.

Ninda je dovršio svoje uobičajeno pretraživanje pogledom svakog novog mesta na kojem se zatekao i sada se mirno spustio na stolicu.

— Hoćemo li videti vaše prijatelje, Devre? — upita on.

— Kad bude potrebno.

— Mislim da će to uskoro biti potrebno, jer ja sam ovamo došao da uništim Bergsona. I oni to žele, zar ne?

Starac se još jednom zakikota, izvlačeći veliki vrč za viski iz ormara u uglu. Tresnuo ga je na sto i poredao oko njega nekoliko čaša.

— Da probate najpre ovo — reče. — Pekao ga je Vik Porter prošle jeseni. Ovako nešto nema u prodavnicama, ljudi.

U tišini su ispili po jednu, nazdravljajući jedan drugom podizanjem čaša. Sumiko se povukla na ležaj i sa osmehom posmatrala trojicu muškaraca.

Kada je odložio čašu na sto i ispunio usta zalogašem duvana za žvakanje, Devre podiže pogled sa novim izrazom u očima. Onog veselog plamič ka više nema primeti ninda.

— Delta ima svoje zakone, ljudi — reče Devre. — Vi ste novi ovde, to se vidi, pa ih zato još uvek ne poznajete... Malo je onih koji prežive dugo u močvari ako ta pravila ne nauče...

— Da li je to upozorenje?
— osmehnu se ninda.

— Shvatite to kako hoćete. Ono što sam video u gradu i kasnije u šumi govori mi da ste pravi ljudi; ne bih želeo da se upravo vama dogodi jedna od onih stvari koje se događaju u Delti...

— Kao što je...?

Devre se zakikota.

— Močvara je puna opasnosti! I ne govorim samo o živom blatu, o koralnim zmijama i aligatorima. Niti o ljudima koji bi vam hladnokrvno prerezali grlo ako im se uči-

ni da je to zbog nečega dobra ideja.

— Čudovište iz močvare! — lupi Pit šakom po stolu. — U redu, gledao sam film, ali to ne znači da ću poverovati u takve priče!

— Ne znam o čemu pričaš, mladiću, ali to nema veze sa onim što ti ja govorim! — lju tnu se starac. — Kakva čudovišta? Gluposti!

— Onda nemoj pokušavati da nas zaplašiš, do đavola! Reci već jednom to što hoćeš!

Devre se osvrte oko sebe, kao da proverava da li ga spolja ne prisluškuju, a onda se naže preko stola i zagleda nindi u oči.

— Znam da ćeš mi ti poverovati, Eldridž... u močvari ima duhova!

*

* *

Tabasko Pit otvori usta da se gromko nasmeje, ali ga ninda utiša ostrim pokretom ru ke.

Izraz u Devreovim očima ni je zasluživao smeh. Sem toga, ono što se te večeri dogodilo u šumi pokazivalo je da sta-

rac još uvek gospodari svim svojim psihičkim i fizičkim mogućnostima.

Ako on kaže da u močvari ima duhova, tu izjavu treba primiti ozbiljno.

Bez obzira da li je ona tačna ili ne...

— U redu — reče ninda mirno, puneći sve tri čaše. — Da čujemo priču od početka...

— Hi-hi-hi! Noć je dugačka, mladiću, ne moramo žuriti! Ali, kad već hoćeš... ti znaš kako se zove ovaj zaliv?

— Naravno. Zaliv Baratarija.

— A u njemu ima i jedno ostrvo, je li tako?

— Da. I ono se zove Baratarija, a poznato je po...

— Boga mu, mladiću, ko ovde priča, ti ili ja? Jeste, ostrvo Baratarija poznato je po piratima braće Lafit. Bilo ih je dvojica, Žan i Pjer. Žan je bio glavni, kao što se zna. Bavili su se najpre krijumčarenjem i trgovinom robljem, dok nisu shvatili da pljačka brodova, iako opasnija, donosi mnogo bolje prihode...

Tabasko Pit nije izdržao. Uostalom, priče o piratima bile su njegova omiljena literatura u izvesnom dobu.

— Šališ se? I njihovi duhovi se sada pojavljuju? Hej, ka kva je to prilika, a, Les?

— Misliš da bismo od Lafita mogli naučiti neki novi trik?

— dobaci Sumiko sa svog mesta. Kao i Lesliejevo, i njeno lice bilo je ozbiljno, uprkos lakom tonu glasa.

Devre je strpljivo sačekao da se kratki dijalog završi, a onda nastavio:

— Ne znam koliko poznajete istoriju ostrva Baratarija. Braća Lafit osnovala su na nje mu naselje 1807. godine, a već 1814. bilo je na njemu preko hiljadu stanovnika, od kojih se nisu svi bavili gusarenjem. Pouzdani podaci tvrde da je samo te godine na ostrvo stiglo robe vredne milion dolara...

Pit tiho zviznu. Oči su mu blistale od oduševljenja.

— Da, da, mladiću, milion dolara. U to vreme Britanci su se iskrcali na Baratariju i opljačkali oko petsto hiljada dolara u jednom jedinom napadu, posle čega je, kažu, Žan Lafit propao da bi kasnije umro u potpunoj bedi...

— U redu, kakve veze ima ta priča sa Bergsonom? — upita ninda.

— Doći ću već na to, mladi čoveče — dostojanstveno odvrati Devre, istresajući još je dnu punu čašu kroz otvor sk-riven u bradi. — Doći ću već na to... Vidite, uvek se tvrdilo kako Lafit nije propao zbog britanskog napada, već zato što nije uspeo da pronađe blago koje je negde sakrio ka da je shvatio da će ostrvo biti zauzeto.

Tabasko Pit je buljio u starca, nalik detetu.

— Znači li to da...?

— Aha — nonšalantno potvrdi Devre. — Kažu da je to blago još uvek negde u močvari...

— I Bergson želi da ga dobije? — reče ninda. To nije bilo pitanje, već konstatacija.

— I Bergson želi da ga dobije — klimnu Devre glavom, — Niko od nas ne bi imao ništa protiv toga, do đavola, lju de iz močvare sve to zlato i blistave drangulije ni najmanje ne zanimaju. Možda bi mu neki od nas čak i pomogli, samo da nije oteo Hanu Divivje.

Pit se zavalio u svojoj stolici, sumnjičavo gledajući starca.

— Matori, kako bi bilo da konačno pređeš na stvar. Naj-

pre duhovi, zatim pirati, pa blago, a sada neka Hana Divivje! Ko je ona, Naslednik Lafita?

— Neee... Hana Divivje je kćerka Fransoa Divivjea. U stvari, celu gužvu počela je nje na prababa, Tahina. Pazite, ona je bila Indijanka iz plemena Seminola. Vrlo moćno pleme u svoje vreme, dok ih nisu uništili bolest, piće i puške belaca.

Tabasko Pit bespomoćno pogleda u Leslija. Njegova nestrupljiva priroda nije mogla da se snađe u mozaiku čije je kockice stari Devre jednu po jednu iznosio pred njega. Ninda mu dade znak da bude miran; njegova intuicija već je povezivala činjenice koje su na prvi pogled delovale besmisleno jedna pored druge.

— Sad — nastavljao je Devre podsmehljivo gledajući Tabaska — ti Seminoli uvek su bili prokleti čarobnjaci. Moj deda Grant pričao mi je šta je sve ta Tahina umela da učini, ali vam to neću ponavljati... ionako biste rekli da je sve to izmišljotina izlapelog matorca. Mislím na mog đavola... Rekoh, Seminoli su dedu Grantu, ne na sebe, do

bili prokleti čarobnjaci, a Tahina najgora među njima. Jeste, ali onda je naišao Žan-Lik Divivje, mladi potporučnik, direktno iz Pariza.

— Evo ga! — promrmlja Tabasko, tobože za sebe. — Sad počinje ljubavna priča!

— Zarobili su ga, naravno, odmah — nastavljao je Devre, zagledan nekud u tavanicu, klataći se na stolici. — Delta nije mesto za ljude navikle na gradske pločnike, lepe žene i sve one parfeme iz Pariza. Sreća njegova što je bio zgodan, pa se Tahina zagledala u njega. Mogla bi mu biti majka po godinama, ali žene odmah zaborave na to kad ugledaju neko zgodno muško lice. Tek, Žan-Lika su oslobodili pod uslovom da da časnu reč kako neće bežati...

Sumiko tiho ustade sa postelje i pređe za sto. Njeno lice pokazivalo je da stara priča počinje istinski da je zanimaju.

— Kažu da mu je Tahina smučkala neki napitak da bi se zaljubio u nju, ali ja ne verujem. Bila je vrlo zgodna ta ženska, svi se slažu. Uostalom, ako budete videli malog Hanu, sve će vam biti jasno...

Gde sam ono stao?

Tabasko Pit mu pruži ponovo punu čašu.

— Po mojoj proceni negde oko osam stotina dvadesete. Samo ti pričaj, matori, noć je duga, a nama se ionako ne spava. A nismo ni gladni, do đavola, onaj obrok jutros u motelu bio je tako obiman da sam ga zaboravio čim sam odložio viljušku!

Ne obraćajući pažnju na Pitovo gundanje, Devre odgurnu komad duvana u ugao usta, iskapi čašu, zadovoljno mljancu i pogladi se po bradi.

— I tako je u Delti nastala porodica Divivje — nastavi, klimajući glavom. — Žan-Lik se nije vratio u Pariz, a nije imao ni mnogo razloga za to. Njegovi potomci nikada nisu upoznali drugo mesto sem ovog; za njih je Pariz mesto koje postoji samo u mašti ili na nekoj drugoj planeti.

— U redu, da preskočimo sve njih i dođemo do Hane Divivje — predloži Pit. — Šta je sa njom?

— Rekao sam jednom, boga mu! Ti ne čuješ dobro, mladicu? Bengson je oteo!

— To znam, ali...

— Zašto, Devre? Hana nešto zna o blagu Lafita? — upita Lesli.

— Pa sad, ja ne bih baš upotrebio reč »zna«. U stvari, to je malo teže objasniti... Rek'o sam vam da je Tahina bila veštica; i u svakom kolenu Divivjeovih jedna od kćeri bila je na nju, ne samo likom.

— AAA! — Pit se zadovoljno pljesnu po kolenu. — Hana je veštica i pomoći će Bergsonu da otkrije Lafitovo blago! Sad mi je sve jasno!

Devre uzdahnu i pogleda u nindžu.

— Slušaj, odmah sam video da si mudar momak, ali se već plašim da sam se prevario. Kako podnosiš ovako nestropljivog i brbljivog čoveka pored sebe, prokletstvo?

— Teško — uzdahnu ninda, ali je sada i u njegovim očima svetlucać veseli plamičak kao kod Devrea. — Malo sam se i navikao na to, ali je u početku bilo prilično gadno... Ko liko sam ja shvatio, mala Hana Divivje je u stanju da otkrije mesto gde je skriveno Lafitovo blago?

— I da i ne... U stvari, ona viđa duhove, Eldridž... Tvrdi čak kako razgovara sa nji-

ma. Neki od njih, odeveni u starinsku odeću, žele da je povedu do mesta gde je Lafitovo blago, ali ona odbija iz straha i uvek se trgne iz transa pre nego što je odvuču tamo. Da, kaže takođe da izgledaju užasno: sa odsečenim glavama, rašporenim utrobama, ranama iz kojih neprestano teče crna krv...

Ninda se zagleda u dva otvorena plava oka.

— Ti veruješ u to, Devre? Starac se zamišljeno počeo po neurednoj kosi.

— Paaa — otezao je — u početku i nisam. Najviše zato što za sedamdesetak godina, koliko sam proveo u močvari, još nikada nisam video ništa što bi bar izdaleka ličilo na duha. Međutim...

— Međutim? — glas Tabasko Pita bio je zainteresovan.

— Odvela je matorog Divivjea do jednog mesta u močvari i rekla da su tu ubijena dva čoveka. Nožem u leđa, tako je rekla...

— I?

— Divivje je kopao na tom mestu. Nimalo čudno, jer i njegova majka je bila veštica. Da kile... kladim se da mi ovaj

čupavi grmalj sad neće verovati!

— Hoću, časna reč! — podiže Tabasko Pit desnu ruku. — Šta su našli?

— Našli su dva leša. Dva koštura, zapravo. Noževi su još bili među rebrima. Zariveni otpozadi.

Tabasko Pit šumno uzdahnu i zavalio se u stolici, pitajući se slika pogledom da li veruje u tu priču. Lice ninde, kao i lice Sumiko, bilo je potpuno ozbiljno.

Škola ninducua posvećivala je mnogo vremena i stanim japanskim legendama, tragajući za njihovim dubljim značenjem, pretvarajući ih u parabele koje objašnjavaju postupke ljudi u datom trenutku i tako čine potpunijim iskustvo budućih nindži.

Mnoge među tim legendama govorile su o duhovima i ljudima koji su ih videli. Nimalo slučajno, to se događalo na mestima velikih krvoprolića i drugih užasnih događaja...

Kao da je u samoj memoriji prirode to ostalo zanevek utisnuto, poput ureza na gramofonskoj ploči ili magnetnog zapisa na traci.

Neki ljudi, senzibilniji od ostalih, ili ljudi sa specijalnim psihičkim moćima, u stanju su da osećaju promenu u atmosferi na takvim mestima. I nindži se to povremeno događalo i uvek bi se ispostavilo da određeno mesto »pamti« neke krvave zločin...

Da, ono što je Devre ispričao moglo je biti istina. Uostalom, Bergson svakako nije bio tip sklon maštarijama iako je on odlučio da poveruje u moći mlade Hane Divivje, onda je u čitavoj priči nečega jednostavno moralo biti.

Nindža se prenu iz razmišljanja, tek tada shvativši da se gotovo potpuno koncentrisao na kompleks mogućnosti koje je otvarala priča starog Devrea. A jedna od tih mogućnosti...

On podiže pogled i osmehnu se starcu koji ga je napeto gledao.

— Mislim da već znam šta od nas želiš ti, Devre, i tvoji prijatelji — reče tiho.

Starac se zakikota.

— Mudar momak, nema šta! Mudar momak!

— Pit se zadovoljno cerio.

— Reci mi, čale, da li ste to isto tražili i od Hjuia Bakstera?

— Jesmo, ali on nije bio čovek naviknut na nasilje — od vrati starac. — Suviše je verovao u snagu reči na papiru, znaš; a u močvari papir vrlo brzo istruli i reči odnese vetar...

*
* *

Ninda sačeka da se udalji čamac koji ga je dovezao na jedan od najviših kopnenih delova okruga Buros i po tome najpogodniji za boravak ljudi. Neizbežno, bilo je to mesto koje je za sebe prigrabio jedan od Bergsonovih predaka i velika plantaža južnog voća još uvek je bila u posedu porodice, iako ne više i glavni izvor prihoda.

Odspavao je samo sat na tvrdom Deverovom ležaju, dopuštajući svom telu da u snu obnovi utrošenu energiju. San ninde uvek je takav da može osetiti i najmanji pokret u svojoj blizini, ali je haragei ćutao i on je spavao dalje, siguran da je na potpuno bezbednom mestu.

Kada je otvorio oči, za stolom su sedela još dva starca koji su se samo svojom visi-

nom razlikovali od Devrea. Na prvi pogled, naravno, jer oštro oko ninde veoma brzo je zapazilo suptilne razlike njihovih likova i karaktera.

Jedan od njih bio je Fran-
soa Divivje, Hanin otac. Drugi se predstavio samo kao Krejn, a stisak njegove ruke bio je čvrst i snažan kao kod mladića.

Njegova vinčesterka, sjajno oružje, jedno od onih koje se izdvaja preciznošću i stoga označava srebrnom pločicom na kundaku, bila je oslonjena o zid. Bilo je dovoljno da joj priđe i udahne kako bi osetio miris baruta, dokaz da je nekoliko sati ranije pucao iz nje.

Krejn, međutim, nije priznao da je on bio taj koji je ubio pilota i survao helikopter u močvaru. Krejn je, uopšte, govorio veoma malo...

Čak ni ona dva sata koje su ninda i on proveli usamljeni na čamcu približavajući se Bergsonovoj plantaži nisu ga učini li govornijim. Bilo je to možda iz opreznosti, ali je ninda imao utisak da je on jedno stavno čovek koji ceni svaku svoju reč.

A sada...

Hitrim pokretima, zaklonjen iza debelog hikori stabla, ninda zbacila sa sebe odeću i otvori vreću od grubog platna koja je čitave večeri privlačila radoznale Devreove poglede. U njoj je bio kostim od guste crne svile koji se kao rukavica pripio o njegovo telo. Kapuljača sa dva uska proreza za oči, meka obuća, opasač od crne kože sa čitavim arsenalom minijaturnog oružja.

I, konačno, katana u korica-ma, pričvršćenim ukoso preko leđa tako da drška štrči iznad levog ramena, tamo gde je možete dohvatiti munjevitim pokretom ruke.

»Bergson će biti oprezan«, rekao je Divivje dok su kovali plan kako upasti na njegovu plantažu i prići velikoj kući građenoj onako kako je južnjačka aristokratija gradila za sebe pre građanskog rata. »Pre tri dana pokušali smo da se privučemo do kuće i oslobodimo moju Hanu. Imali smo da volski mnogo sreće, moram priznati; neko manje spretan u močvari ne bi izvukao živu glavu...«

»A sada će biti još oprezniji nego inače«, dodade ninda u sebi, dovršavajući pripreme.

»Nekoliko njegovih ljudi je umrlo, a izgubio je i helikopter. Sasvim dovoljan razlog da čuvari noćas ne spavaju, obilazeći sa psima ogradu oko plantaže...«

U njegovu memoriju bio je urezan plan plantaže, u onoj meri u kojoj su tri starca ume-la da ga dočaraju. Neki važni detalji su nedostajali, ali se bez njih moglo, uz nešto povećani rizik.

Opasnost je vazduh koji ninde udišu...

Krenuo je hitrim i bešumnim korakom, zaobilazeći prepreke kao usred bela dana. Ovaj deo puta, gotovo milju od početka žičane ograde, ne bi trebalo da bude opasan i on je žurio, pouzdavajući se u haragei. Jutro nije bilo previše da leko i ne sme oklevati ako želi da se pre zore vrati u sigurnost močvare.

Sa devojkom, ako bude imao sreće. Ili bar sa novim saznanjima o tome kako Bergsona čuvaju i brane njegovi ljudi...

Miris sveže posečenog drveta upozori ga da se bliži ogradi. Bergson je naredio da se buldožerima očisti čitav pojas šume na toj strani i instalirao reflektore koji su se automat-

ski uključivali, delovanjem alarminog uređaja ili po želji čuvara.

Devre i njegovi vršnjaci možda su dobro poznavali močvaru, ali su veoma malo znali o savremenim sistemima obezbeđenja. Nikakvo čudo što su jedva izvukli žive glave u svom prvom pokušaju...

Sada je ležao iza jednog od poslednjih stabala pred čistinom duž visoke ograde od guste čelične mreže i pažljivo osmatrao prostor pred sobom. Nebo je bilo vedro, ali bez me sečine; svetlost zvezda biće sasvim dovoljna njegovom oštrou vidu da uoči tanku žicu razvučenu nad tlom o koju su se spotakli Devre i njegovi prijatelji i tako uzbunili Bergsono ve čuvare.

Da, tamo je, skrivena u visokoj, sočnoj travi. A iza nje još jedna, postavljena još niže, uz samu zemlju. Do nje Devre nije ni stigao, inače bi je svakako pomenao.

Samo na vrhovima prstiju nogu i ruku ninda hitro prepuza čistinu i pređe preko prve žice. Ležao je nekoliko trenutaka pažljivo slušajući pre nego što je nastavio svoj put.

Druga žica. I dalje nikakvih problema. Sada ograda...

Nije bilo teško uzverati se, zavlazeći prste u okca mreže. Čudno da Bergson nije odabrao neki efikasniji način da spreči pristup na plantažu.

Da li je kroz ogradu puštena struja? Ili je opremljena senzorima koji će odmah upozoriti na prisustvo uljeza?

Postojao je samo jedan način da se to proverí, a da se ne utroši previše vremena.

Hitrim pokretima ninda privuče sebi nekoliko komada drveta zaostalih posle čišćenja travnatog prostora i veza ih u snopić tankim crnim užetom od svile. Podižući sa tla samo desnu ruku, on baci snopić tako da ostane da visi na užetu prebačenom preko gornje ivice ograde.

Vrlo duga sekunda u kojoj se ne dogodi ništa, a onda...

Dva reflektora blesnuše isto vreme, ukrštajući svoje snopove kao mačeve nad ogradom. Svetlost je lagano klizila unao kolo tragajući za bićem koje je aktiviralo osetljive senzore.

»Mora da im se ovo događa desetak puta svake noći«, pomisli ninda, priljubljen uz tle dok su snopovi svetlosti klizili

iznad njega. »Senzori su tako osetljivi da do uzbune dolazi i kada neka ptica slučajno zakači mrežu... Sada će se, bez sumnje, brzo smiriti, a onda...

Ne!

Potmuli lavež pasa, negde u tami kraj ograde, levo od njega, Bergsonovi ljudi bili su na oprezu i nisu sebi dozvolili ni kakvo opuštanje. Svako sumnjivo mesto biće odmah istraženo, shvati ninda.

U redu, onda rezervni plan. A ako ni on ne upali, pokušaće nešto treće. Veština ninducua svoje najblištavije trenutke doživljavala je u istoriji upravo onde gde je trebalo upasti u dobro čuvana uporišta neprijatelja...

Rezervni plan zahtevao je čekanje u blizini ograde, sve do trenutka kada kazaljke na satu ne pokažu jedan po ponoćni. Osećaj za vreme govorio je nindži da dotle ima još čitavih deset minuta, a patrola sa psima stići će do njega mnogo pre toga.

Ako ih Krejn ne zaustavi...

Lavež pasa naglo se pojača, dobijajući histeričnu notu. Ponašali su se upravo kao psi na tragu divlje zveri, vukući i za

težući svoje povodce u želji da što pre krenu u poteru.

Uzbuđeni glasovi ljudi pomešale se sa lavežom u tišini noći. Trenutak kasnije, čitava ta bučna gomila promeni pravac i krete prema obali zaliva.

Krejn je uspeo da ih privuče i skrene od ninde. Lesli se osmehnula u tami; ne sme zaboraviti da pita matorog kako je to izveo. Trik te vrste zaslužuje da se nađe i u arsenalu jednog ninde...

Još pet minuta. Nepomično ležeći u travi, ninda je proučavao lukove po kojima se kretala svetlost reflektora.

Pet sekundi da ti snopovi svetlosti budu upereni u nekom drugom pravcu. Više od toga neće mu biti potrebno...

Još minut do jedan. Trideset sekundi.

Ninda izvuče katana iz korica, oslanjajući se vrhovima nožnih prstiju i prstima leve ruke o tle, nalik sprinteru koji čeka pucanj startera.

Sada!

Na drugom kraju plantaže u nebo se diže vatreni stub. Trenutak kasnije stiže i tutnjava eksplozije. Tabasko Pit i matori Devre, uprikos nepre-

stanim sitnim zašivicama, bili su odličan par.

Snopovi reflektora skretoše na tu stranu; čak i psi se na trenutak utišaše, zaplašeni bukom koja je nadjačala njihov lavež. Ninda se odbaci od tla.

U najvišoj tački svog skoka on podiže obe ruke, stežući dršku mača. Energija skoka uleta u udarac katanom; takvom napadu ništa se ne može oduzeti!

Uz oštar, melodičan zvuk, čelične niti mreže popustiše pred sečivom mača neposredno uz jedan od stubova, ostavljajući vertikalni prorez dug nekih pet stopa. Zgurivši se, ninda prolete kroz načinjeni otvor, osećajući kako mu oštri krajevi žice kidaju odeću i zarivaju se u kožu.

Te plitke ogrebotine nisu opasne, on zna trik indijskih jogija za brzo zaustavljanje krvarenja. Pre toga, međutim, mora računati s tim da će senzori upozoriti na ono što se dogodilo sa mrežom.

Padajući u travu na drugoj strani ograde, ninda se obrte u vazduhu, ispuštajući katana na tle pored sebe. Njegovi prsti radili su hitro, precizno, spajajući pokidane čelične niti na

jednom, drugom, trećem mestu.

Snopovi svetlosti ponovo jurnuše po tlu prema njemu i on se spusti u travu, siguran da čuvari ne mogu videti da je mreža oštećena sa mesta na kojem se nalaze. Još jedna lažna uzbuna, pomisliće, i svoju pažnju će ponovo usmeriti prema drugoj strani, odakle je sada dopirala pucnjava kao da se vodi neki manji rat.

Tabasko Pit voli gužvu i galamu. Diverzija koja će nindi omogućiti da upadne na plan-tažu posao je kao stvoren za njega...

Svetlost odluta daleko od ninde i on se podiže, hitro vraćajući mač u korice. Potrčao je, dugim elastičnim skokovima, brzinom koja bi zapanjila svakog trenera i navela ga da najpre da na popravku svoju štopericu.

Zidovi jednospratne zgrade belasali su se kroz drveće parka koji je okruživao. Kroz tri prozora prvog sprata prosipala se topla žuta svetlost po okolini.

Ninda malo promeni smer svog trčanja, zaobilazeći gusti žbun ukrasnog šiblja koji iskrсну pred njim. Još stotinak jardi, a onda.

HARAGEI!

Koristeći kinetičku energiju svog kretanja, ninda se odbaci levom nogom od tla i polete u stranu, nisko nad travom. Ogromna crna senka, koja je de lić sekunde ranije izbila iza žbuna, prolete popreko iznad njega, zapahnuvši ga smrdljivim dahom iz razjapljenih vilica.

Kotrljajući se po travi, ninda istrže iz pojasa kratki nož širokog sečiva. Ogromni pas, crna engleska doga obučena da ubija, već je stizala u novi napad, bezglasno šireći čeljusti. Bergson je dao da joj preseku glasne žice kako lavežom ne bi upozorila uljeze na svoje prisustvo.

Dve teške šape padoše nindi na ramena i zver obrte vrat kako bi zarila očnjake u grlo čoveka pred sobom.

Ruka s nožem bila je brža; zadržavši levom rukom nalet psa, ninda desnom zadade kratak, precizan udarac u srce i životinja mu se sruči pred noge, razbacujući unaokolo travu i zemlju iskopane zadnjim nogama u grčevitoj borbi sa smrću.

Nekoliko trenutaka ninda je stajao nepomično, osluškujući,

a onda se sa nožem u ruci nagnuo nad mrtvu zver.

— Bergsonu si služio dovoljno dugo — reče tiho. — Sada ćeš malo da služiš meni...

*
* *

Sa neobičnim teretom zamotan u komad crne svile pričvršćenim za opasač, ninda za stade u podnožju zida zgrade, gledajući naviše prema osvetljenim prozorima.

Bergson je gore, znao je. A prilaz do njega biće đavolski dobro čuvan, pogotovo sada, dok oko ograde plantaže još uvek odjekuju vika ljudi, pucnjevi i lavež uzbuđenih pasa.

Hrast pred kućom morao je biti zasađen u doba kada su postavljani i njeni temelji. Jedna od porodičnih svetinja, bez sumnje. Čak i da mu je palo na pamet kako bi neko mogao iskoristiti drvo da se uzvere do sprata, Bergson bi oklevao pre nego što bi naredio da se ono poseče.

Lako i bešumno, kao senka, ninda se pope uz čvornovato stablo i izgubi u krošnji. Jedna debela grana pružala se u pravcu srednjeg osvetljenog pr

ozora. Dovoljno debela da može nositi njegovu težinu bez izdajničkog njihanja i šuštanja lišća.

Buka oko ograde stišavala se dok je ninda oprezno puzao duž grane. Iza osvetljenih prozora nije se primećivao nikakav pokret.

Još šest stopa do zida, ali grana postaje sve tanja...

Iz skrovišta ispod opasača izroniše metalni predmeti nalik povijenim mačjim kandžama koje ninda navuče na prste, ruku oprobavajući ih na debeloj kori. Nasmešio se na pomisao šta će reći onaj ko sutra ujutru eventualno bude pretraživao granje hrasta. Ne bi ga iznenadilo čak ni kada bi se proširio glas da su se u Delti pojavili tigrovi...

Odmerio je još jednim pogledom rastojanje do uskog si msa koji se pružao ispod prozora i odbacio se od grane, šireći ruke.

Uz tihi šum kandže se zariše u zid i on se pribi uz fasadu, napetih čula. Mali su bili izgledi da neko u unutrašnjosti zgrade čuje taj šum, ali ninda se nikada ne oslanjaju previše na sreću.

Tišina. Njegov dolazak prošao je neopaženo.

Pomerajući se lagano duž si msa, vodeći računa da kandže na jednoj ruci uvek budu zarivene u zid, ninda pređe do najbližeg prozora i oprezno proviri u unutrašnjost odaje iza njega.

Salon i radna soba istovremeno. Pisaći sto, kasa, kožna garnitura, bar, ormani sa knjigama...

Prislonivši uho na staklo, ninda sklopi oči.

Prostorija nije bila prazna. Čulo se šuštanje listova harti je koje neko prevrće nervoznom rukom. I prepoznatljiviji zvuk leda u kristalnoj čaši.

Bergson? U uglu koji ne može videti sa ovog mesta?

Telefon na pilaćem stolu nežno zacvrkuta i ninda otvori oči, povlačeći se malo unazad.

Da, Bergson. U kućnoj halji ni i papučama, sa čašom viskija u ruci. Ipak, ne toliko opušten kako sugerira odeća; korak mu je žuran dok pritrčava aparatu i diže slušalicu nervoznim pokretom.

— Da?... Aha... Umakli, a? Koliko ih je bilo?... Do đavola, izgubili smo trojicu?... U redu... U redu, kažem!

Tresnuvši slušalicu na aparat, Bergson nekoliko trenutaka ostade u mestu zagledan tačno u prozor iza kojeg se krio ninda. Taj pogled bio je, međutim, prazan; videlo se da razmišlja o nečemu što nema veze sa onim u šta je uperen njegov pogled.

Preko tankih usana mu iznenada prelete osmeh i on naglim pokretom isprazni čašu, odlazeći je na stočić pred ogleдалom. Nagnuo se napred, sa osmehom osmotrio svoj lik i malo zagladio kosu rukama, a onda se vratio prema uglu koji ninda nije mogao videti.

Šum vrata koja se otvaraju i zatvaraju. Hitro i bešumno, ninda počeo da se pomera duž simsa prema prozoru susedne prostorije.

— Dobro veče, mala moja!
— čuo je Bergsonov glas još pre nego što je stigao do prozora. — Kako se osećaš večeras?

Ninda oprezno proviri. Bergson je stajao pred širokim divanom, a na njemu je, sklupčana kao mačka, sedela vrlo mila da devojkica duge crne kose i veoma blede kože lica, na kojoj su oči izgledale kao dve du boke tamne jame.

Ne, to je bila samo igra senki. Kada je podigla glavu i dopustila da joj svetlost padne na lice, ninda shvati da su joj oči neobično krupne i crne. Jedva приметni tragovi svedočili su o malom delu indijanske krvi u njoj.

Hana Divivje. Devojka koja vidi duhove davno ubijenih ljudi...

Šta znači njeno prkosno ćutanje?

Pod svojom kapuljačom ninda nabra čelo. Ono što je govorio pogled devojkice i njeno držanje bilo je u suprotnosti...

Odgovor je, zapravo, morao biti veoma jednostavan za svakog ko se iole razumevao u psihologiju. Bergson se dopadao mladoj devojkici i mogao je dobiti vrlo lako, samo da je odabrao neki drugi način da joj priđe.

Otmica, pretnje, možda i batine, samo su u njoj podsticali prkosni otpor. Malopredašnja pucnjava možda je u njoj na trenutak probudila nadu; Bergsonov dolazak uverio je da se ništa bitno nije promenilo u njenom položaju.

— I dalje ćutiš? — šmeškao se Bergson prilazeći bliže divanu. — Zašto? Misliš da će ti ćutanje pomoći?

Podigao je prstima bradu devojke naviše i ona pokuša da se oslobodi naglim pokretom glave. Od trzaja spade laki raznobojni pokrivač kojim je bila umotana i ništa shvati da je Hana pod njim potpuno naga.

Bergson se promuklo nasmeja, milujući pogledom čvrste dojke sa malim ružičastim brađavicama. Samo na trenutak, jer se devojka hitro umotala, ošinuvi ga pogledom koji bi osećajnijem čoveku svakako za dao strah.

Na svom mestu ninda klimnu glavom. Ako su veštice ika da postojale, morale su imati oči poput Hane Divivje...

— Tvoj glupi otac opet je pokušao da te oslobodi, Hana — reče Bergson okrećući joj leđa i prilazeći malom baru u uglu kod prozora. Napunio je sebi čašu i okrenuo se devojci.

— Piće?

Hana steže usne, ali je strah bio jači od prkosa.

— Da li je... da li mu se nešto desilo? — upita ona iznenađujuće dubokim, toplim glasom.

— Ne, ništa mu se nije desilo! — podrugljivo odvrati Bergson. Čaša sa viskijem ostala

je na stočiću, skrivena njegovim telom od pogleda devojke i on veštinom mađioničara ubaci u nju malu okruglu pilulu koja se brzo rastopi u tečnosti. — Prokleti lopovi iz močvare, đavolski su vešti. Izgubio sam trojicu ljudi, eto šta se desilo.

Hana se osmehnu, ali taj osmeh samo na trenutak osvetli njeno lice.

— Znaš — govorio je Bergson tišim glasom — počinjem da mislim da sam ipak pogrešio...

Hitar, nepoverljiv pogled, ali i interesovanje u crnim očima. Devojka je bila suviše mlada i neiskusna da bi zapazila lažni ton u Bergsonovom glasu.

— Čitava ta ideja bila je glupa od samog početka — uzdahnu Bergson rezignirano. — Zapravo, prestala je da mi se dopada od trenutka kada sam shvatio koliko si lepa, Hana... Do đavola sa Lafitovim zlatom, ono najverovatnije i ne postoji...

Hana je ćutala, ali napetost na njenom licu počela da popušta.

— Da, pogrešio sam — ponovi Bergson, lagano joj prilazeći sa čašom u ruci. — Vi-

diš, ja sam čovek koji nije na učio da moli, ali, evo, tebe ću zamoliti za oprostaj, Hana. Ako to želiš, vratiću te ocu čim svane. U redu?

Srećni osmeh obasja lice devojke, ali ona još uvek nije verovala u tako naglu promenu.

Bergson se spusti na divan podalje od nje, posmatrajući je sa zamišljenim osmehom na licu.

Ninđa se malo pomeri tražeći povoljniji položaj. Ni mnogo iskusnija žena ne bi mogla da odoli onome što će uskoro uslediti...

— Bože, kako si lepa! — reče muškarac malo promuklim glasom. — Tvoja lepota je i kriva što sam izgubio glavu, Hana... Bio sam lud kada sam mislio da te mogu dobiti lako i brzo, kao tolike druge devojke. Ti si nešto drugo, Hana... devojku poput tebe još nikada nisam sreo. Da li... da li ti se bar malo dopadam? Možemo li biti bar prijatelji?

Pružio je ruku blagim pokretom prema njoj i devojčine oči zablistaše. Prihvatila je na trenutak, pridržavajući drugom rukom pokrivač na grudima.

— Eto — nasmeja se Bergson povlačeći svoju ruku — sada smo prijatelji, zar ne? Žao mi je odista zbog svega što se dogodilo i potrudicu se da tvom ocu nadoknadim ono što je pretrpeo u ovih nekoliko dana. Slažeš se? A što se tebe tiče... sve one lepe haljine u onom ormanu su tvoje, ako ih želiš, Hana!

— Mister Bergson, ja... ona začuta, ugrizavši se za usnu.

— Samo reci, mala moja. Malo je stvari koje ne bih učinio za tebe.

— Mogu li da se javim svom ocu? Telefonom... Da mu kažem da je sada sve u redu, mister Bergson?

— Kako da ne, kako da ne! Pod uslovom da me više ne zoveš mister Bergson, već samo Frenk. U redu?

— U redu, mis... Frenk!

— Da, to je to! Ne misliš li i ti da ova prilika zahteva malu proslavu, Hana? Uzmi ovu čašu, ja ću sebi natočiti drugu.

Devojka istiktivno prihvati čašu koju joj Bergson gotovo gurnu u ruku.

— Ali, ja ne pijem — promuca zbunjeno. — Tata uvek kaže da...

— Hajde, hajde! — Bergson je već bio kraj bara, sa flašom i drugom čašom u ruci. — Ti si već devojka, Hana, a jedna čašica viskija nikome još nije naškodila. Uostalom, ni matori Fransoa ne beži od dobre kapljice, ako se ne varam?

— Paa... u redu! — porumene devojka prinoseći oprezno čašu ustima. — Uhh... pi tam se samo šta tata nalazi u ovom ukusu!

— Samo prvi gutljaj je takav — umiri je Bergson sa ši rokim osmehom na licu. — Iskapi čašu, Hana, brzo ćeš osetiti kako ti greje želudac i čitavo telo, a onda ćemo zajedno do telefona da se javiš ocu... Ali, šta ja to govorim? Imamo vremena koliko hoćemo; on se svakako još nije mogao vratiti kući posle pokušaja da napadne plantažu, zar ne?

Zavaljen na divanu, nešto bliže devojci nego prvi put, Bergson je pijuckao iz svoje čaše, sa osmehom posmatrajući reakciju devojke koja je hrabro ispraznila svoju čašu i istog trenutka se zarumenela kao ruža.

— U pravu ste — reče nesigurno. — U pravu si... Frenk.

Ovo zaista greje kao vatra...

»Afrodizijak«, zaključio ninda posmatrajući devojčino lice. »Jedan od onih koji deluju veoma brzo. Ne, Bergson nije od ljudi koje će skrupule zadržati pred nečim što jako želi...«

Usplamtelih očiju, devojka se sada sama primakla Bergsonu koji joj je nežno obavio ruku oko ramena, šapćući nešto nerazgovetno, na što se ona samo zakikotala. Pokrivač spuza, otkrivajući joj čitav gornji deo tela i Bergson se saže, prelazeći lagano vrhom jezika po bradavicama njenih dojk.

Zajecavši, Hana povuče telo muškarca na sebe, grčevito zarivajući nokte u tkaninu kućne haljine. Jednim pokretom Bergson je zbacio sa sebe, drugom povuče prekrivač na pod, otkrivajući višljasto telo uskih kukova.

Na trenutak se uspravio pored divana dok ga je Hana ushićeno posmatrala.

— Hajde, Frenk! — reče promuklo, šireći noge i milujući vrhovima prstiju nežne dlačice podnu trbuha. — Brzo, Frenk, brzo! Izgoreću!

— Želiš me, zar ne?

— Želim, želim, želim! — jecala je devojka, zarivajući prste u svoj trbuh. — Želim! — Samo sada? Ili ćeš me uvek želeti?

— Uvek ću te želeti, ali hajde... molim te, Frenk! Molim te!

— Zašto onda želiš da odeš od mene, Hana? Zar ti je bolje u brvnari tvog oca nego ovde kod mene? Kod čoveka koji te voli, Hana, i koji je spreman da učini sve za tebe?

— Neću otići od tebe, Frenk! — grozničavo je šaputala devojka. — Nikada! Nikada, ali dođi!

Bergson se zakikota i spuсти na divan, nadnoseći se nad vitko telo raskidano željom. Svesno je izbegavao dodir uži vajući u njenim mlekama, dok se ona izdizala prema njemu, vrteći bokovima.

Ninda je bio spreman da pre kine tu mučnu scenu. Ono što je doneo zamotano u crnu svilu sada mu se nalazilo u desnoj ruci i on snažno zamahnu.

Dvostruko okno pršte sa snažnim treskom, ali je ninda zamah bio savršeno odmeren.

Glava psa, iz čijih je razjapljenih čeljusti curila krv, ostade zaglavljena u razbijenom staklu.

Hana skrete pogled prema tom iznenadnom zvuku i njene oči se raširiše. Vrisnula je, glasno i prodorno, i klonula na divan bez svesti.

Upravo kako je ninda i očekivao; šok u trenutku kada su svi nervi u njenom telu dovedeni afrodizijakom do krajnje osetljivosti, mora izazvati kratak spoj u razdraženom mozgu. Mozak poznaje samo jedan način da se zaštiti od šoka: nesvesticu.

Bergson je reagovao sasvim drukčije. Odskočio je kao oparen prema vratima podižući ruke u pokušaju da se zaštiti od razjapljenih čeljusti psa.

— Rej! — zaurao je. — Reeelj!

Ninda izvuče kandže leve ruke iz zida, održavajući se samo vrhovima nožnih prstiju na simsu. Haragei mu je odao šta će se dogoditi u narednom deliću sekunde.

Vrata su se otvorila naglo i kroz njih je uleteo krupan čovek sa automatskom puškom u rukama.

Rafal je razmrskao prozor kada je ninda u svom letu bio

samo nekoliko stopa nad tlom i meko se dočekao na noge. Njegov noćni posao bio je završen...

Bergson je morao shvatiti po ruku iskeženih čeljusti. Vrlo jednostavnu za tumačenje...

»Nisi bezbedan čak ni u svojim najintimnijim trenucima, Bergsone, govorila je poruka. Ostavi devojkicu na miru, jer ona je pod zaštitom čoveka moćnijeg od tebe...«

*

* *

— A šta ako se varaš? — upita Tabasko Pit pomerajući nezapaljenu cigaretu iz jednog ugla usta u drugi. — Šta ako nam Bergson kidne i odvede devojkicu dok mi ovde čučimo i hranimo komarce?

Ninda, ponovo u običnoj odeći, odmahnu glavom. Pogled mu je, nalik radarskom snopu, neprestano klizio po okolini.

— Ne znam zašto, Pite — reče — ali sam ubeđen da on neće otići pre nego što pokuša da se osveti za ono što sam mu noćas učinio. Poznajem do bro takve tipove; samoljublje im uvek savlada strah sve dok

ne shvate da su preterali i onda se lome. Ne, on neće tek tako pobeći, bez obzira na zla to koje ga čeka negde u ovim močvarama.

Pit se osvrte oko sebe kao da se plaši da ga ne čuje Divivje, skriven, kao i oni, u čamcu usred gustiša močvare, čitave milje daleko od ovog mesta.

— Misliš da će devojkica to učiniti za njega?

— Zašto ne bi?

— Ne znam — uzdahnu Pit.
— Uvek sam se divio savršenoj nelogičnosti kod tih uzbuđljivih bića. Mada si u pravu. Za malu glupaču, bila ona veštica ili ne, Bergson je princ iz bajke u onoj njegovoj kućerini. Nisi rekao matorom šta se dogodilo?

— Ne, nisam. Ionako ne može ništa učiniti, sem da strada u nekom novom ludačkom pokušaju da je oslobodi. Srećom, ni Bergson neće uskoro imati priliku da ponovi trik sa afrodizijakom. Jutro će proći u organizaciji pročešljavanja močvare i pripremama za odlazak sa plantaže, a onda...

— Čekaj malo, boga mu! Ma ločas si rekao da neće otići, a sada...?

— Nisam rekao da neće otići, već da neće otići pre nego što pokuša da se osveti, Pite. Shvataš, ovo je idealna prilika da se neopaženo izgubi, dok većina njegovih ljudi vezuje naše ruke. Sa sobom će povesti samo one u koje ima najviše poverenja; nije dobro ako previše njih zna za blago koje treba da izvuče iz močvare, zar ne?

Pit se isceri i ispljunu vlažnu cigaretu u vodu pored čamca.

— Pa da! — uzdahnu. — Da sam malo razmislio i sam bih zaključio zašto smo ostali baš ovde, na samo milju od plantaže, u lošem zaklonu.

Želiš da propustiš poturu i onda priđeš kako bi držao Bergsona na oku, je li tako?

— Upravo tako, mada nećemo proći tako jeftino. Ovde će nas otkriti.

— Pa?

— Pa ništa — sleže ninda ramenima. — Borićemo se.

— Kako, do đavola? Oni će imati motorne čamce naoružane mitraljezima, a ti i ja... u stvari, samo ja! Tebi oružje samo smeta!

— I na to znaš odgovor, Pite. Lukavstvo.

— Lukavstvo? Opet neki japanski trik?

— Svakako. Trik nindi. Dok si ti jutros spavao, ja sam obišao ovaj deo močvare i »naučio ga napamet«, kako ti to ponekad kažeš. Sada bih doslovno tuda mogao da provedem ovaj čamac zatvorenih očiju.

Pit se nasmeja.

— Biće, znači, uzbudljivo dok nas budu jurili unaokolo. Nadam se da mi i ovoga puta nisi dodelio neku epizodnu ulogu, Les?

— Naprotiv. Kad stignu u blizinu, ti ćeš se uzverati na ovo drvo ovde...

Prijatelji su još nekoliko minuta mirno razgovarali, kao da se nalaze, recimo, u ribolovu u tim uskim kanalima otvorene vode između ogromnih stabala. Na trenutak su začuvali kada je tišinu ranog prepodneva prekinulo ljutito zujanje osa, motora brzih čamaca koji su krenuli da se osvete za noćasnju pokušaj prodora na plantažu.

— Tri čamca — reče ninda.

— Biće sigurno u neprekidnoj radio-vezi.

— Što znači da ćemo imati posla sa svima — zadovoljno

protrlija šake Tabasko. — Ovaj dan baš lepo počinje, a?

— Čuvaj se samo da se ne završi loše — osmehnu se ninda, još jednom proveravajući mali spoljni motor njihovog čamca od kojeg će zavisiti mnogo toga u narednih nekoliko minuta. — A sada — na drvo!

Stenjući i vrteći glavom, Pit izvuče svoju telesinu u splet lišća kroz koji su se kao zmije uvijale debele lijanе, stvarajući neku vrstu krova nad ovim delom močvare.

Čamci su se sada već videli na suprotnoj obali rukavca, tri krupne vodene bube koje su zujale, postepeno se razilazeći kako bi obuhvatile što veći prostor močvare.

Srednji čamac ustremio se pravo prema njihovom skrovištu. Oštri pogled ninde već je razabirao čoveka koji je dvogledom osmatrao prostor ispred sebe, naslanjajući laktove na krov kabine pored mitraljeza velikog kalibra montiranog na njenom krovu.

Najmanje još dvojica morali su biti na tom čamcu. Stizala su, dakle, prva tri kandidata za umiranje...

Suženim očima ninda je posmatrao kako mu se čamac približava, a onda oštirim trzajem ruke uključivši spoljni motor i mali čamac pređe usku otvorenupovršinu na ivici šume.

Osmatrač ga je morao videti, a to je bilo ono što je želeo.

Da!

Veliki čamac izvrši malu korekciju kursa kako bi stigao do istog mesta. Ostavljajući dvogled da mu visi na grudima, osmatrač ščepa kundak mitraljeza, spreman da otvori vatru.

Ninda se malo prignu, skrećući u uski kanal među drvećem. Ovo je bio jedini zaista opasni deo njegovog plana; mitraljez u veoma kratkom vremenu može da izbacivelikukoličinu usijanog olova i pokrije velikiprstor. Jedan zalutalimetak mogao bi iz osnova da izmeni čitavu stvar.

Ne, strelcu se nije žurilo. Po uzdavajući se u snagu i brzinu svog čamca, želeli su da uhvate begunca sopstvenim rukama. Nema velikog uživanja u ubijanju na daljinu, ali kada se uplašena žrtva koprcapred tobom, kada vidiš užas na njenom licu i osetiš toplu krv

na šakama, to je već nešto drugo...

Veliki, teški čamac ulete pod zeleni svod, ne shvatajući da time gubi svoju najveću prednost, brzinu. U uskom, krivudavom kanalu među džinovskim drvećem i trskom, brzina je čak predstavljala dodatnu opasnost.

»Samo što još uvek ne znaju s kim imaju posla«, pomisli ninda, izbegavajući prepreke gotovo mehanički, s obzirom da je odabrani put bio urezan u njegovu memoriju. »Veruju da ni ja ne mogu voziti brže od njih i da će me, pre ili kasnije, stići. I hoće... ali taj trenutak i mesto ja sam odabrao. Ne baš fer... s obzirom da će tada sve prednosti biti na mojoj strani...«

Dva motora grmela su među drvećem. Zgrčen u svom zaklonu, Tabasko Pit se uzdrža da ne uskoči u veliki čamac koji je prohujao ispod njega. Samo trojica; bilo bi lako, veoma lako, s obzirom na iznenađenje.

Ne, njegov trenutak još nije došao. Les zna šta govori kad razrađuje plan za neki obračun i veoma retko se dogodi da mu promakne neka važna činjenica...

Gotovo milju dalje, ninda izbi u nešto duži pravi kanal. Držeći konnalo čvrstom rukom, on se okrete. Položaj mitralješke cevi reći će mu kojim pravcem će poleteti meci, ako strelac odluči da otvori vatru. Može se dogoditi da ga snop metaka prinudi da napusti čamac i sve se završi malo drukčije nego što je planirao, ali mu je iskustvo govorilo da oni neće pucati. Naprotiv, uvereni su da će ga u tom pravom kanalu veoma brzo dostići.

Snažni motor trijumfalno zaurla pod punim gasom i čamac gonilaca poskoči na vodi, šaljući velike talase sa pramca. Splet trske i grana zašume, kao na jakoj oluji.

»Svi će se aligatori razbežati iz ovog dela močvare«, pomisli ninda brojeći sekunde u sebi. »Utoliko bolje... ako budem morao da plivam...«

Ne, oni neće pucati, u to je sada bio siguran. Nešto smanjujući brzinu svog čamca, on dopusti goniocima da mu se približe.

Ovde!

Njegov čamac prođe odabranom mesto i ninda isključi motor, prepuštajući inerciji da nosi čamac dalje. I kroz grm-

ljavinu moćnog motora do nje ga dopre trijumfalni krik jednog od gonilaca.

Punom brzinom veliki čamac nalete na potopljeno deblo, ne vidljivo pod vodom. Dno Les lijevog čamca prošlo je palac-dva nad njim, ali je čamac gonilaca imao mnogo veći gaz.

Tresak polomljenog drveta i metala, glasan krik bola i iznenađenja, Prednji deo čamca ostade u mestu, kao da je naleteo na nevidljivi zid; zadnji se podiže gotovo vertikalno, iz bacujući dvojicu ljudi sa palube u vodu.

Ninđa dohvati dugu motku sa dna čamca i okrete ga u mestu. Nije mu se žurilo; ako je neki od one trojice i preživio sudar sa deblom, proći će još dosta vremena pre nego što bude sposoban da ga ugrozi.

Ili ne...

Jedan od trojice bio je dete sreće. Ili će bar tako misliti još neko vreme. Zgrčenog lica, stežući uz grudi slomljenu levu ruku, on je desnom lagano podizao kolt duge cevi prema čoveku koji se bez žurbe vraćao do mesta sudara.

Odmahivao je glavom kao grogiran bokser, očigledno pokušavajući da rastera maglu

pred očima. I cev pištolja je podrhtavala tražeći cilj. Ninđa se mirno otiskivao dalje, ne ispuštajući čoveka iz vida i čekajući onaj trzaj kapaka koji pokazuje da će u sledećem trenutku pritisnuti obarač.

To nije zahetvalo previše koncentracije sa ošamućenim protivnikom, tako da je imao vremena i da pažljivo oslušne šumove motora koji su dopirali kroz šumu.

Oba čamca dolazila su prema njemu. Radio-veza između gonilaca funkcionisala je besprekorno.

»Biće posla i za Tabasko Pita«, osmehnu se ninđa u sebi. »Danas mi bar neće prebacivati da uvek igra neke sporedne uloge u mom planu...«

Nekoliko koraka dalje, do njega jasa u vodi, čovek sa koltom u ruci shvati da je protivnik bliže nego što se njegovim zamagljenim očima dotle činilo. Gnevno režeći, on pokušava da uperi oružje u njegovo telo.

Duga motka u rukama ninđe iznenada zauze horizontalni položaj, a onda sunu napred poput strelice izbačene iz luka. Vrh koji je trenutak ranije dodirivao mulj po dnu, zari se strahovitom snagom u

pleksus čoveka sa koštom, probijajući kožu i mišiće i razarujući organe koji su mu se našli na putu. Zakrkljavši, čovek podiže obe ruke da obuhvati predmet koji ga je ubijao, ali za to već nije imao više snage.

Snaznim trzajem ninda išču pa vrh motke iz rane i dopusti krupnom telu da sklizne u vodu, zamišljeno posmatrajući kako se masna crvena mrlja širi po njenoj površini.

Ova močvara videla je već mnogo krvi. I videće je još više pre nego što se ova igra završi...

Druga dvojica iz čamca bili su već mrtvi. Čovek odbačen u vodu pri sudaru ležao je u povijenoj trsci, sa glavom pod vodom tako da su nad površinom štrčale samo ukočene noge. Njegov prijatelj koji je upravljao ostao je negde u smrskanoj kabini čamca čiji je prednji deo lagano tonuo, ispuštajući na površinu mehure vazduha.

Zaobišavši olupinu, ninda po hita natrag kanalom kojim je i došao. Preostala dva čamca sada su negde kod ulaza u šumu, ali neće bezglavo jurnuti unutra. To su svedočili moto-

ni koji su radili u mestu, praznim hodom.

— Samo vi čekajte da vam se javi prvi čamac — procedi ninda kroz zube, snažno zarijavajući motku u mulj i povećavajući svoju brzinu. — Šteta je što ne mogu da vam se jave; sigurno ste radoznali da doznate kako je u paklu!

Vreme oklevanja kao da je prošlo. Motori ponovo zagrmеше i oba čamca, jedan za drugim, uploviše u uski kanal među rastinjem. Mnogo sporije nego prvi. Već sama činjenica da se njegova posada ne javlja radio-vezom morala ih je upozoriti na opasnost.

Drugi čamac pripada Tabasko Pitu. Prvi je njegov...

Skrenuo je u bočni kanal, odvojen trskom od onoga kojim će doći progonitelji. Jutros se potrudio da otvori prolaz za čamac kroz ovaj gustiš, na pedesetak jardi od mesta gde se sada skrivao Pit.

Sluh mu reče da je prvi čamac prošao to mesto. Za nekoliko sekundi biće ovde, sa druge strane prepreke od trske...

I drugi ulazi u kanal. Svakog trenutka Pit će stupiti u akciju.

Savršeno mirnog, nepokretnog lica, ninda zaustavi svoj čamac, oslanjajući se samo na sluh da mu oda položaj prognitelja.

Još deset jardi... osam... sedam...

Kroz potmulu tutnjavu motora probi se šum šuštanja lišća, kao da je krošnje iznenađeno zahvatio olujni vetar. Samo što je dan bio tih, bez daška vetra...

Motor čamca pred njim iznenada se utiša.

— Hej! — reče neko na drugoj strani zida od trske. — Šta je to bilo?

— Neka sam proklet ako znam...

Nekontrolisano urlanje motora, kršenje granja, šuštanje lišća... i jedan prigušen krik čoveka koji je u očajanju shvatio da umire!

— Zamka! — dreknu neko u čamcu ispred ninde. — Na trag!

Prekasno...

Inercija je donela čamac tačno pred nindu. Odbacujući se nogama od nesigurnog dna, on polete uvis, probijajući tanki zid od trske.

Nož mu je bio u ruci, ali prva žrtva nije stradala od nje-

govog sečiva pošto se našla na suprotnoj strani.

Stopala ninde dotakoše krov kabine u trenutku kada su se tri čoveka iznenađeno okrenula da vide zbog čega to iznenađeno da šušta trska.

Lice najbližeg nađe se na korak od ninde i on iskoristi priliku, nemilosrdno zarivajući vrh čizme u usta otvorena na krik.

Lobanja puče, a energija udara odbaci čoveka kao lutku preko ograde u vodu. Ninda skoči na palubu čamca, a vrh njegovog noža raspára od ramena do lakta ruku podignutu u pokušaju da ga zadrži. Ruka je pripadala čoveku u kabini, donekle zaštićenom nadstrešnicom na koju je ninda najpre skočio.

On vrisnu, na trenutak izbačen iz borbe, a ninda zavitala svoj nož, bacajući se istovremeno na palubu.

Čovek koji je sedeo na krmi imao je najbolje reflekse od sve trojice i bio oprezan, jer mu je pištolj već bio u ruci kada je ninda započeo svoj napad. U času kada mu je nož poleteo prema grlu, prst mu se zgrčio na obaraču...

Pucanj... teško zrno pogodi grudni koš onoga koji je sa ra sparanom rukom ostao na ulazu u kabinu. Nož se istovremeno zari pod bradu strelca, bacajući ga preko krme u vodu.

Ninđa se lagano uspravi, vr teći glavom. Neki ljudi zaista ne poštuju svoja tela... Kada bi samo znali koliko ona mogu biti brža i spretnija uz malo vežbe...

A to naročito važi za ljude čiji je posao ubijanje. Kao ova trojica koji su trenutak ranije umrli zato što su bili spori i neodlučni...

Zbacivši i treće mrtvo telo u vodu, ninđa se osvrte oko sebe.

Nad močvarom je vladala tišina.

— Pite?

— Da, ortak? — dopre kroz gustiš Tabaskov glas. — Nešto nije u redu?

— Sve je u redu. Hteo sam samo da proverim kako je kod tebe.

— Fino... ali ne bi bilo loše da požuriš ovamo. U zalivu se događa nešto veoma zanimljivo...

Uključivši snažni motor čamca, ninđa ga okrete u uskom luku i za nekoliko trenutaka

stiže do Pita. On je stajao na palubi posutoj lišćem i sitnim grančicama. Samo na dva ili tri mesta izdajničke kapi krvi pokazivale su da se maločas ovde vodila borba.

Čim je treći čamac uplovio u kanal, Pit je potezom noža presekao lijanu koja je sve dotle pridržavala mrežu od lijana i granja pod krošnjama drveća i ona se sručila na palubu, efikasno sprečavajući svaki otpor iznenađenih ljudi.

— Koliko ih je bilo, Pite?

— Samo dvojica. Izgleda da je naš prijatelj Bergson počeo da štedi na ljudima, a?

— Izgleda. I to s razlogom. Ono si hteo da mi pokažeš?

— Da. On beži, do đavola! Ah, retke su prilike kad mogu tebi da kažem »jesam li ti rekao?«, ali zato svaka od njih vredi milion dolara!

Ninđa je napetim pogledom posmatrao jahtu vitkih linija koja je nekoliko minuta ranije napustila пристаниšte plantaže i sada gotovo letela prema otvorenom zalivu.

— Samo osam ljudi u poteri — reče zamišljeno. — Ostali su, sem čuvara na plantaži, sva kako na jahti.

— Umaći će nam, do đavola! Šta sada čekamo?

— Ovi čamci su prespori za tu jahtu, Pite. Ne brini, pronaći ćemo ga negde u zalivu, jer on ne beži.

— Misliš...?

— Da, upravo to mislim. Bergson je krenuo po zlato La fita...

*
* *

— Sada bi nam bio potreban helikopter — gundao je Tabasko Pit dok je pod njegovom veštom rukom zaplenjeni motorni čamac leteo preko površine zaliva. — Ta prokleta jahta neverovatno je brza!

— Nije ni potrebno da je stignemo — osmehnu se Sumiko, pokušavajući da umiri kosu koju je razbacivao vetar izazvan brzim kretanjem čamca.

— Ne želiš valjda da nas vidi?

— Moraju nas videti pre ili kasnije ako želimo da im otme mo tu malu, je li tako? A ako je već tako — šeretski se smeškao Tabasko — onda bolje pre; ne volim ovu močvaru. Hajde da završimo šta imamo,

pa onda kući, u San Francisco!

Ninda je ćutao, sedeći na krmi prekrštenih nogu, u tradicionalnom položaju za meditaciju. Problem koji se pred njim postavljao zahtevao je ozbiljno i duboko razmišljanje i analizu svih mogućih varijanti razvoja događaja.

To je, u stvari, jedno od najjačih oružja nindži, koje mu omogućuje da već unapred zna kakvu odluku doneti pri svakoj promeni situacije. Novih situacija nema, jer iskustvo dugotrajno je iscrplo sve mogućnosti zapleta u obračunima dvojice ili više ljudi koji žele smrt jedni drugima...

Elektronski mozgovi rade po veoma sličnom principu kada im se pripremi odgovarajući program. »Ako se dogodi ovo, učini ono... ako je ova veličina x, onda njoj odgovarajuća veličina mora biti«... i tako dalje...

Šta učiniti u trenutku kada otkriju položaj jahte? Napasti?

Ne, jer Bergson upravo to priželjkuje. Neveliku jahtu nije teško braniti, jer pet ili šest mudro raspoređenih ljudi mogu svojim oružjem pokriti go-

tovo svaki palac njene površine i površine zaliva oko nje.

Čekati noć?

Da li će mu Hana Divivje dati toliko vremena? Koliko je zapravo vremena potrebno da se pronađe skriveno blago braće Lafit?

Ako to blago zaista postoji...

I ako Hana Divivje može — i želi — da ga pronađe...

»Suviše je toga »ako« i »kad bi«, zaključujući ninda, duboko udahnuvši vlažni vazduh nad zalivom. »Odnosno, premalo podataka za pouzdanu analizu. Jedino što nam preostaje jeste da izdaleka pratimo jahtu i ovu igru igramo »po sluhu«, onako kako se situacija bude razvijala. Time ostajem bez značajne prednosti koju mi pruža dobro isplanirana akcija, ali sam i bez nje u stanju da savladam Bergsona i njegove ljude...«

— Dakle? — upita Tabasko Pit shvativši da se ninda vratio iz svog polutransa.

— Sledićemo ih izdaleka, ču vajuć se da nas ne vide. Ne verujem da će još dugo ploviti ovom brzinom, Pite.

— Misliš da su blizu cilja?

— Mislim da oni još uvek ne znaju gde im je cilj. Sve

zavisi od stanja u kojem se nalazi Hana Divivje. Nijedan me dijan nije u stanju da neprekidno bude u kontaktu sa »onim svetom«, jer to troši užasno mnogo energije. Ovo može potrajati i danima, Pite — objasni Sumiko kojoj je Leslijev pogled rekao mnogo toga.

— Da — složi se on, klimnuvši glavom. — Oni će uskoro prići ponovo obali i usporiti plovidbu. Ako uopšte može da nasluti gde je blago skriveno, Hana Divivje mora mu se postepeno približavati, jer daljina neizostavno utiče na njene sposobnosti.

— Pa da! — Pit se lupi šakom po čelu. — I ja sam glup! Blago je skriveno negde na suvom! Ili možda nije? Šta ako je na dnu zaliva?

— Ako je na dnu zaliva onda će posao potrajati mnogo duže. Biće mu potrebni ronionici i specijalna oprema, a to će i nama dati priliku da ga iznenadimo. Najgore je što ne možemo sebi dopustiti da čekamo najpogodniji trenutak.

Pit klimnu glavom, mršteći se.

— Zbog male Hane — reče.

— Zbog male Hane — slo-
ži se ninda. — I ne samo zb-
og pretnje koju Bergson pred-
stavlja za njenu nevinost. Ako
se dočepa Lafitovog bogatstva,
ona će se iz saradnika pretvo-
riti u neugodnog svedoka. Baš
kao i svi ostali koji se nalaze
na jahti.

Trudeći se da ne izgubi ja-
htu iz vida, Pit je naredna
dva sata birao kurs koji ih je
neprestano zadržavao uz samu
obalu, u nadi da tamna boja
čamca neće biti primećena na
pozadini šume. Činilo se da
sve do sada to deluje uspeš-
no, jer jahta nijednim znakom
nije pokazivala da njena posa
da zna kako je neko prati.

— Hej! — reče iznenada Ta-
basko. — Usporavaju! Da nas
nisu primetili, prokleti bili!

— Još bliže ka obali — na-
redi ninda proučavajući pogle-
dom tačkicu na horizontu ko-
ja je predstavljala sve što se
videlo od nadgradnje jahte.
Da, ta tačkica je postepeno ra-
sla, Pit se nije varao.

Ugasivši motor Tabasko do-
pusti da ih inercija donese go-
tovo do korena drveća koje se
spuštalo u vodu zaliva.

— Mora da postoji i neki
poprečni kanal u kojem se mo-

žemo skriti — reče Sumiko ti-
ho. I ona i ninda nastojali su
da pogledima prodru kroz ze-
leni zid tražeći zaklon za slu-
čaj da se jahta vrati istim kur-
som.

— Sačekaj, Pite — reče ni-
nda kad Pit uključi motor da
bi skrenuli u bočni kanal ko-
ji je nešto obećavao. Pogled
mu je bio uprt u jahtu.

— Šta se događa? Ah, oni
odlaze dalje?

— Ne... mislim da ne. Zna-
ćemo za koji minut...

— Šta?

— Da li zaista odlaze dalje
— odvrati ninda štiteći oči ša-
kom od bleska sunca. — Ne,
ipak ne odlaze... Oni kruže!

— To znači da nisu daleko
od Lafitovog skrovišta! Ta ma-
la je neverovatna! Neverovat-
na!

I Pit i Sumiko gledali su u
nindu, čekajući njegovu odlu-
ku. Trio je obično tako i de-
lovao: Lesli bi im saopštio sv-
oj plan i strpljivo saslušao eve-
ntualne predloge i pitanja, po-
sle čega se kretalo u akciju,
hitro i koordinirano. Ne jed-
nom, njihovim protivnicima
moralo se učiniti da oni jed-
nostavno čitaju misli jedno dru-
gom...

— Idemo u taj kanal — reče ninda naglo, podižući sa palube vreću sa svojom opremom. — Sumiko ostaje uz čamac i osmatra jahtu. Ako vidiš da je tamo došlo do gužve, dođi po nas, što brže možeš, devojčice. U redu?

Ona ćutke klimnu glavom. Godinama je učila da u sebi savlađuje prirodni strah žene za muškarcem koga voli.

I još nije potpuno uspela u tome. Bez obzira što je on bio ninda...

Kratke pripreme bile su brzo gotove. Ninda je od krupnijeg oružja poneo samo svoj katana, a Tabasko je za opasač pantalona zatakao mornarički kolt duge cevi, zaplenjen od mrtvih Bergsonovih ljudi i velikog noža, jedan od onih kakvim se u Delti služe lovci na aligatore.

Pit je prvi preskočio na nesigurno meko tle, bolje rečeno mulj nagomilan između džinovskih stabala.

Lesli ostade još nekoliko trenutaka na palubi čamca. Čvrsto je privio telo devojke uz sebe, osećajući kako ga ono uzbuđuje čak i sada, kad polazi u obračun pun opasnosti. Nikakvo čudo, uostalom; iako su

se znali godinama, njihova ljubav bila je uvek sveža i nova.

— Ovoga puta nećeš ništa reći? — nasmeši se on kad im se usne razdvojiše.

— Ti znaš šta želim da kažem...

— Da. Da se čuvam.

— Čuvaj se, Les. I čuvaj Pitu...

— Naravno — ninda je pogladi po kosi, zadržavajući joj na trenutak ruku na ramenu.

A onda se naglo okrete i preskoči na obalu. Vreme za ljubav je prošlo, dolazilo je vreme za smrt...

On i Pit izgubili su mnogo vremena dok su stigli u visinu mesta oko kojeg je jahta kružila po sve užoj spirali. Gusto, trulo granje koje je popuštalo pod nogama preteći da ih povuče u dubinu, izdajnički mulj, oborena debla i duboki kanali koje je valjalo preplivati oprezno, čuvajući se aligatora; sve to su bile prepreke koje bi veoma brzo zaustavile manje odlučan i manje hrabar par ljudi. Za njih dvojicu, međutim, bila je to sasvim uobičajena stvar; prepreke, uostalom, i postoje samo zato da bi bile savladane...

Zastali su skriveni iza širokog debela na samoj obali zali va i oprezno izvirili kroz žbunje.

Jahta je lagano kružila, sada skrećući povremeno levo i desno, kao slepac koji pipa po mraku. Pit upitno pogleda u nindžu.

— Hana nije sigurna u kurs — reče ovaj sa osmehom. — Prizivanje duhova nije egzaktna nauka, Pite. Pretpostavlja sam da ovo može potrajati...

— A ja nisam — uzdahnu Tabasko — inače bih se pobrinuo da kod sebe imam i koju konzervu piva. I koji sendvič. Od svih mogućih stvari, čekanje me uvek izgladni!

Začutili su, posmatrajući besmisleno kruženje jahte po mornoj površini vode obasjane suncem. Ona pravilna spirala se izgubila i brodić je išao milju ili dve na jednu, naglo skretao na drugu stranu, vraćao se do istog mesta i ponovo produžavao put.

Ipak, dublja analiza putanje, nešto za što je sposoban mozak svakog nindže, dovela je Leslija posle dva duga sata posmatranja do izvesne zakonske stvari u rasporedu tačaka na ko-

jima se jahta s vremena na vreme zaustavljala.

Naviknut da ne komentariše često neobične postupke svog prijatelja, Tabasko Pit čutke je pratio pogledom pokrete nindže.

Hitrim pokretima on je očistio mulj pred sobom od lišća i grančica, ostavljajući savršeno glatku površinu veličine pet ili šest kvadratnih stopa. Duga vijugava linija duž jedne ivice tog nepravilnog četvorougona, nacrtana zašiljenom grančicom, kružić u gornjem desnom uglu. I onda niz tačaka, postavljenih duž zamišljene prave linije, naglo prelomljene na jednom mestu.

— To je karta ovog dela obale! — tiho reče Tabasko, shvativši konačno na šta ga crtež podseća. — Kružić je ostrvo Baratarija, je li tako?

— Da, iako se sa ovog mesta ne može videti. Gledaj, prvi deo izlomljene linije pokazuje tačno prema ostrvu.

— Hmmm... a kako si došao do tih tačaka?

— Označio sam što sam pri bližnje mogao mesta na kojima je jahta zastajala, iako priznajem da mi još uvek nije jasno šta to treba da znači...

— Kurs kojim je Lafit pobegao sa ostrva pred napadom Engleza?

— Na to podseća — klimnu ninda glavom, obeležavajući novu tačku na svojoj improvizovanoj mapi. — Ali čak ni najubeđeniji parapsiholozi ili spritualisti neće dopustiti da jedan tako banalan događaj, kao što je kretanje čamca ili broda po površini vode, ostane utisnuto u »memoriju prirode«.

— Samo kretanje, Les? A šta ako su oni bežali pred Englezima? Ako su im ovi neprestano bili za petama? Pucajući, ubijajući ljude u čamcu?

Leslijev pogled bio je zamišljen, a onda naglo blesnu i on lupi Pita šakom po rame-nu.

— To je to! — reče sa ubeđenjem. — Ništa drugo ne može biti. Čamac, sa nekoliko najvernijih Lafitovih ljudi, progonjen drugim čamcima. Hmm... onda bi svako mesto zaustavljanja jahte moglo biti i mesto na kojem je neko umro!

Pit pogledom prebroja tačke na mapi.

— Šest... osam... devet...

To mora da je bila krvava noć, Les!

— Noć... Zašto kažeš »noć«, Pite? Koliko znamo, to se moglo dogoditi i usred dana, zar ne?

— Ne znam... — Tabasko se zamišljeno počesa po gus-toj plavoj kosi. — Kad god po kušavam da mislim o tome, vi dim olujnu noć, čujem vetar kako prigušuje pucnjeve atarinskih pištolja i krike pogođe njih. Talasi, svakako. Ne, to je bila noć, Les!

Ninda se nasmeja.

— Kaži mi, ortak, da nisi u nekom rodu sa Divivjeovima, po ženskoj liniji?

— Ne, koliko znam — nasmeja se Tabasko. — Prokletstvo, ja tako zamišljam Lafito vo bekstvo sa blagom, pa šta?

— Ništa. Što je najzanimljivije, gotovo istu sliku i ja sam dočarao u svojoj mašti.

— Čudno, je li?

— Veoma. Iako može postojati i drugo, mnogo jednostavnije objašnjenje: i ti i ja čitali smo iste knjuge o gusarima, gledali iste filmove. Svaki pisac ili režiser koji iole drži do sebe postaviće takvu scenu u što strašniji prirodni ambijent; ti i ja prosto ne možemo da se otrgnemo od slika koje nam sugerišu takva dela.

— Ne znam... Do đavola, nikada nisam verovao u duhove i slične gluposti, ali mi se baš sada čini da u ovoj priči nečega ima. Ti si video malu Divivje; kako ti izgleda?

— Po liku bi mogla biti ono što Devre tvrdi za nju. Ima vrlo duboke crne oči... za gonetne oči. Takav pogled video sam kod ljudi koji kriju neku veliku i strašnu tajnu.

— Eto vidiš... Hej, jahta je opet stala!

— Da... Onaj nagli prelom na putanji... zbog čega bi čamac progonjenih tako naglo skrenuo ka pučini, Pite?

Tabasko se lagodno proteže, zadovoljno se cereći.

— Ortak, prestani da testiraš moju inteligenciju. Odgovor na to pitanje znaš isto tako dobro kao i ja!

— Neko im je presekao put prema obali i morali su da skrenu — govorio je ninda sklopljenih očiju, kao da sebi po novo dočarava strašnu i krvavu noć od pre sto sedamdeset godina. — Zaliv je veoma plitak, kao što znaš... Brodovi Britanaca možda su se usidriili u blizini ovog mesta i na ostrvo uputili samo čamce pune naoružanih ljudi. Iznenade

ni stanovnici nisu mogli pružiti nikakav otpor, sem Lafita i njemu najbližih ljudi...

— Tako je — klimnu Tabasko Pit glavom. — Veslali su kao đavoli, progonjeni od nadmoćnog neprijatelja, nadajući se da će uspjeti da se skriju u močvari. I to bi im i uspeo da nisu naleteli na bro-dove.

— Da, ali su ipak uspeli da umaknu... Bio si u pravu, Pite, dogodilo se to u mračnoj i olujnoj noći, jer bi ih inače gonioći lako pronašli. I još ne što...

— Olakšali su čamac!

Lesli se nasmeja.

— Da, olakšali su čamac tako što su odbacili u dubinu sanduke sa blagom spasene sa ostrva. Bilo je dovoljno da se na trenutak izgube goniocima iz vida, pa da mrak i kiša po stanu, kao i uvek, najbolji saveznici begunaca... A posle toga, kada su Britanci otišli, više nisu mogli da pronađu pravo mesto.

— Prokletstvo! — prošaputa Tabasko ushićeno, zureći u glatku površinu zaliva pred sobom. — Koliko sada može da vredi to blago, a?

— Ko zna? Sumnjam da Hanine moći idu tako daleko da pod dvadeset ili trideset stopa vode otkrije šta se nalazi u sanducima zatrpanim muljem i obraslim morskom travom.

— Hmmm... Lafit nije uspeo da nađe svoje blago, ali bi to Bergsonu moglo uspeti. Gusari nisu imali ni ronilačka odela, ni snažne podvodne reflektore, ni detektore za otkrivanje metala, a Bergson...

— Bergson ima sve to i još mnogo više — zamišljeno reče ninda, dižući pogled prema nebu. — Jedini što mu nedostaje jeste vreme...

— Vreme?

— Da. Gledaj, oni ponovo plove prema ostrvu, jer Hana očigledno još nije shvatila šta predstavlja skup tačaka koji privlače njenu pažnju. Ubrzo će videti da tamo nema ničega, jer očigledno niko na Lafitovom čamcu nije bio ubijen dok ih gonioци nisu malo pristigli. Posle toga, vratiće se istim putem i doći ponovo do poslednje tačke na delu putanje koji vodi prema pučini...

— Dotle će neko već shvatiti da je blago na dnu — zavрте Tabasko Pit glavom.

— Tačno, ali će biti previše kasno da Bergsonovi ronioци počnu pretraživanje dna. Ostalo je još četiri ili pet časova dnevne svetlosti; oni će se usidriti i čekati jutro.

— A mi?

— Mi? — ninda se ledeno osmehnu. — Mi ne čekamo jutro, već noć. Noć je uvek vreme za ninde, zar ne?

*
* *

U mračnoj noći jahita je izgledala kao božićna jelka, osvetljena raznobojnim svetiljkama nanizanim duž jarbola, užadi, ograde, obešenih niz trup. Bučna muzika koja se morala čuti na milje daleko morala je dopuniti tu nevinu sliku i svakog radoznalca uveriti kako ima posla samo sa raskalašnim bogataškim društvom koje priređuje orgije daleko od pažljivog oka novinara i televizijskih kamera.

Radoznalaca, zapravo, nije ni bilo u blizini i neće ih ni biti. Ovaj najbliži deo Meksikanskog zaliva, tik uz obalu Lujzijane, neprestano zasipan tonama mulja koje Misisipi do

vlači sa druge strane kontinenta, brodovi su izbegavali. S te strane, Bergson je mogao biti potpuno miran.

Ali, nije bio...

Sve te svetiljke bile su neopotrebnne za masku veselog, bezbrižnog broda, a njihov prvi zadatak sastojao se zapravo u tome da osvetle što veću površinu i izlože svakog uljeza pogledima naoružanih stražara koji su lagano hodali palubom, kontrolišući jedan drugog isto onako pažljivo kako su kontrolisali okolinu jahte.

Sa daljine od pola milje ninda je pažljivo pratio pogledom duge senke koje su tela stražara bacala na površinu vode. Smeškao se, iako u ovo doba godine voda zaliva nije bila toliko topla da bi duži boravak u njoj bio prijatan.

»Ninducu je razvijen do kraja njih granica«, mislio je nastavljajući svoje nećujno napredovanje prema osvetljenoj jahti, »upravo zato što je spreman da izloži kritici zdravog razuma svaku poznatu činjenicu, svako iskustvo, svaki uvreženi običaj ili naviku... Uzмимо, na primer, stražarsku službu. U svim armijama sveta već stotinama godina sma-

tra se da stražar mora živahno i bučno da hoda unaokolo, javlja se svojim drugovima i glasnim povicima zaustavlja svakoga ko mu priđe... Glupost, naravno, jer zdrav razum govori kako je tihi i skriveni stražar čiji položaj niko ne zna mnogo efikasniji i opasniji po one koji dolaze sa lošim namerama...«

Slična scena odigravala se na palubi jahte. Šest ljudi lagano je kružilo duž ograde sa puškama u rukama, nalik nekoj besmislenoj procesiji. Hodali su istom brzinom, retko zastajući, tako da se njihov tačan položaj u svakom trenutku veoma lako mogao predviđeti.

Ipak, pokušaj da se neopažen privuče po jarko osvetljenoj površini zaliva nije bio bezopasan, čak ni za nindū.

Plivao je zato veoma sporo, svestan da i najmanji talasica na mirnoj površini, najmanji šum, može upozoriti stražare. Postojao je još jedan razlog za to: duboko, ravnomerno disanje, ispunjavanje pluća vazduhom koji će krv obogatiti kiseonikom i eliminisati potrebu za disanjem na čitavih deset minuta, ako to bude potrebno.

Da, deset minuta. U povoljnim uslovima i duže, ali plivanje ne može obezbediti takve uslove, zbog velikog utroška energije na pokrete ruku i nogu. Kiseonik je neophodan za sagorevanje u organizmu, jedini izvor mišićne energije.

Još jedan pogled prema zaslepljujućim svetlima jahte, a potom ninda zaroni u tamnu vodu i snažno razmahnu ruka ma i nogama.

Od ovog trenutka jarke svetlosti će mu zapravo pomagati da se bolje orijentiše, ne gubeći nijednog trenutka pravac prema jahti. Vidljiva čak i sa dubine od nekoliko stopa, svetlost predstavlja uvek privlačan cilj za čoveka koji je prisiljen da dugo boravi u ne baš toploj vodi.

Još samo stotinak stopa i sa svim dovoljno kiseonika u krvi da bez većeg napora može preći to rastojanje. Pokreti ruku postadoše još brži, noge su nalik propelerima otiskivale telo ninde gotovo neshvatljivom brzinom.

Nema opasnosti da će ga stražari na palubi opaziti čak i na ovako maloj dubini. Razno bojne svetlosti igraju po površini vode, zaslepljujući svako-

ga ko sa visine gleda u nju, još jedna Bergsanova krupna greška.

Trideset stopa... dvadeset...

Ninda uspori plivanje, čineći samo nužne pokrete da ga potisak ne bi u najneugodnijem trenutku izbacio na površinu. Ispruženi prsti ruku bešumno dotakoše ljugavu površinu boka jahte koja se uvek nalazila pod vodom.

Ispupčenje boka zaklanjaće ga od pogleda sa palube sve dok bude na samoj površini, ali sa takvog jednog mesta ne će moći da dođe do svih onih informacija koje je želeo da dobije.

Pre svega do informacije o tome gde se i u kakvom stanju nalazi Hana Divivje...

Mali okrugli prozori kabina su svetleli na prednjem delu jahte i ninda zaroni da bi se premestio do njih. Gore, na palubi, stražari su i dalje ravnomerno hodali, dobacujući ponekad nešto jedan drugom tihim glasom.

U tim glasovima se osećala dosada. Dobar znak za čoveka čiji je cilj da ih prevari i nekako stigne na palubu...

Na potpuno nagom telu nosio je samo svoj široki kožni

opasač sa tajnim pregradama za sve one sitnice koje čine naoružanje ninđe. Po drugi put otkako se nalazi na Bergsonovom tragu, on na prste navuče tigrovske kandže od čelika.

Stražari ga moraju videti kada krene uz bok jahte na višje. Bila je to činjenica koja je automatski određivala i sve dalje postupke ninđe.

U redu, neka ga vide. Važno je samo da nijedan od njih ne stigne da dâ znak za uzbunu i time dovede na palubu gomilu naoružanih ljudi. Nevelika paluba, bez mnogo zaklona nije pogodna za borbu sa tako velikim brojem protivnika, naročito kada u ruci nema svoj verni katana.

Ukratko, stražari na palubi morali su — umreti!

Kako ubiti šestoricu ljudi koji neprestano drže na oku jedan drugog i prostor oko sebe, a da nijedan ne uspe da uzbuni ostale?

Tabasko Pit, maločas na obali, postavio je isto pitanje, ali nije bilo vremena da mu to objašnjava. Srećom, tu je bila Sumiko koja je dobro poznavala staru japansku legendu o nindži po imenu Nara i njegovom upadu u dobro čuvanu

tvrđavu na vrhu nepristupačne litice.

I Nara se uzverao do vrha, koristeći tigrovske kandže od čelika, iako u daleko povoljnijoj situaciji, s obzirom da je tvrđava mnogo veća i mnogo lošije osvetljena od ove jahte. A onda...

Nara je imao užasno mnogo strpljenja. Strpljenje je jedna od najvažnijih osobina nindži.

Oslonjen o kandže na levoj ruci zarivene u trup jahte, nindža je strpljivo čekao, klataći u slobodnoj ruci tanko crno uže sa omčom na kraju.

Sada je po sluhu tačno mogao da raspozna koji se od šestorice ljudi u kom trenutku nalazi u njegovoj blizini. Šum njihovih koraka, disanje, poluglasno izgovorene reči, sve to govorilo mu je mnogo i o položaju njegovog tela...

I smeru u kojem gleda dok lagano hoda palubom...

Postojao je jedan period vremena od nekih deset, ponekad svih dvadeset sekundi u kojem je raspored stražara bio takav da se iznad glave ninđe po palubi kreće samo jedan, trenutno nevidljiv za ostale. Zbog toga što ga zaklanja ka-

pina, ili zbog reflektora koji zaslepljuje stražara na suprotnom boku zbog čega ovaj izbegava da se okrene na drugu stranu.

Kao i mnogo kraći period kada su oba stražara na ovom boku podjednako daleko od mesta gde se ninda skrivao...

Za prvi deo strahovito opasnog plana koji je zahtevao fantastičnu brzinu i spretnost, nindi nije ni bilo potrebno više vremena. Crno uže polete naviše, načini luk u vazduhu i ponovo se vrati natrag u ispruženu ruku ninde koji ga hitro zateže.

Kraj sa omčom ponovo mu je visio u ruci, ali je sada uže prelazilo preko glatke ograde od okruglih cevi, kao preko koturače. U svoje vreme ninda Nara izveo je nešto slično koristeći kamenu balustradu na najvišem spratu tvrđave.

Kratka i tanka drvena cev sada je bila stisnuta zubima ninde. U njoj je počivala kratka i laka strelica sa vrhom prema zanim specijalnom vrstom otrova čiji je recept prenošen s jedne generacije nindi na drugu.

Ponovo dugi period čekanja u kojem strpljenje ninde igra glavnu ulogu. Čekao je, znajući da je vreme na njegovoj st-

rani i da će se, pre ili kasnije, svi stražari naći u rasporedu koji njemu odgovara...

Da li je to sledeći trenutak?

Osluškiavao je, potpuno koncentrisan na šumove sa palube.

Da. Ovo je taj trenutak...

Sklopljenih očiju, jer stražara nad sobom i tako i tako ne bi mogao videti, ninda hitnu naviše kraj užeta sa omčom i snažno povuče drugi kraj u času kad on pade na ramena stražara i zateže se oko grla.

Potrebna je ogromna snaga da se iz ovakvog položaja samo jednom rukom pomoću užeta odigne telo odraslog čoveka i prebaci preko ograde. I da se pri tom ne načini nikakav sumnjiv šum!

Zakoni fizike, srećom, bili su na strani ninde, kao vreme malčas. Padajući prema površini vode, telo stražara svojom težinom povuče naviše telo ninde koji se čvrsto držao za drugi kraj užeta. Tihi, oštri šum, kao snažan izdisaj; otrovna strelica zari se u iznenađeno lice stražara donoseći smrt tako brzo da nije stigao čak ni da trepne.

Istrgnuvši pušku iz već ukrućenih prstiju, ninda je gurnu pod svoj opasač.

Deset sekundi! Sve što sme-
ra da uradi sme trajati svega
deset sekundi!

Uže prebačeno preko ograde
održavalo je oba tela, i živo i
mrtvo u potpunoj ravnoteži,
pokazujući da je ninda dobro
procenio težinu stražara kojem
je namenio da umre prvi. Spre-
čavajući ispruženom levom no-
gom klaćenje svog tela, ninda
kandžama na desnoj ruci ras-
para košulju i pantalone mrt-
vaca.

Najpre košulja, deo odeće
koji ninda neshvatljivom spret-
nošću i brzinom prebaci na
svoja ramena. Dve sekunde, go-
vorilo je njegovo čulo za vre-
me.

Četiri sekunde, skoro pet za
pantalone. Još svega tri!

Ščepavši jednom rukom pu-
šku, ninda se munjevito i be-
šumno uzvera uz pomoć užeta
i snažnim trzajem prebaci pre-
ko ograde.

Deset sekundi, ni stoti deo
sekunde više u času kada su
njegova bosa stopala dotakla
daske palube!

Ispravljaajući se i skupljajući
levom rukom pokidane kraje-
ve košulje i pantalona, on ok-
rete leđa prednjem delu bro-
da, odakle je svakog trenutka

iza kabine mogao iskrsnuti dru-
gi stražar.

Kasnio je... dve sekunde,
tri, četiri...

Ninda se osmehnu, oslušku-
jući korake sa te strane. Narin
posao bio je mnogo teži, jer
su u njegovo vreme stražari
nosili mnogo više odeće...

Prešao je nekoliko koraka, a
onda zastao u senci između
dveju svetiljki. Koraci su mu
se približavali, ali je haragei
ćutao. Drugi stražar nije ništa
posumnjao, videći poznatu si-
luetu čoveka sa puškom u ru-
kama.

Još korak i stići će do nje-
ga. Sa osmehom na licu, ninda
se okrete. Kao cigareta, mini-
jaturna duvaljka sa novom ot-
rovnom strelicom ponovo mu
je bila među zubima.

Čovek zinu da nešto izgovori,
da vikne, upozori ostale da
se dogodilo ono što se nikako
nije smelo dogoditi...

Strelica ulete kroz otvorena
usta i zari se u nepce. Ninda
je već bio u pokretu, tražeći
pogledom sledeću žrtvu.

Četvorica još, samo četvori-
ca. Jedan na samo desetak ko-
raka, okrenut leđima, druga
dvojica na suprotnom boku o-
dakle krajičkom oka mogu o-
paziti da se događa nešto neo-

bično. Četvrti će živeti duže od ostalih; zaklonjen kabinom, moći će da pređe još dvedesetak koraka pre nego što shvati da se nešto događa.

Otrovne strelice obavile su svoj posao tihog i brzog ubijanja; na redu su bili šurikeni.

Zvižduk, veoma tih u noćnom vazduhu; drugi odmah za njim. Čovek koji je leno hodao ispred ninde naglo se okrete da vidi otkuda taj šum. Na drugoj strani palube dva tela se skljojakaše na daske; cev puške tupo zveknu o drvo, krv je klokoćući isticala iz otvorene arterije. Tek tada pade i telo stražara koga je ninda trenutak ranije pogodio otrovnom strelicom u usta; ukočeni zglobovi održavali su ga u stojećem stavu sve dok ga nije poremetilo lako ljuljanje jahte na talasima.

Leva ruka ninde podiže se i ponovo spusti, pokretom tako brzim da se na mrežnjači ljudskog oka morao siliti u trepe ravu četvrtinu kruga. Kratki nož teške drške, izrađen specijalno za bacanje, pogodio je tačno u srce petog stražara i odbacio ga unazad na palubu o koju je tresnuo kao ispražnjena vreća.

Okrećući se na vrhovima prstiju, kao u nekom neobičnom ritualnom plesu, ninda oslušknu.

Sa druge strane kabine korači poslednjeg stražara ravnomeno su odzvanjali po daskama palube. Pet ljudi je umrlo u nje govnoj neposrednoj blizini bez ijednog zvuka upozorenja!

Šireći prste s kandžama, svojim poslednjim preostalim oružjem, ninda bešumno krete preko palube brzinom podešenom tako da se on i šesti čovek sretnu tačno na uglu kabine. Posle toga...

Bosi tabani zašuštaše u mračnom otvoru stepeništa koje je vodilo naniže, pod palubu. Ninda zastade kao ukopan.

Iz tame izroni blede lice obavijeno tamnom kosom. Crne jame očiju izgledale su sablasno. Usta se otvoriše na krik.

Hana Divivje!

Nije mogla odabrati gori trenutak da izađe na palubu!

Pokretom ruke ninda pokušala da joj da znak da čuti, ali odblesak svetlosti na ispruženim kandžama mogao je imati samo suprotan efekat. Devotjka vrisnu, dugo i prodorno, hvatajući se rukama za ogradu stepeništa.

Odbacivši se obema nogama od palube, ninda u deliću sekunde pređe rastojanje do ugla kabine iza kojeg je upravo izbijao poslednji preživeli strazar, sa već podignutom puškom.

Odbijajući levom rukom cev naviše, ninda kao tigar zari kandže druge ruke u grlo nesrećne žrtve, nemilosrdno kidajući grkljan, dušnik, krvne sudove, zalivajući palubu čitavim mlazevima vrele krvi otužnog mirisa smrti.

Novi vrisak za njegovim leđima. Dole, pod palubom, tutnjava mnogih nogu...

Odbacivši se, ninda polete u dugom luku preko ograde i ne stade pod vodom. Pojavio se jednom na površini, plivajući pravo prema obali, a onda ponovo zaronio i naglo promenio pravac pod vodom.

Izronio je više od stotinu jardi daleko od mesta na vodi koje je osvetljavao snop reflektora. Na palubi je automatsko oružje mahnito urlalo, stotine i hiljade sitnih vodoskoka ispunjavalo je elipsu svetlosti koja je poigravala po površini ta mo gde bi se nalazio da nije promenio pravac.

Udahnuvši nekoliko puta va zduh, ninda ponovo zaroni. Nje

gov noćni izlet, ako ništa drugo, rešio je jednu nepoznanicu: na čijoj će strani biti Hanna Divivje kada dođe do konačnog obračuna...

*
* *

Otvorio je oči čim se Sumiko nagla nad njega i dotakla mu nežno obraz.

— Les, ustani — šapnula je.
— Ronioci su krenuli sa jahte...

Uspravio se odmah i nežno osmehnuo devojci, a zatim prešao do Tabasko Pita koji je iz jučerašnjeg zaklona ponovo osmatrao šta se zbiva na jahti.

Veliki čamac koji je jahta vukla za sobom sada se nalazio uz njen bok i nekoliko ljudi, radeći po Bergsonovim uputstvima, spuštalo je u njega gomilu ronilačke opreme. Na krmi je jedan od posade postavljao spoljni motor.

Ninda pogledom prebroja ljude. Osam... dvojica ronilaca, dvojica koji se svakako moraju starati o brodu. To znači...

— Gledajući one momke tamo — progundā Tabasko —

ne bih rekao da si mu ostavio više od četvorice revolveraša.

— Da, i meni se tako čini. Dovoljno samo da štite njega i ronioce. Danas se ne moramo bojati novih napada, Pite.

— Siguran si? Ne sviđa mi se što je ta mala veštica sada na njegovoj strani, znaš...

— Ni meni. Biće to veliko razočaranje za njenog oca.

— Priča je klasična — uzda hnu Pit vrteći glavom. — Ona mlada, lepa i siromašna, on mator i bogat. Užasno bogat, ako im pođe za rukom da izvuku neki od tih sanduka sa dna.

Žvaćući ono nekoliko zaloga ja hrane koja je činila svu njihovu rezervu, posmatrali su šta se zbiva oko jahte. Završivši pripreme, trojica ljudi oti snuli su se u čamcu nešto dalje od jahte, i bacili kotvu. Uz pomoć druge dvojice, jedan od njih počeo je da navlači nezgrapno ronilačno odelo.

— Samo jedan ronilac — primeti Tabasko. — Ići će nešto sporije nego što smo mislili. Nije mi samo jasno čemu taj čamac; mogao je isto tako lepo krenuti na ronjenje direktno s palube, zar ne?

— Mislim da znam odgovor, Pite — osmehnu se ninda. —

Pogledaj...

Motor jahte zabrunda i ona se graciozno okreće u mestu i zaplovi prema obali. Bengson je stajao uz ogradu, duž levog boka rasporedila su se četvori ca ljudi sa puškama u rukama.

— On je šašav ako misli da nas juri s tolikim brodom kroz močvaru — prezrivo reče Tabasko. — Nasukaće se negde pre nego što kažeš »gaz od tri stope«!

— Mislim da ovo neće biti potera. Ne vidiš šta drži u ruci?

Tabasko se zagleda prema vi sokoju i vitkoj figuri kraj ograde i tiho zviznu.

— Oho! Megafon! Naš prija telj je krenuo na pregovore, kako mi se čini!

— Logično sa njegove tačke gledišta — primeti Sumiko. — Sada kada je na korak od ostvarenja svog cilja, osveta dolazi u drugi plan. Naročito posle tvog noćasnog izleta, Les. Morao je shvatiti da smo mi suviše opasni da bi forsirao konačni obračun.

Tabasko Pit se isceri.

— Ortak — reče — ja ne znam šta ću učiniti ako mi Bergson ponudi jedan od tih

Lafitovih gusarskih sanduka. Iskušenje je preveliko, zaista.

— Je li? — prihvati ninda šalu. — Šta ćeš učiniti, preći na njegovu stranu?

— Aha... a onda se potruditi da mu oduzmem i ostale teške sanduke, ako ih uopšte bude. Zlato kvari ljude, a on je već toliko pokvaren da bi se smrad digao do neba kad bi neko slučajno dopustio da pokupi sve to... Hej, diže me gafon! Otvorite oči i uši, gospodo, govori veliki Frenk Bergson!

Smanjivši brzinu, jahta je sada plovila paralelno sa obalom, ali ipak na bezbednom rastojanju. Telohranitelji sa puškama budno su motrili zeleni zid od drveća i žbunja, spremni da zaspu mecima svako sumnjivo mesto.

— Nindo! — javi se izobličeni i pojačani Bergsonov glas iz megafona. — Nindo, znam da si tu negde i želim da ti nešto kažem...

Tabasko Pit i Sumiko skretose pogled prema Lesliju. U njegovom pogledu na trenutak zablista plamičak gneva, ali se istog časa i ugasi.

Gnev je luksuz koji ninde sebi ne smeju da dozvole, jer

gnev zamagljuje mozak i navodi čoveka da nasrće u borbu slepo i bez razmišljanja.

Ipak, Bergson je na neki način dospeo u posed tajne koju je troje prijatelja godinama uspevalo da sačuva. Svi koji su samo naslutili vezu između imena Eldridž i Ninde, ubice u crnom kostimu, bili su mrtvi pre nego što su stigli da nekom drugom odaju to što su naslućivali...

A sada Bergson... Hana Divivije... i još osam ili deset ljudi na jahti!

Kako?

— Pitaš se, bez sumnje, kako sam otkrio tvoju tajnu, Eldridž — govorio je Bergson kroz megafon. — Hana Divivije videla te je prošle noći na palubi sa metalnim kandžama na rukama, a iz dva mrtva te la izvukli smo šurikene... Svim dovoljno za onoga koji zna nešto o Japanu, kad se uzme u obzir i način na koji su umrli ostali moji ljudi prošle noći. Nindo?

Troje prijatelja ćutalo je u svom zaklonu, iako je jahta sa da bila gotovo u istoj visini s njima i glas iz megafona ih zaglušivao.

— Imam jedan predlog za tebe, nindo! — nastavljao je

Bergson. — Poslovna ponuda, bolje reći. Obećavam ti da ću sačuvati tvoju tajnu... pod uslovom da mi više ne stvaraš probleme, Eldridž!

Šuma je ćutala i Bergson na trenutak odvoji megafon od usta i okrete glavu da nešto kaže svojim ljudima. Spustivši puške, oni se udaljiše od ograde, ali njihovo držanje ne bi moglo zavarati ni nekog manje iskusnog borca od ninde.

— Evo — nastavi Bergson — uklonio sam moje ljude od ograde, možeš slobodno izaći, Eldridž. Ponavljam ponudu: daću ti svoju časnu reč da ni ja, niti iko od ovde prisutnih, nikada neće ni reći progovoriti o tome da si ninda. I to nije sve: spreman sam da isplatim jednu razumnu sumu tebi i tvojim prijateljima. Deset hiljada dolara, Eldridž! Razmisli o tome!

— NJEGOVA časna reč! — procedi Tabasko Pit kroz zube. — Uh, što nisu malo bliže...

Ninda je ćutao, ali ni njegov pogled nije obećavao Bergsonu ništa dobro.

Zapravo, Bergson je već mrtav čovek. Kao i svi ostali na jahti. Ovo što sada čine samo

su poslednji mehanički pokreti bez imalo smisla, pokreti koji ne znače ništa i ništa ne mogu izmeniti.

Oni su mrtvi.

Zato što su otkrili najsvetiju tajnu jednog ninde — njegov pravi identitet!

Klizeći po vodi, jahta lagano prođe pored skrovišta troje prijatelja.

— Nindo! — urlao je Bergsonov megafon. — Ta igra žmurke ne služi ničemu, jer znam da si tu... Saslušaj me dobro i razmisli o mojoj ponudi. Petnaest hiljada dolara za tebe i tvoje prijatelje... petnaest hiljada! A ako ne pristaneš, čitava Amerika uskoro će doznati da je Leslie Eldridž — ninda!

Sumiko je pažljivo proučavala Lesliejevo lice.

— Šta sada, Les?

On se smireno osmehnu.

— Za sada ništa, ali pre ili kasnije on će umreti. I svi koji mu pomažu u ovom krvavom poslu...

— I... devojka?

— I devojka.

Čvrst glas sa metalnim prizvukom. Sumiko ga je suviše dobro poznavala da ne bi zna la kako više nikakvi argumen-

ti ne bi izmenili njegovu odluku...

Oborila je glavu, puštajući da joj kosa padne preko lica, ali izdajnička suza skliznu niz obraz.

Lesli je bio u pravu, naravno, a ona je grešila. Razum je govorio jedno, ali je ona osećala nešto sasvim drugo; milijarde ljudskih bića na ovoj planeti osetilo je mnogo puta tu protivurečnost koja tako često dovodi do strašnih posledica.

Razum na jednoj strani, srce na drugoj. Kako se odlučiti?

Uspravljajući se naglim, plahovitim pokretom, devojka se udalji nekoliko koraka, puštajući da je zid od zelenila skrije od pogleda dvojice muškaraca.

Na licu Tabasko Pita nije bilo uobičajenog osmeha dok je pratio njen odlazak.

— Život je đavolska stvar — promrmlja tako da ga je i ninda jedva čuo. — Kad samo pomisliš da ona upravo sada vodi onu istu borbu koju je koliko juče vodila Hana Divivje...

— Da, Pite... ali, za razliku od Hane, Sumiko će doneti onu pravu odluku — odgo-

vori ninda sa metalnim prizvukom u glasu.

Na jahti, sada udaljenoj gotovo tri stotine jardi, bubnjanje megafona se iznenada prekide i dva prijatelja skretoše poglede na tu stranu.

Sva posada jahte, zajedno sa Bergsonom pretrčala je do suprotnog boka i naginjala se preko ograde zureći prema čamcu. S te strane preko vode su doprli glasni, oduševljeni povici.

Čekrk male dizalice pričvršćene na pramcu glasno je škripao izvlačeći iz vode teret: ve liki starinski sanduk sa kojeg se u potocima slivala voda...

*

* *

— Na njegovom mestu ja ne bih oklevao ni trenutka — reče mrko Tabasko Pit, nervozno lupkajući rukom o deblo iza kojeg se skrivao. — Spakovao bih ta tri sanduka na dno broda, uhvatio kurs na jug i kidnuo pravo u Meksiko!

Ninda sleže ramenima.

— To ne menja stvar, Pite. Pronaći ću ga i tamo. Postoji samo jedan način da uma-

kneš nindži koji te je osudio na smrt.

— Postoji? Šališ se... ah, znam!

— Samo jedan način: samo ubistvo. A Bergson nije tip kome bi takva pomisao uopšte pala na pamet. Nisam siguran čak ni u to da razmišlja o bekstvu. Pogledaj...

Na palubi jahte još jednom odjeknuše veseli povici, a među njima se svojom visinom izdvajalo klicanje Hane Divivje. Nekoliko praznih flaša po lete ponovo preko ograde, a je dan od telohranitelja vrišteći kao Indijanac, isprazni u pravcu neba okvir svoje automatske puške.

— Ja bih napao, Les — cedio je Pit kroz zube. — Ovakva prilika više nam se neće pružiti! Svi su pijani, čak i ako nas ugledaju na vreme iz gleda da nešto pogode su nikakvi!

Lesli se okrete devojci, vrlo ćutljivoj od razgovora o suđbini Hane Divivje.

— Sumiko?

— Ne znam. Pitova ideja ne zvuči loše, ali...

— Oboje grešite — čvrsto reče ninda. — Rizik je nepotrebno veliki!

— Zaboravljaš da on zna tvoju tajnu, Les. Potrebno mu je svega nekoliko minuta da je razglasi, a šta onda?

— Nikakva tragedija — mirno odvratila ninda. — Pretrpeo sam jednu plastičnu operaciju, mogu i drugu. A što se imena Eldridž tiče, šta je ime? Sem toga, uveren sam da Bergson nema nameru da izvrši svoju pretnju; tajna je suviše skupocena da bi je tako lako preneo drugom. On misli da ga to što zna štiti od mene, ali se vara!

Pit je i dalje gundao sebi pod nos, buljeći prema jahti čija se paluba ispraznila. Nimalo čudno; posle burne noći, svežih uzbuđenja, obilnog ručka i mnogo pića, umor je jednog po jednog savladao Bergsonove ljude.

Bergson je ostao sam na palubi, zavaljen na stolici za ležanje. Hana Divivje sedela je kraj njega i njen glasni, pijani kikot nekoliko puta dopre preko vode do njih, izazivajući škrgutanje zuba kod Tabasko Pita.

— Les — zaustio ne okrećući se nindži — a zašto ne bismo...

— Sačekaj, Pite. Nešto će se uskoro dogoditi.

— Šta, do đavola?

— Mislim da znam, ali nisam još potpuno siguran. Ništa lepo, u to možeš biti siguran!

— Ništa lepo nisam ni očekivao od Bergsona i te male drolje — sleže Pit moćnim ramenima. — Misliš da njih dvoje spremaju novu prljavu igru.

— Upravo to. Posmatraj pažljivo...

Pola sata kasnije, i Bergson i devojka naglo se uspraviše, oprezno se osvrćući oko sebe. Devojka se izgubi pod palubom, a Bergson niz lestvice od konopaca siđe u čamac, još uvek pun ronilačke opreme i dohvati veslo.

Njišući se, čamac zastade pod prozorima kabine. Bergson se uspravi, u pravi čas da dohvati zamotuljak koji dve vitke ruke proturiše kroz okrugli otvor.

Drugi, treći, četvrti, peti...

Bergson se saže, užurbano ih slažući na pod čamca. Čak i sa ove daljine oštro oko ninde zapazi kako čamac postepeno tone sve dublje u vodu.

— Oho! — značajno reče Tabasko Pit. — Golub i golubica spremaju se da odleprša-

ju... i to sa bogatim poklonima koje su one tri budale izvukle sa dna mora!

— Sumiko, vrati se do čamca — reče Lesli ne skidajući pogleda sa prizora ispred sebe. — Neka bude spreman za polazak.

— Pratimo ih?

— Naravno — osmehnu se ninda. — Sa tim čamcem već možemo da se nosimo, dok je jahta prebrza. Bergson je bacio u vodu svoju glavnu prednost, ali bez sumnje ima jak razlog za to.

Vitka prilika devojke još jednom se pojavi na palubi. Približivši čamac lestvicama, Bergson sačeka da ona uskoči, a zatim se žurno otisnu veslom od boka jahte.

Nenaviknut na fizičke napore, za nekoliko minuta upor-nog veslanja uspeo je da pomeri teški čamac tek pedesetak jardi. Nervozni pogledi koje je preko ramena bacao prema jahti svedočili su da se plaši da neko ne primeti njegovo bekstvo.

— On je lud! — šapnu Tabasko. — Za te momke prava je igra da ga stignu, kad jednom vide da je umakao.

— Ne ako skrene kao mi u neki bočni kanal, iako mislim da to neće učiniti. Postoje i

drugi načini da se otrese ne-poželjnih svedoka.

— Način koji se i meni više dopada — isceri se Pit. — Nisam nimalo raspoložen da gonim Bergsona znajući da su mi ti banditi za leđima!

Bergsonov strah nije bio bez osnova. Na palubu istetura jedan od njegovih ljudi i zbunjeno se osvrte, pitajući se verovatno šta se dogodilo sa gazdom i njegovom ljubavnicom.

Psovka koja mu je izletela kada je ugledao čamac bila je tako glasna da su je čuli i ninda i Tabasko Pit. Zaurlavši kako bi dozvaio ostale, čovek ščepa pušku nemarno odbačenu na palubu i pritrča ogradi podižući oružje.

Bergson pusti vesla i njegove ruke zabaviše se traženjem nečega po dnu čamca. Nad njegovom glavom prozuja vihor od vrelog olova, za njim drugi još neprecizniji, praćen novom glasnom psovkom.

Cev puške još jednom se umiri. Prst pritisnu obarač...

Rafal se nije mogao čuti, jer u istom trenutku nad prednjim delom jahte procveta crveni cvet od plamena, praćen snažnom eksplozijom. Cvet se pretvori u užurbanu kuglu koja u trenutku obavi dimom

vitki brod. Iz dima počese da izleću krupniji i sitni delovi brodske oplata, daske palube, unakaženi komadi ljudskih tela...

Tutnjava eksplozije još je odjekivala nad šumom kad motor Bergsonovog čamca besno zaurla i čamac jurnu preko mirne površine zaliva. Pit skoči na noge.

— Idemo, Les! Sada su naši!

— Samo Bergson, Pite...

— Šta?!

— Nisi dobro gledao... mala Hana Divivje je pogodena.

— Uh... opasno...

— Previše očekuješ od mojih očiju, Pite — osmehnu se ninda zaobilazeći poslednje preke na putu do čamca u kojem ih je čekala Sumiko. — Ne mogu to reći sa ovog rastojanja. Video sam samo kada se trгла kada su je meci pogodili, a onda skliznula na pod čamca.

Sačekavši da njeni prijatelji uskoče, Sumiko pokrete motor i čamac naglo izbi iz šume, ustremivši se duž traga kojim je za sobom ostavio Bergsonov čamac.

Sve to odigralo se tako brzo da su sitniji ostaci jahte dignuti visoko u vazduh snaž-

nom eksplozijom tek počinjali da padaju po vodi kao letnji pljusak. Srećom, čamac brzo napusti opasnu zonu, hitajući za čovekom koji je hladnokrvno postavio eksploziv i izazvao detonaciju koja je u trenutku uništila nekoliko vrlo neugodnih svedoka...

Sa mesta za krmom ninda je pratio pogledom svaki Bergsonov pokret, proračunavajući snagu oba motora i brzinu čamca. Približno isti, kao i opterećenje koje motori moraju da savladaju. Bergson je, međutim, imao načina da olakša svojo čamac...

Da!

Užurbanim, neekonomičnim pokretima, pokretima koji su pokazivali koliko je zapravo uplašen, Bergson počeo da izbacuje sa čamca deo po deo ronilačke opreme, oslobađajući čamac čak i tereta male dizalice na pramcu.

— Uskoro — mrmljao je Tabasko napeto. — Uskoro ćemo doznati da li je devojk...

Bila je živa. Svi troje zapažše slabashi pokret ruku koje pokušase da se uhvate za nešto u trenutku kad Bergson podiže njeno krhko telo sa dna

čamca da bi ga zavrtlao u zapenušane valove iza čamca.

I Sumiko i Tabasko Pit krikuše u istom trenutku. Oslobođen i tog poslednjeg suvišnog tereta, suvišnog bar po njegovom mišljenju, Bergsonov čamac poskoči na talasima, brzo povećavajući rastojanje između sebe i gonilaca.

Pogled Sumiko govorio je više od knjige ispunjene hiljadama reči. Smanjujući brzinu čamca, ninda joj se osmehnu.

Tabasko Pit je već stajao na pramcu, zbacujući obuću sa nogu i napeto zureći u uskomešane talase pred sobom.

— Tu je, Les! — zaurla iznenada. — Stani! Stani zaboga!

Motor je u stvari već bio isključen i samo je inercija nosila čamac dalje, ali je i to bilo previše za nestropljivog Tabaska. Skočio je pravo u zapenušanu vodu i odmah nestao pod njenom površinom.

Lesli načini krug oko mesta na kojem je nestao. I on i Sumiko napeto su posmatrali preko ivice čamca.

Pitova glava iznenada izbi na površinu i on otvori usta da šumno uvuče vazduh u pluća. U njegovom zagrljaju na-

lazilo se vitko telo devojke či ji se duga crna kosa beživotno vukla za njom.

Ninda i Sumiko prihvatiše telo Hane Divivje i nežno ga položiše na dno čamca. Drhtavom rukom devojka razdvoji ostatke haljine pocepane na grudima.

Rane nisu krvarile mnogo, posledica šoka i boravka u vodi, ali...

Lesli odmahnu glavom, uzvraćajući očajnički pogled Sumiko. Tu se zaista ništa nije moglo učiniti. Četiri metka probila su pluća i na crne otvore rana izbijala je krv pomešana sa mehurićima vazduha. Usne devojke bile su plave, grudi su se jedva pomerale. Dohvativši joj ruku da izmeri puls, Lesli zapazi kako su joj već i nokti modri.

Frkćući, Tabasko Pit se izvlačio preko ograde čamca. Za škrgutao je zubima čim je bacio pogled na rane na grudima devojke. Kao i Lesli, i on je video dovoljno rana od vatrenog oružja da bi odmah zaključio da smrt samo što nije nastupila.

Kao da joj prkosi, Hana iznenada otvori oči i zastenja. Zamućeni pogled zastade na licu ninđe.

— Ti — reče ona škripavim glasom, dok su mehurići vazduha i krvi grgotali u njenim plućima. — Ti si...

— Da, Hana. Ja sam ninda...

— Ti... smrt...

Duboke crne oči ostadoše otvorene, ali u njima više nije bilo života. Sumiko nežnim pokretom zatvori kapke devojke.

Motor čamca ponovo zabruja. Daleko pred njima, već skoro gubeći se na horizontu, Bergsonov čamac je iz sekunda u sekund povećavao svoju prednost...

*
* *

Noć je padala na zamračenu plantažu Bergsonovih, donoseći i sitnu neugodnu kišu iz oblaka koji su se skupljali još od podneva. Umorni i napeti ljudi bacali su sve češće poglede prema osvetljenim prozorima velike kuće, ne obraćajući pažnju na šumu iz koje će, rekli su im, doći pljačkaši.

— Hej, Henk, i ti si ovde!

— Jesam, pa šta... Kad Bergson nešto traži, niko u okru-

gu Buros ne sme da mu odbije molbu...

— Da, ali zbog čega bih ja poturao svoju zadnjicu da zaštitim njega...? Do đavola sa njegovom zadnjicom, mogao je bar dati da nešto popijemo kad ga već čuvamo...

Odlomci tih razgovora dopirali su sa svih strana do ninde dok se neopaženo provlačio između straža postavljenih oko velike kuće. Ograda više nije predstavljala problem; svi koji su umeli da podese i kontrolišu alarmne uređaje i reflektore sada su ležali na dnu zaliva.

Bergsonovi emisari skupljali su čitav dan naoružane ljude po okrugu i malo je bilo onih koji su odbili da se pridruže kako bi pomogli da se odbije napad razbojničke bande koja šalje preteća pisma Bergsonu. Tako je glasila zvanična verzija i svi naponi starog Devrea i Krejna nisu davali rezultata.

Sem Bergson sedeo je u salonu, okružen petoricom svojih telohranitelja. Poslednjih koji su mu preostali. Užurbani telefonski pozivi u Nju Orleansu, Betn Ruž, Šrivport i Džekson nisu dali rezultate; nijedan profesionalni revolver-

raš nije bio slobodan niti raspoložen da na brzinu dođe u neki Buros i štiti čoveka po imenu Bergson.

Ljudi te vrste ponekad imaju veoma mudra predosećanja...

Pred ponoć kiša prestade, ali to ne popravi raspoloženje ljudi koji su sedeli, pušili, bacali kocku ili nervozno šetkali unaokolo.

A napolju, iza prozorskih okana, noć je postajala sve tiša...

Uobičajeni šumovi noći lagano su se gubili u tutnjavi s kojom je kroz njihove žile jurila krv gonjena sve češćim otkucajima srca. U minisu njihovog znoja sada se osećala i nova komponenta... zadah straha.

Iznenadni Bergsonov smeh delovao je na njihove prenapete nerve kao pucanj iz topa.

— Kukavice! — cedio je on s prezirom. — Napunili ste gaće pre nego što ste videli nindu! Šta je; zaboravili ste da on mora gaziti po krvi da bi stigao do vas?

Ljudi se prenuše, ali su izbegavali Bergsonov pogled. Sva ki od petorice revolveraša ba-

vio se već danima jednom istom mišlju...

Bergson je rekao da je taj čovek — ili đavo — pobio sve njihove drugove kada je digao jahtu u vazduh. On sam spasio se samo pravim čudom, rekao je.

A sada će ninda doći da dovrši Bergsona...

Ili možda da pokupi one teške zamotuljke koje je Bergson sam preneo iz čamca, verujući da to niko neće opaziti?

Jedan od tih zamotuljaka, znali su, mogao bi ih učiniti vlasnicima iste ovakve kuće, učiniti kraj prljavim poslovima i neprestanoj opasnosti od metaka drugih strelaca...

Ali ih Bergson ni trenutka nije ostavljao same, ne dopuštajući im da se dogovore, a niko nije smeo da sam preuzme stvar u svoje ruke, plašeći se ostale četvorice.

— Taj tip je opasan, gazda — reče Klinton, oprezno pomerajući slomljenu ruku u gipsu. Drugom rukom nervozno je milovao dršku kolta u futroli.

— Da, pa šta? Oni ljudi na polju nisu neki naročiti borci, ali je sto momaka sa sprem-

nim puškama previše i za jednog nindu, do đavola!

— Možda...

— Možda! — dreknu Bergson. — Koji bi od vas mogao da se provuče kroz sve one straže napolju? Ti, Al? Hejli? Martinez?

Cereći se, ljudi su odmahivali glavama.

— To je tačno, gazda — primeti onaj koji se zvao Hejli.

— Samo... nijedan od nas nije ninda!

— Šta ti, do đavola, znaš o nindama?

— Prilično... sem onoga što ste vi danas ispričali. Moj stric je bio u okupacionim trupama u Japanu posle rata... Ako je tačno samo polovina od onoga što mi je pričao, nemojte se iznenaditi ako taj momak sad čuči na onom prozoru тамо i prisluškuje šta razgovaramo!

Kao po komandi svi pogledi skretoše prema pokazanom prozoru, onom istom na koji je Leslie zaista bio prilikom svoje prve posete Bergsonovoj kući.

Nekoliko trenutaka jezive, napete tišine. Bledih lica, svi su buljili u prozor, shvatajući

da ono što je Hejli rekao u šali postaje užasna istina!

Mračna silueta čoveka odevenog u crno jasno se ocrta- vala na drugoj strani prozor- skog okna. Silueta se pomeri, preteći dižući desnu ruku. Či- nilo se kao da će svakog tre- nutka probiti prozor i...

— Pucajte! — vrisnu Ber- gson, dohvatajući pištolj odlo- žen na sto kraj desne ruke. — Pucajte, prokleti bili! To je on! On! Ninda!

Četiri automatska pištolja i dve automatske puške mogu u nekoliko sekundi da izbacе ne koliko stotina metaka. Stakla na prozoru nestade, bilo je do slovno oduvano mecima i raz- neto po travnjaku pred zgra- dom, a okrugle rupice po zi- du pokazivale su koliko je bi- lo strelaca čije je ruke ukru- tio strah.

Bergson se zakašlja u izne- nadnoj tišini i mahnu rukom da rastera gusti barutni dim koji je ispunio salon. Kroz razbijeni prozor ulazio je vlaž- ni vazduh spolja, kovitlajući i premeštajući dim po prostori- ji i stvarajući od njega fan- tastične oblike koji su zada- vali strah.

— Sredili smo ga! — šapnu Bergson. — Sredili smo ga! —

uskliknu glasnije. — Tako mi boga, sredili smo nindu!

Hejli levom rukom obrisа znoj sa čela, а onda stavi no- vi okvir u svoju automatsku pušku. Drugi pohitaše da uči- ne isto.

Prilazio je prozoru opreznim korakom, pomerajući cev levo i desno. Svi zadržаше dah ka- da se nagnuo da izviri napo- lje.

Hejljevo lice bilo je bledo kada se okrenuo.

— Nema nikoga — reče pri gušenim glasom. — Ni dole, na travnjaku! Nikoga nije ni bilo...

— Ili ga nismo pogodili — reče neko. — Ali...

Bergson vrisnu. Visoka fi- gura u crnoj odeći, sa crnom kapuljačom na licu ponovo je stajala na visokom prozoru. Duga oštrica mača blistala mu je u ruci.

— Đavo! — reče Klinton, je dva pomerajući drhtave usne.

— To je đavo!

Čitav prednji deo kostima bio je izrešetan mecima, nera- vni krajevi svile načete meci- ma lepršali su na vetru koji je ulazio kroz prozor. Ali je ni- nda i dalje nepokolebljivo sta- jao.

— Da li ste sada shvatili — dopre ispod kapuljače podsmehljivi glas — da vaše smešno oružje ne može ubiti jednog ninda?

Hejli glasno opsova i podiže pušku. Stisnutih zuba, on počeo da grči prst na okidaču.

Pokretom tako brzim da je bio gotovo neuhvatljiv, ninda se stvori pred njim i oštrica katana blesnu. Pogođena iskosila u vrat, odsečena Hejljeva glava odskoči i zaplesa po podu, razbacujući unaokolo sitne kapi krvi.

Oštrica produži svoj put, mu njevito. Čovek do Hejlja, pogleda prikovanog za užasni prizor pred sobom, shvatio je da greši tek kada mu je oštrica potpuno probila telo i izašla za čitavu stopu na leđa.

Saginjući se, ninda izbeže hitac koji je Klinton ispalio iz svog pištolja, odskakući unazad, prema vratima. Njegova leva ruka pogodi u pleksus čoveka koji mu se našao na putu. Uspravljajući se, on oštricom odzdo navise otvori utrobu sledeće žrtve.

Klinton vrisnu jer se blistava oštrica katana zari u dovratnik tako blizu njegovog lica da mu na usnama ostade trag obrisane krvi sa nje.

Ukočio se u mestu i prekasno shvatio da je to ono što ne sme učiniti, jer je oštrica izlazila iz dovratka i obrtala se horizontalno, presecajući mu glatkim pokretom grlo.

Čovek pogođen trenutak ranije u pleksus s mukom se na kašlja i pokušava da ustane. Vrh katana, već crven od krvi, prođe mu kroz srce bez otpora i ponovo ga vrati na pod.

Oslonjen leđima o zid, kao da želi da ga probije i umakne sa ovog užasnog mesta, Bergson zastenja. Ruka ga više nije slušala, pištolj u njoj činio mu se težak čitavu tonu.

— Gde je Lafitovo blago, Bergsone?

— U... u kasi...

— Izvadi ga. Hajde!

Trgnuvši se, Bergson ispusti oružje iz ruke i teturajući se priđe kasi u uglu. Prsti su mu drhtali dok je birao kombinaciju. Kroz otvorena vrata ispade jedan zamotuljak i lupi o pod.

— Otvori ga!

Grubo platno teško je popuštalo pod prstima. Konačno, u Bergsonovoj ruci nađe se dug i težak starinski zlatan lanac.

Ninda skide kapuljaču sa lica. Na usnama mu je igrao hladan osmeh.

— Fino. A sada ga pojedi, Bergsone!

Bledo lice, iskolačene oči, ne rvozna drhtavica. Da, Bergson je od one vrste ljudi koja se lako slomi kad naiđe na jačeg od sebe.

— Ja... molim...

— Pojedi ga!!!

Bergson poslušno otvori usta i počeo da spušta lanac niz grlo, gušeći se. Iskolačene oči napuniše se suzama.

Krkljao je. Ruka načini trzaj u pokušaju da istigne kraj lanca iz grla.

Katana je bio brži...

Kroz glatko presečeni jedanjak pomoli se jedan kraj lanca koji je tupo svetlucao dok se niz njega, kap po kap, sivala krv...

— Neka to bude poklon za Hanu Divivje, Bergsone — šapnu ninda. — Najzad, ona je i pronašla to zlato za tebe, zar ne?

— KRAJ —

tehnika nunchaku

PREDNOST JE KVALITET

Brze NUNCHAKU PALICE »maru-gata« za Kung-Fu sa najvećim stepenom kvaliteta. Cena palica povezanih kanapom tip MG-20K STANDARD je 6100 dinara, a povezanih lancem tip MG-21L STANDARD je 7100 dinara. Naručite, plaćate pouzecem.

Adresa: TEHNIKA NUNCHAKU
34000 KRAGUJEVAC
Poštanski fah 183

CRNI POJAS je list za Vas!

CRNI POJAS, novogodišnji dvobroj 16/17 u prodaji je do polovine januara 1988!

Već od 15. januara potražite novi, januarski (18.) **CRNI POJAS**!

CRNI POJAS vas u svakom slučaju očekuje na svakom kiosku! A u svakom **CRNOM POJASU** — sve o borilačkim veštinama i kulturama Dalekog istoka.

SPECIJALNI DODACI NA 16 STRANA: IPON — sve o karateu, karate takmičenjima, jugoslovenskim i svetskim šampionima, karate-legendama i karate-nadama. **SPECIJALNE RUBRIKE:** sve o ninducuu i nindama: **NINĐA—TEHNIKE**, **NINĐA ZA SVE SEZONE**, **NINĐA U ZIMSKIM USLOVIMA...**

SPECIJALNI KOKURS: YU FOTO MODEL (za sve lepe devojke). Kuponi—prijave u svakom **CRNOM POJASU**. 100 nagrada za 100 foto—modela! Za najlepšu: 30 starih miliona, letovanje na moru, snimanje video art filma...

NOVOGODIŠNJI HITOVI: KINESKI HOROSKOP ZA 21. VEK! Dve Mini knjižice **KINESKOG HOROSKOPA** u novogodišnjem i januarskom **CRNOM POJASU**! **SAYO-NARA-VIDEO:** nova video-rubrika u **CRNOM POJASU** sa narudžbenicom za video-kasete: **ŠOTOKAN KARATE** (kompletan kurs), **LOV NA NINĐE** (neprikazan nindafilm), **KOBRA** (retko viđen film s Brus Lijem), **TAJNI SVET ISTOKA** (dokumentarna erotika u zemljama Dalekog istoka).

Ne zaboravite,

CRNI POJAS je list za Vas!

Do 15. januara u prodaji je novogodišnji dvobroj 16/17, a polovinom januara potražite novi, januarski (18.) **CRNI POJAS**!

CRNI POJAS sa super-kolor koricama, sa kolor-posterom na duplerici, sa 8 unutrašnjih kolor-strana, sa 16 strana više nego što je uobičajeno!

CRNI POJAS Vas u svakom slučaju čeka na kiosku!

U februaru NINĐA 57

GRAD UKLETIH

... Sapat iz tame postajao je sve glasniji, slogovi su se slivali jedan s drugim kao da se onome ko je govorio žuri da što pre zaopšti nindi svoju zlokobnu poruku.

– Nećeš uspeti – govorio je glas. – Nemaš nikakvih izgleda ... ni koliko pahuljica u paklu. Prokletstvo ovog mesta već deluje na tebe, iako to ti još ne znaš ... već si zakoračio putem sa kojeg se više ne može sići ... a na kraju tog puta čeka te – smrt!